SABINE CLARK

Un adversar pe màsurà

Traducerea şi adaptarea în limba română de LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

— N-ai nimerit-o… N-o să accept în niciun caz o nouă misiune.

Vocea lui era calmă dar hotărâtă. Cei care îl cunoşteau bine pe Franklin Forsythe – ceea ce nu era deloc uşor – ştiau că, atunci când aborda acest aer aparent apatic, era mai bine să se ţină la distanţă.

Jonathan nu făcea excepţie de la regulă. Deşi era superiorul direct al lui Frank, pe chipul lui se întipări o expresie îngrijorată. În loc să dea dovadă de autoritate, încerca din răsputeri să rămână calm. Era o adevărată distracţie pentru Frank căruia îi plăcea la nebunie să-şi pună în derută numeroasele cunoştinţe din lumea politicii. În loc să fie monden, prefera să joace cu cărţile pe masă şi să-şi apere libertatea de conştiinţă.

— Fii totuşi rezonabil, insistă Jonathan.

— Sunt întotdeauna rezonabil.

Calmul lui Frank nu prea reuşea să-i ascundă plictiseala şi Jonathan simţi că începe să se enerveze. La urma urmei, el era şeful şi trebuia să-şi impună autoritatea subalternilor, chiar dacă era vorba de Franklin Forsythe!

Problema era că acesta din urmă se dovedea de mult timp cel mai bun dintre agenţii lui, singurul pe care conta cu adevărat că poate descurca o afacere delicată.

— Ştii că te pot obliga, reluă el.

Frank ridică din umeri.

— Aşa e, dar amândoi ştim că n-o vei face.

Ajuns la ultimul lui argument, Jonathan rămase tăcut.

În timp ce se gândea la o nouă strategie, privi chipul bărbatului din faţa lui. Nimic din aspectul exterior al lui Frank nu reţinea atenţia de la prima vedere. Era înalt şi subţire, cu un chip colţuros şi o claie de păr negru ciufulit. Ochii săi de culoarea alunei disimulau, în spatele unei

expresii adeseori absente, inteligenţa lui scânteietoare. Era un bărbat de vreo treizeci de ani care excela în arta de a-şi ascunde principalele atuuri: un magnetism evident pe care-l camufla sub o inofensivă nonşalanţă, o memorie excepţională a figurilor şi a faptelor, şi o inteligenţă capabilă de a veni de hac celor mai complicate probleme. Totul încoronat de o tenacitate de temut. Combinaţia acestor diverse calităţi îl făcuseră să ajungă la apogeul carierei sale.

Da, fără nicio îndoială, era un bărbat de care n-aveai niciun chef să te descotoroseşti… cu excepţia cazului când era duşmanul tău!

— Ascultă, reluă Jonathan, afacerea pe care vreau să ţi-o încredinţez este de o extremă importanţă şi preocupă persoane de cel mai înalt rang. Hotărârea de a te implica în ea vine de sus şi nici nu poate fi vorba să te eschivezi. Acceptă şi va fi ultima ta misiune.

— Mi-ai mai spus asta şi acum trei luni când m-ai lansat **într-**o acţiune care era să mă coste viaţa.

„Întotdeauna aceeaşi poveste”, gândi Frank în timp ce vorbea.

De fiecare dată era vorba de o misiune de ultimă oră, un caz de extremă urgenţă de care depindea salvarea întregii omeniri. Deşi lumea nu părea deloc ameninţată, sau nu voia să fie salvată. Fiindcă, fără încetare se repetau aceleaşi greşeli, se făceau aceleaşi nebunii. Lumea se îndrepta în fugă spre pierzanie, şi nesăbuinţa oamenilor o împingea spre ea. Numai că pentru el, Frank, se terminase totul… Se simţea obosit de toate astea. Era obosit de toate aceste minciuni, de toate aceste fapte josnice. Şi de toate promisiunile neţinute, de munca reîncepută din nou şi din nou fiindcă nimeni nu învăţa nimic din greşelile precedente.

Da… America se schimbase. Lupta nu mai era acum cea dusă de libertate împotriva sclavagismului şi tiranilor. În lupta care se duce astăzi, binele şi răul aveau adesea acelaşi chip şi limitele lor deveniseră imprecise. Filmele de la televizor se întreceau în a prezenta drept eroi nişte

bărbaţi ca el. Dar realitatea nu semăna deloc cu aceste poveşti. El nu era James Bond. Nici Columbo… Nu era decât un om care trebuia să înfrunte o lume din ce în ce mai nebună şi confuză.

— Bineînţeles că există şi riscuri, argumentă Jonathan. Cu toţii ştim asta. Totuşi…

Frank îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Credeam că identific cu precizie riscurile. Dar acum nu mai sunt sigur de nimic.

Îl trecu un fior şi fu tentat să se ridice imediat din fotoliu, să trântească uşa în urma lui şi să nu mai treacă niciodată pragul acestui birou.

Numai că, uite… nu avea acest drept. Îi mai rămâneau de satisfăcut două săptămâni de serviciu şi ordinele lui Jonathan erau indiscutabile. Imposibil să se sustragă. În orice caz, o dată această misiune îndeplinită, se va simţi chit. Pentru totdeauna şi definitiv. Va putea atunci să-şi folosească sertarele biroului şi să-şi ia adio de la această perioadă din viaţa lui…

Jonathan luă un dosar şi i-l întinse:

— Citeşte asta. E tot ceea ce-ţi cer. Un lucru, încă: dacă nu îţi dai seama de importanţa acestei misiuni, atunci n-o primi. Am fost clar?

Pentru prima oară, Frank îl privi surprins pe Jonathan. Era sincer? îl păcălise de atâtea ori… Era un om de birou, un hârţogar care nu cunoştea riscurile muncii de teren. De optsprezece luni de când era superiorul lui, niciodată nu dăduse dovadă de un adevărat simţ al responsabilităţilor, nici de o reală competenţă. Predecesorul său fiind obligat să demisioneze în urma unei afaceri tenebroase, nimeni nu fusese încă numit oficial în această funcţie. Jonathan îşi asuma – chiar dacă cuvântul i se părea impropriu – acest interimat. O înlocuire temporară care, de altfel, se lungea cam prea mult după gustul lui Frank şi al colegilor săi.

— Aruncă deci o privire peste documentele astea, repetă Jonathan.

Intrigat de insistenţa lui, Frank deschise încet

coperta, în timp ce Jonathan continuă:

— I-am însărcinat deja pe Briggs şi Jeffries să facă nişte „săpături”. Ştii că se poate conta pe ei, fiindcă i-ai format chiar tu. Ei bine, n-au găsit nimic, dar absolut nimic. E foarte ciudat.

Frank simţi că i se trezeşte curiozitatea. Îi plăcuse întotdeauna riscul, deşi îşi spusese de multe ori că gustul pericolului îl va costa scump în cele din urmă.

Ridicându-şi repede ochii spre Jonathan, văzu pe chipul lui o expresie de uşurare. Era evident că el considera târgul deja încheiat.

Mai rămânea de văzut…

Nişte fotografii alunecară din dosar şi se răspândiră pe masă. Toate clişeele reprezentau o tânără înaltă şi subţire, cu un păr superb, roşcat. Frank le studie mai îndeaproape. Expresia ei era gânditoare, serioasă, surâsul discret. Dar imaginea mai releva o personalitate intensă, o forţă concentrată şi, în acelaşi timp, o sensibilitate deosebită. Fără voia lui, Frank se simţi străbătut de un val de dorinţă, dar, antrenat să se controleze, nu făcu niciun comentariu.

Se părea că acest lucru îl surprinsese pe Jonathan, care remarcă:

— E frumoasă, nu-i aşa?

— Nu.

Remarca lui Jonathan îl şocase. Femeia asta nu era frumoasă, nu. Era unică, splendidă, cu nişte ochi verzi migdalaţi şi o privire senzuală. O privire capabilă să topească un aisberg.

Dornic de acum să afle mai multe, Frank luă fişa de identitate care însoţea fotografiile şi i se păru ciudat de concisă:

„Locul naşterii: Chicago

Data naşterii: 12 ianuarie

Vârsta: 30 de ani

Situaţia familială: celibatară

Studii: diplomată în ştiinţe politice a Universităţii din Tennessee

Activitate profesională: asistenta senatorului Donald Metcalf, candidat la preşedinţia Statelor Unite

Permis de conducere valabil, dar fără maşină.

Cazier judiciar virgin".

Frank remarcă faptul că tânăra femeie purta un nume destul de rar pentru o americancă: CINDY CARTIER.

Dând la o parte dosarul, remarcă:

— Pentru moment, nu văd unde este problema. Dar nu **s-**ar zice că are treizeci de ani.

— Noi credem că e o identitate falsă, dar nu putem încă să dovedim asta.

— Aţi făcut o anchetă amănunţită?

— Da, am cotrobăit peste tot şi nimic nu pare anormal. Toate elementele au fost controlate. Declaraţiile ei sunt extrem de exacte şi povestea vieţii ei se rezumă la puţine lucruri. E orfană. La început a avut mai multe slujbe mărunte, a economisit ceva bani şi, în cele din urmă, a obţinut o bursă pentru universitate. Şi**-**a luat diploma muncind din greu, fără să rateze niciun examen. Nu **s-**a făcut remarcată cu adevărat nicăieri. Ceea ce face ca situaţia ei actuală să fie de neexplicat.

— Ce vrei să zici?

— Următorul lucru: Cum de o tânără cu un trecut oarecare poate să organizeze astăzi cu succes de netăgăduit o campanie prezidenţială pentru un senator mărunt pe care nimeni nu**-**l cunoştea până acum? Şi care are şanse, datorită ei, de a deveni mâine primul om din ţara asta. E de neînţeles. Unde a învăţat toate astea? Ce putere o susţine?

Frank oftă. Toate astea nu-i plăceau deloc.

— Ai vreo idee?

Jonathan îi răspunse imediat:

— Bineînţeles. O singură explicaţie este posibilă: altcineva trage sforile în culise. Cineva care îşi asigură astfel un credit nelimitat pe lângă viitorul preşedinte şi va avea un cuvânt greu de spus dacă este ales. Pe această eminenţă cenuşie vrem noi **s-**o descoperim. Înţelegi acum importanţa mizei?

Frank consultă din nou fişa:

— Şi-a obţinut diploma în trei ani şi a absolvit printre primii trei din promoţia ei, observă el. Rari sunt cei care reuşesc atât de bine într-un timp atât de scurt. Metcalf a angajat-o de la terminarea universităţii şi formează o echipă bună, asta-i tot. De ce să cauţi un sprijin invizibil?

— Nu eşti deloc pe faţă!

Jonathan începuse să se enerveze.

— Îţi spun că totul se bazează pe ea. Cindy Cartier se ocupă de toate, inclusiv de femeile senatorului. Supraveghează personal absolut orice până în cel mai mic detaliu, iar el se sprijină în întregime pe ea.

Frank ridică din umeri.

— Ei şi, cu atât mai bine pentru el, nu-i aşa?

— Aşa crezi?

Acum Jonathan părea că e gata să urle.

— Atunci cum îţi explici că a putut reuşi, în atât de puţin timp şi cu atât de puţină experienţă, să facă din el un candidat valabil la preşedinţie! Şi să pună pe picioare o campanie care se desfăşoară fără hopuri şi gafe, ceea ce e un lucru rar, după cum ştii la fel de bine ca şi mine… Iată un om care iese brusc din umbră pentru a fi proiectat în primul rând al scenei publice. Şi toate astea graţie domnişoarei Cartier care nu-l scapă din ochi! E normal, după părerea ta?

— E frumoasă şi inteligentă. Ar greşi dacă **s**-ar dispensa de serviciile ei, nu? Poate că e doar un om norocos.

— Scuteşte-mă de glumele tale, Frank. Crede-mă că nu e momentul!

Frank schiţă un zâmbet plin de subînţelesuri şi reîncepu să răsfoiască dosarul în timp ce Jonathan îşi ştergea fruntea şi îşi descheia cămaşa la guler pentru a mai elibera puţin din presiunea chipului său congestionat…

Printre documente se găseau şi fotografii care îi reprezentau pe senatorul Metcalf şi pe membrii familiei sale. Soţia lui, brunetă şi drăguţă, dar ştearsă. Cei doi fii,

de vreo zece ani, păreau gemeni. Toţi aveau un aer echilibrat şi păreau să se bucure de o sănătate bună. De fapt era chiar tipul familiei americane ideale, înfăţişată în spoturile publicitare.

Frank aranjă fotografiile în dosar şi spuse în sfârşit:

— Afacerile politice nu sunt specialitatea mea…

Jonathan replică pe un ton acru:

— Sper că nu mai ai şi alte obiecţii…

Ridicând din umeri, Frank nu-şi mai dădu osteneala să răspundă. Chipul lui Cindy Cartier nu-i dădea pace şi era uimit de impactul pe care-l avuseseră asupra lui câteva fotografii. Nu-i stătea deloc în obicei să se lase astfel luat prin surprindere. Se părea că această femeie poseda, chiar de la distanţă, o putere de seducţie neobişnuită. Îi făcea impresia unei femei perfect stăpâne pe sine şi prezenta o imagine controlată cu grijă. Totuşi, privirea ei îl intriga. În ea exista o adâncă tristeţe şi Frank ştia din experienţă că, dacă aspectul fizic se poate transforma, cu greu îţi poţi schimba privirea. Cea a lui Cindy Cartier reflecta o rezervă extraordinară, o prudenţă extremă. Ca şi cum ascundea într-adevăr un secret. De fapt, Frank era mult mai curios decât voia să lase să se întrevadă. Şi aproape fără voia lui, declară pe neaşteptate:

— Bine. Gata, Jonathan, ai câştigat. Ce vrei să fac?

— Am aranjat în aşa fel încât să faci parte din echipa însărcinată cu paza lui Metcalf. Exact genul de muncă pe care îl vei face pe cont propriu, după ce vei ieşi din serviciul nostru. Un antrenament, de fapt…

Se prefăcu însă că n-a observat privirea urâtă pe care i-o aruncă Franck şi continuă:

— Fă cunoştinţă cu ea, împrieteniţi-vă şi află cât mai multe despre ea. Bineînţeles că totul îţi este permis.

Frank zâmbi obosit. Ştia ce vrea Jonathan să spună prin asta. Da, toate înşelătoriile erau permise. Asta făcea parte din joc… regulile erau de altfel aceleaşi şi pentru jucătorii din tabăra adversă. Aceleaşi minciuni, aceleaşi vicleşuguri, aceleaşi pericole…

— Să fac parte din serviciul de securitate nu

înseamnă că mă pot apropia de această femeie.

— Oh, pentru asta, am deplină încredere în talentele tale, rânji Jonathan.

* * *

— Ei, Cindy, ce părere ai? A mers?

— Fantastic, Linda. Ca de obicei.

Cindy îşi părăsise biroul pe care-l ocupa în bibliotecă şi se apropie de Linda Metcalf. Biblioteca era încăperea ei preferată din casă, cu pereţii ei încărcaţi de cărţi, cu ambianţa intimă dar şi de studiu.

Îi zâmbi Lindei, o femeie micuţă şi brunetă, cu formele cam plinuţe, mai mare decât ea cu câţiva ani.

— Rochia ta era perfectă, Lin.

Întorcându-se spre gemeni, adăugă:

— Şi voi, băieţi, aţi fost grozavi. Toate fetele de la treisprezece la şaisprezece ani nu vă scăpau din ochi!

— Nu le mai da şi tu apă la moară, Cindy, că şi aşa au început să aibă pretenţii! spuse Donald Metcalf, intrând la rândul lui în încăpere. Un surâs cald îi lumină chipul, văzându-şi soţia şi copiii. Le dădu o palmă prietenească acestora din urmă şi depuse un sărut tandru şi fugar pe părul soţiei sale care se lipi de el.

Privindu-i pe toţi, Cindy se gândi din nou că aveau un aer atât de echilibrat, unit şi încrezător încât ei patru formau imaginea ideală a familiei americane. Donald, înalt şi blond, cu o alură sportivă şi o figură deschisă, cinstită şi surâzătoare. Linda, micuţă, discretă, dar întotdeauna surâzătoare şi plină de farmec. Gemenii erau replica fidelă a tatălui lor. Dar, dacă totul părea prea perfect ca să fie adevărat, dragostea care îi unea nu putea fi pusă la îndoială. Erau într-adevăr cei care păreau şi, în lumea în care se învârteau – cea a vieţii politice, a puterii şi a intrigilorei erau într-adevăr o excepţie.

Privindu-i fericit pe cei care-l înconjurau, Donald spuse vesel:

— Voi sunteţi batalionul meu de şoc! Dacă o să câştig alegerile, va fi datorită vouă…

O înglobase şi pe Cindy în privirea şi elogiul lui, deşi

tânăra femeie se îndepărtase cu discreţie de acest cerc de familie.

Linda, care îşi privise soţul cu adoraţie şi mândrie, preciză de altfel:

— Partea leului îi revine lui Cindy în această bătălie… Ea îmi alege rochiile, îmi suflă ceea ce trebuie să spun ziariştilor şi, în acelaşi timp, mă protejează de manevrele lor…

Conţină râzând:

— Nu ştiu cum faci, Cindy, de ghiceşti atât de bine ce o să mă întrebe.

Gary, unul dintre gemeni, remarcă:

— Am auzit astăzi un ziarist că tata are mult noroc să aibă, pentru a-i conduce campania electorală, pe cineva care are silueta unei prostituate şi mintea unui general!

— Gary!

Linda aruncă o privire şocată fiului ei.

— Cere-i iertare lui Cindy, adăugă ferm soţul ei.

Dar tânăra începuse să râdă. Auzise ea multe altele, mult mai puţin agreabile, mai ales în ultimul timp.

— Oh, dar nu are de ce…

— Voiam doar să-i fac un compliment! se justifică Gary înroşindu-se uşor.

Fratele lui interveni:

— Cindy e chiar foarte frumoasă şi asta se vede de la o poştă!

În cele din urmă, toată lumea izbucni în râs.

Totuşi, vigilentă ca întotdeauna, Cindy se gândi că nu trebuia să privească cu indiferenţă admiraţia crescândă a gemenilor pentru ea. Erau la o vârstă fragedă şi ea nu voia în niciun caz să-i tulbure sau să focalizeze asupra ei entuziasmul şi atenţia pe care trebuiau s-o acorde cu prioritate părinţilor lor. Îşi promise ca pe viitor să fie mai prudentă cu ei.

— Părinţii nu sunt obişnuiţi să-i audă pe băieţii de vârsta voastră vorbind de prostituate, remarcă ea cu drăgălăşenie. Şi cu atât mai mult să fie asociate cu nişte generali.

Prefăcându-se spăsiţi, băieţii schimbară o privire maliţioasă.

— Să nu mai vorbim despre asta! încheie Donald discuţia, fără să pară supărat.

Oftă apoi, înainte de a continua:

— Turneul ăsta a fost istovitor… Cred că suntem cu toţii frânţi de oboseală.

În intimitatea familială şi departe de fotografi, nu mai era nevoie să încerce să-şi ascundă oboseala acumulată în zilele precedente: o serie de oraşe parcurse în grabă, mii de mâini de strâns, o mulţime de chipuri, cunoscute sau necunoscute cărora trebuise să le zâmbească, capcane de evitat, detalii de înregistrat… şi totul sub ochiul implacabil al camerelor de televiziune. Acesta era preţul succesului.

Cindy se felicită că a putut introduce în programul familiei Metcalf o săptămână de odihnă înainte de ultima campanie care va preceda alegerile primare din statul New Hampshire.

Donald aprobase această idee şi venise să anunţe familiei această veste bună.

— O săptămână întreagă doar pentru noi? exclamă Linda, încântată şi neîncrezătoare.

Se aruncă în braţe soţului ei.

— Da… I-am spus lui Cindy că suntem epuizaţi şi, ca întotdeauna, ea a găsit mijlocul de a ne asigura puţină libertate înainte de ultima „rundă”.

Linda se întoarse spre tânăra femeie şi întinse braţele pentru a-i cuprinde mâinile **într-**ale ei.

Cu o afecţiune sinceră, ea şopti:

— Oh, Cindy… Eşti minunată. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine!

* * *

Frank se sprijini de spătarul fotoliului său, privind ecranul, acum gol, unde tocmai vizionase caseta dată de Jonathan.

Se decise în cele din urmă să deruleze caseta pentru a o privi din nou. În orice caz, Jonathan nu exagerase influenţa lui Cindy Cartier asupra familiei Metcalf. Era clar

că fiecare dintre ei îi urma cuvânt cu cuvânt indicaţiile.

Apăsând pe butonul telecomenzii, Frank, cu ochii aţintiţi spre ecranul televizorului, luă paharul cu gin tonic pe care şi-l pregătise pe o măsuţă joasă, aflată lângă fotoliu. Abia băuse prima înghiţitură când chipul lui Cindy Cartier apăru pe ecran.

Filmul fusese făcut în timpul unei conferinţe de presă organizată de senatorul Metcalf, care venise însoţit de soţia sa Linda şi gemeni, Gary şi Mark. Cindy se ţinea mai deoparte, dar plasată în aşa fel încât cei patru Metcalf să o poată vedea şi să-i poată urmări fiecare mişcare. Întrebările ţâşneau din toate părţile, flash-urile orbeau. Pe estradă, familia Metcalf părea în largul ei. Zâmbetele păreau spontane şi privirile pe care le schimbau între ei, sincere. Senatorul răspundea cu simplitate întrebărilor în timp ce băieţii, în cămăşile lor de cowboy, păreau să se distreze, iar Linda arunca spre soţul ei priviri care dezvăluiau întregii lumi cât de mult îl iubeşte.

Dacă Frank n-ar fi fost avertizat de Jonathan, probabil că n-ar fi remarcat subtilele indicaţii pe care, de departe, Cindy le dădea familiei Metcalf. Abia când revăzu caseta se concentră asupra tinerei femei şi remarcă manevrele ei cu un deget dus la tâmple, făcând-i să înţeleagă pe gemeni că e momentul să termine cu strâmbăturile. Ridicând-şi puţin bărbia, îi indica Lindei, care stătea sprijinită de umărul soţului ei, că ar fi mai bine să ia puţină distanţă. O sprânceană ridicată îi dădea de înţeles lui Donald Metcalf că întrebarea pusă era o capcană care trebuia ocolită. Pe scurt, era clar că ea, şi numai ea singură, era şefa de orchestră a „prestaţiilor” familiei Metcalf.

„Femeia asta e într-adevăr formidabilă, îşi spuse Frank. Nu-i e de mirare că Jonathan îşi face griji. Numai uitând-mă la ea, de aici din fotoliul meu, şi mă simt deja fascinat…”

Derulă caseta, o mai puse o dată şi, studiind-o mai de aproape, remarcă şi alte semne care îi permiteau lui Cindy să comunice de departe cu cei patru Metcalf.

Ceea ce îl tulbura mai mult era dexteritatea cu care acţiona şi faptul că, în paralel, ea rămânea imperturbabilă. Era într-adevăr o treabă de maestru… Aparent detaşată de tot ce se petrecea în jurul ei, Cindy Cartier părea aproape că se plictiseşte şi privirea ei, în realitate foarte atentă, nu lăsa să se întrevadă nicio emoţie. Ea îi dirija pe toţi patru, de parcă ei n-ar fi fost decât nişte marionete trase de sfori pe care ea le mânuia cu o artă desăvârşită.

Frank încercă să descopere câteva puncte sensibile ale tinerei femei. Doar toată lumea avea…

Dar, după ce vizionă caseta de cinci ori la rând, renunţă, fără să fi găsit nimic.

După câteva clipe de gândire, luă receptorul şi formă numărul personal al lui Jonathan, deşi trecuse binişor de miezul nopţii.

O voce arţăgoasă îi răspunse după câteva apeluri.

— Cine e acolo? Ştii cât e ceasul?

Fără să-şi dea osteneala să-i răspundă la întrebări, Frank se mulţumi să-l întrebe pe neaşteptate:

— Ai pus pe cineva **s-**o urmărească?

Jonathan reacţionă imediat şi tonul vocii se schimbă imperceptibil.

— Bineînţeles. Dar fără niciun rezultat. E rareori singură şi întotdeauna însoţită de cineva din familia Metcalf.

— Niciun bărbat în viaţa ei?

— Senatorul… poate… Dar în acest caz, sunt atât de discreţi încât nu există nicio dovadă.

— Nu mi-ai spus, totuşi, că Metcalf o ia peste tot şi pe soţia lui?

— Da, dar nu-i un motiv să nu se culce cu Cindy. Aminteşte-ţi cât de şmecheră e.

Frank se încruntă. Îi venea foarte greu să şi-o imagineze pe Cindy Cartier întreţinând relaţii secrete cu Donald Metcalf când soţia lui se găsea mereu pe aproape.

Dar, gândi**ndu-**se bine, chiar ideea că această femeie superbă ar fi putut avea o legătură îi displăcea. E un semn rău, gândi el oarecum enervat. Începuse să se implice prea

mult în povestea asta.

— Bun, mai e vreun lucru pe care vrei să-l afli? bombăni Jonathan. Dacă nu, lasă-mă să dorm.

— Dragul meu, dacă mai vrei vreun epolet, trebuie să-l meriţi, replică rece Frank înainte să închidă.

Aşezându-se din nou în fotoliul lui, privi ecranul televizorului unde, îngheţată prin oprirea benzii, rămăsese imaginea tinerei femei. Chiar dacă nu ţinea cont de propriile lui reacţii de bărbat în faţa frumuseţii lui Cindy, nu reuşea să admită ideea că ea ar fi amanta senatorului. Chestiune de intuiţie, poate. Sau Jonathan avea dreptate şi fata asta era chiar şi mai şmecheră decât i se păruse lui…

Se concentră asupra imaginii din faţa lui. Era un prim plan al chipului lui Cindy Cartier. Ochii erau mari, întunecaţi, fără iluzii. Povestea secretă a vieţii ei era închisă acolo.

Iar el trebuia s-o descopere.

— Pentru că eşti atât de puternică, frumoasa mea, şopti el, ostilităţile sunt deschise. E rândul meu să intru în joc, în rolul pe care mi l-a destinat Jonathan. Să vedem care dintre noi va reuşi primul să-l demaşte pe celălalt.

Capitolul 2

Soneria deşteptătorului insista cu încăpăţânare. Cindy întinse un braţ şi o făcu să tacă, fără a deschide ochii.

Ora şase.

Oră foarte matinală pentru cea mai mare parte a oamenilor dar nu şi pentru ea care avea un program atât de încărcat, nelăsând practic, niciun loc pentru o viaţă particulară.

Tânăra femeie se întinse îndelung, apoi sări din pat. În obscuritatea din cameră, trupul ei gol desena o umbră fină. Dar aceste curbe elegante şi ferme, acest mers elastic şi uşor nu erau doar rodul hazardului. Deschizând un dulap, luă o cuvertură şi o puse pe jos. Apoi trase perdelele, deschise fereastra şi îşi începu exerciţiile de yoga în faţa cerului pe care zorii abia începuseră să apară. După câteva respiraţii profunde, se aşeză în poziţia lotus şi

se cufundă în meditaţie. Se scursese o oră când se ridică pentru a-şi începe ziua de muncă.

Îşi termină micul dejun când sună telefonul. O privire aruncată deşteptătorului îi indică abia ora opt şi câteva minute.

— Cindy, trebuie să te văd. S-a întâmplat ceva ciudat aseară. Poate că nu înseamnă nimic, dar îmi fac totuşi griji.

O tensiune reţinută din vocea lui Don Metcalf o intrigă pe Cindy.

— Vrei să vin acolo?

— Da, aş dori. Am ezitat să-ţi telefonez, fiindcă totul poate părea complet ridicol, totuşi…

Tăcerea jenată care urmă fu de ajuns s-o convingă pe Cindy că era vorba de ceva curios. Donald Metcalf era un om de bun-simţ şi calm, care nu avea obiceiul să-şi lase imaginaţia s-o ia razna.

— O să fiu acolo într-o jumătate de oră, răspunse ea înainte de a închide.

Când intră în casa familiei Metcalf, îi găsi pe Donald şi pe Linda aşteptând-o în salon.

— Ce s-a întâmplat?

Expresia lor îngrijorată îi relevă că nu se deranjase degeaba.

— Îţi aminteşti că trebuia să ieşim aseară, împreună cu copiii, să cinăm la restaurant?

Cindy se mulţumi să dea din cap. Întrebarea era inutilă fiindcă ea le aranja în cele mai mici amănunte programul.

— La sfârşitul cinei, i-am lăsat pe gemeni să se mai mişte puţin ca să-şi dezmorţească picioarele. Linda şi cu mine am stat liniştiţi la taclale, fără să le dăm atenţie. Dar, când am ajuns acasă, Mark şi Gary ne-au povestit ceva ciudat…

Întrerupându-l pe soţul ei, Linda continuă cu o oarecare nervozitate:

— Erau, după cât se pare doi bărbaţi în apropierea garderobei. Doi necunoscuţi care vorbeau despre noi. După câte au auzit băieţii, îşi transmiteau nişte consemne

şi erau însărcinaţi să ne spioneze, să ne urmărească fiecare mişcare… Cu ce drept ne fură puţinul care ne-a mai rămas din viaţa noastră particulară? N-aş fi crezut că e posibil în ţara noastră.

— Nu chiar aşa ne-au povestit copiii, Lin, o corectă Don ceva mai calm. De fapt cei doi bărbaţi spuneau că trebuie să te supravegheze şi pe tine, Cindy.

O tăcere profundă urmă după aceste vorbe. Lui Cindy îi trebuiră câteva clipe pentru a le prinde sensul, în timp ce soţii Metcalf aşteptau în mod vizibil un răspuns care să-i liniştească.

Tânăra se gândea cu viteza fulgerului. Ceea ce se petrecuse putea fi grav. Foarte grav chiar…

Când începuse să lucreze pentru Don, îi plăcuse ambianţa vieţii politice. Se ştia dotată cu un fler sigur. Dar împingân**du-**l pe senator spre cea mai înaltă funcţie a statului, devenind indispensabilă în campania lui electorală, ieşise şi ea la vedere, asumân**du-**şi astfel un risc calculat. Deşi avea mare grijă să rămână pe cât posibil în umbră, nu putea să scape de lumina proiectoarelor. Totuşi, când înţelesese că într-adevăr Donald avea toate şansele să ajungă la Casa Albă, riscul i se păruse prea mic comparativ cu obiectivul…

— Ai vreo idee de motivul pentru care ar trebui să fii urmărită? o întrebă în cele din urmă Don pentru a rupe tăcerea.

Între timp Cindy îşi recăpătase controlul, aşa că zâmbi şi făcu un mic gest liniştitor.

— Îmi închipui că necunoscuţii aceia se interesau de mine, fiindcă sunt nou apărută pe scena politică. Jucăm o partidă importantă şi cei interesaţi vor să ştie cu cine au de-a face. Linda şi cu tine aţi fost trecuţi prin sită de mult timp. Deci eu sunt cea vizată de această supraveghere.

Chipul lui Don se întunecă.

— Oricum, asta nu explică totul.

Îşi ridică apoi privirea uimită spre tânăra femeie.

— Nu pari nici prea surprinsă nici prea deranjată de chestia asta!

Cindy reuşi să emită un râs uşor care păru firesc. Îl simpatiza prea mult pe Don ca să rişte să-l îngrijoreze degeaba. Şi ştia în mod sigur că evocarea acestei lumi de umbre şi suspiciuni nu putea decât să-l destabilizeze, fiindcă Don avea un temperament simplu şi loial. Trebuia neapărat să-l liniştească, fiindcă altfel exista riscul să-şi piardă acest echilibru care îl făcuse să aibă atâta succes până acum.

— Dar asta nu mă deranjează, Don, crede-mă! Deşi, sincer îţi spun, nici nu mă miră. Dar după părerea mea, nu trebuie să-i acordăm atâta atenţie şi mai ales un vreau să-ţi faci tu griji din cauza asta. Mai ales în acest moment. Oricum nu e nimic de făcut. Indiferent cine ar fi oamenii aceia şi autoritatea care-i comandă, nu-mi vor da pace până nu vor descoperi… că nu e nimic de descoperit!

Tăcu o clipă, pierdută în gândurile ei, înainte de a adăuga:

— Ba da. Există totuşi un lucru care poate fi făcut. Vă puteţi debarasa de mine.

— Ce?

Donald se ridică, cu o expresie încordată întipărită pe chip.

— Cindy! Ce tot spui?

Linda se apropie de soţul ei, cu un aer emoţionat. Tânăra îi privi pe amândoi cu tandreţe. Îi iubea şi nu voia cu niciun preţ să le facă rău, indiferent în ce mod. Dacă va trebui să înceapă de la zero, ea va găsi puterea. Ei, nu.

Aşadar, Cindy insistă:

— Trebuie să mai reflectaţi la asta. Dacă oamenii ăştia mă urmăresc, n-o să mă lase în pace atât de uşor şi asta nu trebuie să vă perturbe campania. În niciun fel!

Nu-i venise uşor să pronunţe aceste cuvinte. Cindy era acum foarte ataşată de familia Metcalf şi lupta lor devenise şi a ei. În schimb, propria ei putere, ambiţia ei erau şi ale lor. De-a lungul dificilului drum pe care îl urcaseră împreună, ea îi susţinuse, îndepărtând obstacolele din calea lor, plasând cu propriile ei mână treptele scării care trebuia să-i conducă spre cele mai

înalte sfere ale reuşitei şi puterii. Totuşi, în ciuda acestei intimităţi, a acestei solidarităţi de fiecare clipă, Cindy nu se putuse hotărî să le încredinţeze secretul ei. Un secret pe care îşi promisese să nu-l spună nimănui. Nici măcar lor.

În acea clipă, Donald îşi întoarse capul spre ea şi o privi drept în ochi.

— E ceva ce eu nu ştiu încă, dar ar trebui să ştiu? o întrebă el cu blândeţe.

Linda interveni imediat.

— Ce întrebare, Don! Cindy e prietena noastră şi avem o încredere nelimitată în ea. Au trecut opt ani de când lucrează cu devotament pentru noi. Un devotament nestrămutat, dovedit în toate ocaziile. Aminteşte-ţi că ea m-a ajutat când gemenii erau bolnavi şi tu erai plecat. Nimeni altcineva n-ar fi făcut atât de mult pentru noi. Şi iată că astăzi, tot Cindy ne ajută să realizăm ceea ce poate, fără ea, n-am fi îndrăznit să încercăm niciodată.

Ascultând aceste vorbe, Cindy simţi o înţepătură în inimă. Nu ajunsese din întâmplare la familia Metcalf. Când, la terminarea universităţii, dorise să ajungă asistenta unui senator, făcuse o anchetă serioasă asupra tuturor celor pe lângă care avea vreo şansă să-şi depună candidatura. Şi astfel îl selecţionase pe Donald Metcalf, pentru evidentele sale calităţi umane. Nimic mai mult, nimic mai puţin. Şi desfăşurarea evenimentelor îi dăduse dreptate. Fiecare piesă se potrivea fără probleme în vastul puzzle al obiectivelor ambiţioase pe care şi le fixase.

„Fără probleme”… cel puţin până acum.

Don îşi trecu mâna prin păr.

— Este adevărat, Linda, ai perfectă dreptate. Nu sunt decât un idiot. Campania asta m-a epuizat şi mi-a alterat spiritul critic. Ar fi trebuit să-mi amintesc că o femeie atât de ambiţioasă şi de competentă ca tine, Cindy, nu **s-**ar fi lansat alături de mine **într-**o asemenea aventură dacă n-ar fi avut spatele asigurat. Uită deci întrebarea mea.

Cindy simţi că i se pune un nod în gât şi un val de frică îi străbătu corpul. În acea clipă, cea mai scumpă

dorinţă a ei fu aceea de a-şi deschide sufletul în faţa lor, de a scăpa de povara unui secret atât de apăsător. Dar nu avea dreptul. Indiferent cât ar fi costat-o, trebuia să-şi ascundă sentimentele.

— Oricum, suntem tovarăşi la bine şi la rău, reluă Don pe un ton hotărât.

Cindy se ridică şi îl privi.

— Eşti sigur de asta?

— Absolut.

Îşi zâmbiră, dar Cindy ştia că Don nu era atât de naiv precum părea. Îi va fi mult mai greu să-l mintă pe el decât pe soţia lui sau pe vreun oarecare detectiv, fiindcă munca lor comună îi apropiase în multe privinţe.

Don făcu un gest în direcţia cafetierei puse pe masă.

— Serveşte-te cu puţină cafea, Cindy. Şi hai să revedem împreună programul zilei de astăzi.

Tânăra îşi umplu o ceaşcă şi, luându-şi agenda din geantă, o deschise la data zilei. Programul era încărcat.

— La ora zece, ai o conferinţă improvizată de presă.

Linda o întrerupse râzând, fericită să simtă atmosfera destinsă ca de obicei.

— Mă întreb cum de poţi programa imprevizibilul!

— Oh, nimic mai uşor, răspunse cu indiferenţă Cindy. Chiar dacă aici, la Washington, asta cere ceva mai multe eforturi decât în altă parte, fiindcă ziariştii sunt foarte pricepuţi la politică şi se numără printre cei mai agresivi din ţară! Dar câteva telefoane bine plasate rezolvă şi aici problema…

Linda o servi cu o a doua ceaşcă de cafea în timp ce ea continua lectura programului.

— La prânz, Don şi cu mine luăm masa cu preşedintele Comisiei de finanţe. Acesta are influenţă asupra unor contingente de alegători pe care sper să putem conta. Probabil că va dura cam până la ora trei. Pe urmă, ne întoarcem aici pentru ca Don să se poată schimba şi să te ia pe tine, Linda, pentru a merge împreună la dineul dat de familia Dayton, care nu se va termina în mod sigur înainte de miezul nopţii…

— Sper că nu prea târziu… oftă Don. Şi pentru mâine care este programul?

— Un interviu pentru radio şi, bineînţeles, marea gală organizată seara de membrii grupului tău împreună cu comitetul de susţinere creat de suporterii tăi…

— Şi pe urmă, sper că vom putea pleca în sfârşit să ne odihnim câteva zile în Tennessee, se bucură Linda. Abia aştept să ajungem acolo. A început să mi se pară că această campanie electorală durează de secole!

— Eşti totuşi cel mai încântător tovarăş de drum, şopti Don, luând-o de mână pe soţia lui. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Tu îi seduci pe toţi…

— E purul adevăr, îl aprobă Cindy zâmbind.

Linda oftă mulţumită şi îşi ridică ceaşca de cafea, vrând parcă să toasteze.

— Pentru noi toţi! rosti ea veselă.

* * *

Stând pe cealaltă parte a străzii, Frank îl privea pe senatorul Metcalf ieşind din imobilul unde era instalat cartierul său general. Era însoţit de Cindy Cartier. Imediat, un grup compact de ziarişti şi fotografi îi înconjură. Microfoanele se întinseră, bliţurile scânteiară.

„Toată această operaţiune-surpriză este orchestrată de mâna de maestru a domnişoarei Cartier…” gândi Frank. Înregistră manevra tinerei femei care, imediat ce îşi făcură apariţia ziariştii, rămăsese la câţiva paşi în urma senatorului pentru a-l lăsa singur în prim-plan.

Era şi mai frumoasă decât pe casetă, constată el admirativ. Căuta în zadar ceva care i-ar fi putut displăcea. Dar nu, totul era perfect, de la vârful pantofilor până la părul roşcat, pieptănat simplu. Iar taiorul bleumarin perfect croit îi punea în valoare, deşi cu discreţie, silueta splendidă.

Totuşi, mai mult chiar decât această perfecţiune, pe Frank îl frapa atitudinea lui Cindy. În mijlocul acestei mulţimi agitate, în tumultul întrebărilor încrucişate, în înghesuială, ea stătea nemişcată, cu faţa inexpresivă, cu privirea goală. Chiar şi mâinile, această parte a corpului

atât de greu de stăpânit, nu dădeau nici cel mai mic semn de nerăbdare sau emoţie. Contrastul dintre ea şi cei care-o înconjurau era izbitor.

„Are clasă!” şopti Frank, fluierând admirativ. Ca şi cum ea l-ar fi putut auzi, îşi întoarse brusc capul spre el şi privirile lor se încrucişară. În ciuda distanţei, Frank recunoscu expresia pe care o surprinsese pe casetă: aceea a unui animal hăituit, cu toate simţurile la pândă. Simţise tensiunea imperceptibilă a trupului ei, aparent atât de destins. Bărbia se ridică puţin, nările fremătară, ca pentru a adulmeca. Cindy Cartier semăna cu un animal sălbatic care simţise brusc primejdia. Din nou Frank se minună de acest al şaselea simţ care o ghida şi o avertiza în secret, fără ca niciun semn de emoţie să se exteriorizeze pe chipul ei.

Cum să explice altfel această bruscă alarmă? Chiar dacă îl văzuse de departe, după cum presupunea, nu exista nimic în atitudinea lui care ar fi putut **s-**o alerteze. Avusese mare grijă ca aspectul lui fizic să-l facă să semene cu un gură-cască oarecare: o haină veche şi cam ponosită, o pereche de blugi şi tenişi. Şi o expresie de curiozitate nonşalantă, de om cu mintea la o mie de probleme. Cindy Cartier nu era singura care ştia să joace teatru…

Şi totuşi, Frank ştiu instinctiv că ea îl reperase. Cum de fusese posibil? Şi dacă Jonathan avea dreptate? Dacă această femeie urmaşe un antrenament excepţional?

Se părea că lucrurile deveneau din ce în ce mai interesante…

Cu un surâs amabil, Cindy îi făcu să înţeleagă pe ziarişti că interviul-surpriză luase sfârşit. O limuzină mare se apropie fără zgomot şi, înconjuraţi de un grup de reporteri, Donald şi asistenta lui se urcară. Înainte de a intra în maşină, tânăra aruncă o privire extrem de rapidă de cealaltă parte a străzii, acolo unde reperase silueta înaltă care o intrigase. Dar având soarele în faţă, nu reuşi să-i distingă trăsăturile. Totuşi ştia că acel bărbat se afla tot acolo.

Portiera limuzinei se închise în urma ei şi un calm

surprinzător urmă agitaţiei din timpul interviului.

— Sunt neobosiţi… oftă Don, **sprijinindu-**se de spătarul banchetei.

— Nu uita că şansele noastre au crescut în sondaje, remarcă Cindy. În consecinţă, presa va deveni din ce în ce mai curioasă.

Don o observă o clipă înainte de a întreba brusc:

— Nu ţi **s-**a întâmplat niciodată să**-**ţi ieşi din fire? Mă întreb uneori cum faci… Eu mă simt din ce în ce mai tensionat.

Cindy schiţă un zâmbet uşor.

— Ei bine… să zicem că n**-**am timp să**-**mi pierd calmul.

— Te pun să lucrezi prea mult, se scuză Don cu sinceritate.

— Nu, nu atât pe cât mi**-**aş dori.

Adevărul îi scăpase fără voia ei.

— Îmi place munca asta. Îmi plac şi provocările, îmi place să lupt împotriva imposibilului. Sunt nişte victorii care îţi aduc un rar sentiment de triumf.

Don clătin din cap cu un aer destul de puţin convins.

— Eu nu sunt deloc ca tine. Ca să fiu sincer, îmi vine din ce în ce mai greu să mă dedic trup şi suflet acestei lupte. Mi se întâmplă să mă gândesc că ai fi un candidat mai bun ca mine. Şi un preşedinte mai bun…

Cindy izbucni în râs.

— Nu cred că ţara este pregătită pentru aşa ceva! De altfel, doamna Preşedinte Cindy Cartier… Parcă nu sună serios. Nu e un nume care să fie numărul unu pentru aproape jumătate de continent!

Don începu şi el să râdă.

— Ai putea să**-**l schimbi, îi sugeră el.

Cindy se prefăcu pe jumătate convinsă, părând că reflectează la sugestie. Această conversaţie banală şi uşoară îi permitea lui Don să se relaxeze înainte de dejunul important care îl aştepta şi pentru care trebuia să fie în formă. Dacă grupul minoritar al Comisiei i se ralia, şansele lui creşteau considerabil.

— Şi dacă m-aş numi Ellen Smith? îi propuse ea pentru a continua jocul lor. Care ar fi şansele mele?

Don îi aruncă o privire ironică.

— Glumeşti? Ca şi cum te-ai putea numi astfel! Femeile cu un asemenea nume sunt gospodine bune şi trăiesc **într-**o căsuţă drăguţă, împodobită cu perdele din creton, în care pregătesc mese delicioase pentru familia lor. Ele participă la comitetele de binefacere, unde tricotează sau fac pe secretarele. Sunt nişte femei plăcute, dar nu genul care să participe la o campanie electorală, să manevreze cu abilitate ziariştii sau să elaboreze strategii politice subtile.

— Îţi apreciez raţionamentul!

Don o privi cu atenţie.

— De ce? **Ţi-**ar fi plăcut să fii o Ellen Smith?

— Nu, dar sunt făcută pentru a mă numi Cindy Cartier? răspunse ea imediat, cu o intensitate care îl surprinse.

Între timp, limuzina sosise în faţa restaurantului, unul dintre cele mai bune din oraş, unde trebuia să aibă loc dejunul.

Cindy şi Don traversară sala mare plină până la refuz, conduşi de un şef de sală. Senatorul Samuel Reed îi aştepta. Li se rezervase o masă situată **într-**un fel de logie care domina grădina. Puteau astfel să discute în linişte, stând **într-**un loc mai izolat de ceilalţi clienţi.

— Ai făcut o treabă excelentă cu candidatul tău, sublinie senatorul salutâ**nd-**o pe Cindy. Sondajele sunt excelente pentru Don.

În timp ce vorbea, o cântărea cu o privire admirativă.

Cindy era extrem de atentă, ştiind că acest om ţinea probabil în mâinile lui destinul politic al lui Don.

— Oh, spuse ea cu o indiferenţă jucată, suntem pur şi simplu bine organizaţi.

— Aşa este, replică imediat senatorul Reed. Organizarea este atât de performanţă încât în ultimul sondaj aţi mai reuşit să urcaţi cu trei procente. Sunt curios să ştiu ce scor veţi obţine în New Hampshire. Bineînţeles

că vă daţi seama cât este de solicitată comisia noastră, fiindcă poate face să se încline balanţa în mod favorabil sau nu!

Cinismul realist din vorbele lui îi displăcu lui Cindy.

— Fiecare candidat se crede cel mai bun, observă ea cu răceală.

— Asta crezi?

— Eu cred în Don Metcalf. Altfel nu i-aş consacra timpul şi priceperea mea.

Donald îi privea, ghicind că acest scurt schimb de cuvinte nu îl privea de fapt pe el ci era destinat lui Cindy, despre care Reed voia să-şi facă o părere cât mai exactă.

— De unde vii? o întrebă brusc senatorul, privi**nd-**o drept în ochi pe tânăra femeie.

— Toată lumea îşi pune aceeaşi întrebare. La ce bun, atunci când doar rezultatele contează?

— Chiar dacă aşa stau lucrurile, nu crezi că fiecăruia îi place să ştie cu cine are de-a face? Vorbeşte-mi deci puţin despre tine!

Cindy zâmbi cu răceală.

— Oh, sunt sigură că colaboratorii tăi ţi-au prezentat deja un dosar complet în privinţa mea. Şi că ştii totul despre mine, inclusiv numărul de la pantofi.

Samuel Reed avu o expresie admirativă.

— Eşti la înălţimea reputaţiei pe care o ai, se mulţumi el să observe.

— Ai dreptate, remarcă Cindy cu mult calm. Sunt o fire rece, încăpăţânată şi prudentă. Dacă n-aş fi aşa, de mult aş fi ieşit din joc… sau aş fi fost scoasă, mai bine zis.

Samuel dădu din cap aprobator şi făcu semn chelnerului să le toarne vin.

Conversaţia se menţinu apoi pe un ton amabil şi lejer. Dar Don nu se putea împiedica să se gândească la alegerile preliminare, acum apropiate, la presiunea cercurilor mass media asupra lui şi a celor apropiaţi, şi la faptul că nu se va putea relaxa nicio secundă în această campanie, fiind nevoit să-şi îndeplinească şi sarcinile de senator.

Jocul se anunţa foarte strâns.

* * *

În timp ce mâncau, Cindy, cu toate simţurile în alertă, era atentă la fiecare cuvânt pronunţat, atentă să repereze fiecare indiciu pro şi contra lui Don. Erau cam pe la mijlocul mesei, când simţi brusc o privire fixată asupra ei. În mod foarte firesc se întoarse, cu un aer absent, şi cercetă mesele vecine. Nimic suspect. Toţi mesenii păreau în întregime absorbiţi de propriile lor afaceri. Şi totuşi presiunea privirii continua să se exercite în ceafa ei. Cindy simţi o vagă nelinişte şi nu se putu împiedica să arunce din când în când câte o privire furişată în jurul ei.

Frank, care o privea din fundul sălii, se mai întrebă încă o dată ce putuse **s-**o alerteze. Plasat în spatele unui stâlp, ştia că o vedea fără să poată fi văzut. Deci cum îi ghicise prezenţa? Vedea capul tinerei femei mişcâ**ndu-**se imperceptibil în toate direcţiile. Ca fascinat, nu îşi putea desprinde privirea de la părul roşcat, strălucitor în bătaia razelor de soare. Şi simţi că se trezeşte în el o ciudată dorinţă, aceea a vânătorului care îşi pândeşte în tăcere prada.

Dar aici nu era vorba numai de o pradă. Era o femeie extraordinar de frumoasă, atrăgătoare şi care îi trezea toate simţurile…

„Domnişoara Cartier este într-adevăr superbă” gândi el, cu ochii fixaţi în ceafa ei. Era sau nu amanta lui Don Metcalf? se întrebă el din nou. Chestiunea asta nu-i dădea deloc pace.

Aşteptă ca ei să plece. Mâine va asista la gală şi se va găsi faţă în faţă cu ea. Va putea aprecia atunci cu mult mai multă precizie cu cine are de**-**a face. În fond, îşi repetă el pentru a suta oară, ce**-**l interesa pe el viaţa particulară a domnişoarei Cartier? Era o misiune printre multe altele, una oarecare şi atâta tot.

Atunci, de ce se lăsase atât de mult prins în joc?

* * *

După ce părăsi restaurantul, trecu pe la biroul lui unde găsi un mesaj. Jonathan dorea să**-**l vadă imediat.

Frank ezită câteva clipe. La urma urmei, data oficială a misiunii lui era fixată pentru mâine, cu ocazia faimoasei gale. Până atunci nu i se spusese că are mână liberă?

În cele din urmă, se îndreptă totuşi spre biroul lui Jonathan. Poate că apăruseră câteva elemente noi pe care trebuia să le cunoască…

Şeful lui avea un aer îngrijorat şi deprimat.

— Toată lumea mi-a căzut pe cap din cauza afacerii ăstea, bombăni el. Nici nu-ţi imaginezi cât de mult sunt preocupaţi la cel mai înalt nivel de această fată. S-ar zice că le-a luat minţile la toţi. Trebuie neapărat să găseşti ceva despre ea ca să le închid gura şi să-mi pot regăsi somnul.

— Au dreptate să-şi facă griji, observă Frank. Este într-adevăr abilă. Mai bună decât cea mai mare parte a directorilor de campanie pe care i-am văzut vreodată.

— Ce semnificaţie au vorbele tale?

— Vreau să spun că e o persoană remarcabil de inteligentă, mult superioară celor cu care are de-a face în mod obişnuit. Îi învârteşte pe degetul mic fără ca ei să-şi dea măcar seama de asta. Şi e permanent în gardă, ca să evite cea mai mică greşeală. Nu va fi uşor s-o prindem cu ceva.

— Ascultă, Forsythe. N-ai dat niciodată greş în misiunile tale. Aşa că nu e momentul să începi acum… Găseşte un mijloc, indiferent care ar fi el. Farmecul tău…

Ascultându-l, Frank simţi că i se face greaţă. Acest univers cinic şi lipsit de iluzii îl dezgusta din ce în ce mai mult, la fel ca vânătoarea fără sens pentru a o atrage în cursă pe această femeie care nu avea poate ca singur defect decât pe acela de a fi infailibilă. Nu se ştia nimic despre Cindy Cartier, dar nimic nu dovedea că ea era agentul cuiva. Putea foarte bine să lucreze şi pe cont propriu. Dar Frank mai admitea şi faptul că era imposibil să lase să subziste cea mai mică îndoială. Interesul ţării era în joc. Aşa că trebuia să meargă până la capăt. Chit că, pentru asta, după cum lăsa să se înţeleagă Jonathan, trebuia să se folosească de mijloace de convingere… cât mai personale.

— Nu-ţi face probleme, şefule, rosti el. O să descopăr eu ce ascunde. O fi ea puternică, dar şi eu am nişte talente ascunse.

Capitolul 3

Cindy închise cu grijă în urma ei uşa apartamentului şi, chiar înainte să ajungă în dormitor, începu să se dezbrace. Era în întârziere, ca de obicei. În ciuda grijii cu care încerca să-şi planifice zilele, ceva neprevăzut survenea întotdeauna în ultimul moment şi îi dădea programul peste cap.

În seara asta, fusese reţinută prea mult timp de către şeful de campanie de la Washington care ţinuse să pună la punct cu ea câteva detalii. Bineînţeles că ea îşi dăduse seama imediat că el avea alte idei în cap, dar îi trebuise ceva timp ca să-l facă să înţeleagă, fără să-l vexeze, că ea nu era interesată. Nu era pentru prima oară când i se făceau avansuri mai mult sau mai puţin discrete. Era conştientă de efectul pe care îl producea asupra bărbaţilor. Dar în momentul de faţă nu exista niciun loc în viaţa ei pentru o legătură. Nici măcar în viitorul apropiat. Mulţi credeau că ea era amanta lui Don, ceea ce îi asigurase la început o oarecare linişte. Ideea o amuzase. Dacă **într-**o bună zi va exista un bărbat în viaţa ei, el nu va semăna în mod sigur cu Don Metcalf. Bineînţeles că îl stima şi ţinea mult la el. Pentru multe femei senatorul încarna bărbatul ideal, seducător, cinstit şi simpatic. Un bărbat pe care se poate conta.

Dar Cindy dorea cu totul altceva. Voia să aibă în faţa ei pe cineva cu care să se lupte, cu care să-şi măsoare puterile. Cineva care **s-**o provoace.

Iar asta nu era caracteristica psihologică a lui Don. El era loial şi serios, dar aparţinea speciei celor blânzi. Linda era tovarăşa de viaţă ideală pentru el şi lui Cindy nici nu i-ar fi trecut prin minte să-i trădeze încrederea. Ţinea la fel de mult şi la unul şi la celălalt...

Cel mai important în momentul de faţă era să nu-şi facă planuri sentimentale. Esenţialul era să reuşească în această campanie şi să câştige apoi alegerile preliminare

din statul New Hampshire. Don şi Linda vor avea o săptămână de odihnă ca să se pregătească, dar nu şi ea. Îşi va acorda doar ziua de mâine ca să-şi mai tragă puţin sufletul. Pe urmă, va trebui să stabilească în amănunt planul definitiv de bătaie…

Trebuia ca Don să câştige. Dorea asta din toată inima… Nu numai pentru el şi fiindcă era convinsă că o merita, dar şi pentru ea, pentru a şterge acel trecut dureros, crud, acel trecut care nu era cel asociat personajului actual Cindy Cartier.

Zâmbi gândindu-se la Don, când îi sugerase să-şi ia numele de Ellen Smith. El crezuse că făcuse o glumă. Dacă ar fi ştiut…

Cindy scutură capul. Nu, trecutul era mort acum, iar ea era pe cale de a-şi făuri un viitor strălucit.

O privire aruncată deşteptătorului îi reaminti că nu avea timp de pierdut. În seara asta avea loc marea gală oferită familiei Metcalf de prietenii lor politici.

Făcu imediat un duş şi se fricţionă viguros cu mănuşa înainte de a se înfăşura într-un prosop pufos. Apoi, după câteva minute în care, întinsă pe pat, încercă să-şi relaxeze muşchii încordaţi, se fardă puţin şi îşi perie părul pe care îl lăsă liber pe umeri. îmbrăcă apoi o rochie din mătase neagră ce părea banală când o luă din dulap dar care, pe ea, cădea dumnezeieşte, mulându-se cu artă şi discreţie pe formele armonioase ale trupului ei.

Puţină pudră, puţin parfum. Doi cercei de aur în urechi.

În acel moment sună telefonul. Era Linda.

— Noi suntem gata, Cindy. Tu?

— Şi eu sunt gata. Cred că maşina mă aşteaptă jos. Trec să vă iau peste vreo jumătate de oră.

* * *

Gala fusese organizată de unul dintre cei mai fideli suporteri ai lui Don, un industriaş care poseda o splendidă proprietate în apropierea Washington-ului.

Nişte lumini speciale fuseseră instalate şi, de departe, tot cartierul era luminat. În afară de invitaţi, o

mulţime de curioşi se înghesuia pe margini, încercând să întrezărească măcar pentru câteva clipe aceste figuri cunoscute care ocupau prima pagină a tuturor ziarelor.

Donald Metcalf era extrem de popular. Cu accentul lui sudic puţin tărăgănat, alura lui sportivă şi familia simpatică, el simboliza o Americă fericită şi mândră, al cărei campion dorea să fie, cea ale cărei virtuţi le reamintea fără încetare în discursurile sale.

Şi toţi cei care credeau în această imagine idealistă a ţării lor începeau să viseze că totul putea redeveni adevărat.

Oricum, alegerile rămân o luptă aspră, îşi spuse Cindy urcând, alături de familia Metcalf, scările care duceau spre holul de la intrare unde îi aştepta stăpânul casei. Numai prin influenţa şi banii lui acest industriaş putea, de exemplu, să favorizeze sau să frâneze ascensiunea lui Don. Trebuia deci să fie în gardă permanent…

— Senatorul şi doamna Metcalf, domnişoara Cartier, anunţă un valet în costum şi cu perucă, la fel ca pe vremuri.

Fură primiţi ca nişte vechi prieteni, deşi era prima oară când familia Metcalf intra în această casă şi le cunoştea pe gazde. Totul fusese cu grijă pus la punct dinainte.

O asistenţă numeroasă se înghesuia în saloanele care dădeau spre o splendidă grădină în stil franţuzesc. Timpul, extraordinar de plăcut pentru acest început de primăvară, permisese ca prin geamurile larg deschise să intre aerul parfumat al nopţii.

Cei care îl susţineau făţiş pe Donald Metcali se aflau aici. Dar mai erau şi alţii, veniţi ca observatori. Era momentul, acum sau niciodată, de a vedea şi a fi văzut… Cindy se felicită că a ales o rochie discretă neagră, mai ales după ce observă că majoritatea femeilor aveau toalete care mai de care mai somptuoase şi îşi etalau bijuteriile.

Lăsâ**ndu-**i pe cei doi Metcalf să treacă de la un grup de invitaţi la altul însoţiţi de stăpânii casei, Cindy se

refugie în direcţia opusă pentru a studia asistenţa reunită în cinstea lor…

În reuniunile mondene, conveniseră să acţioneze pe cont propriu pentru a putea întâlni un număr cât mai mare de invitaţi. A doua zi îşi confruntau observaţiile.

Şi Frank Forsythe era cu ochii în patru. O urmărise din priviri pe Cindy, cum evoluează cu graţie şi simplitate, strângând mâini, schimbând vorbe amabile… Fără a pierde niciun amănunt, el înregistră toate feţele prezente supraveghind, de departe, evoluţiile cuplului Metcalf.

Din nou nu se putu împiedica să admire sincer prezenţa de spirit şi priceperea tinerei femei. Simţul ei tactic era extraordinar, de exemplu felul în care acorda la fel de multă atenţie femeilor cât şi bărbaţilor. Dacă nu şi mai multă, chiar. Părea de altfel că nu îşi dă seama de efectul pe care-l producea asupra bărbaţilor cu rochia ei simplă neagră care părea şi mai splendidă în mijlocul brocarturilor şi zorzoanelor invitatelor bogate. Era evident că nu căuta complimente şi nu poza în rivală. O strategie remarcabilă care n-o făcea astfel antipatică femeilor.

Frank îşi dădu la un moment dat seama că paharul din mâna ei era gol. Îl chemă pe chelner şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Acesta reveni o clipă mai târziu, aducând o tavă pe care erau aşezate două pahare diferite faţă de cele de pe mesele bufetului rece. Frank o luă şi, considerând că momentul este oportun, se apropie de Cindy cu zâmbetul pe buze.

— Paharul dumneavoastră… spuse el pu**nându-**i-l în mână.

Apoi îl ridică pe al lui pentru un toast mut, privi**nd-**o drept în ochi.

Surprinsă, Cindy ridică la rândul ei paharul şi îşi înmuie din politeţe buzele în el. Imediat însă se încruntă şi îl privi cu atenţie.

— Ce este?

— Un cocteil inventat de mine… Pregătit special, după instrucţiunile mele, pentru noi doi.

Cindy mai bău o înghiţitură, părând să-l aprecieze.

— Nu vă e teamă de necunoscut, observă Frank. Un altul ar fi gustat din vârful buzelor înainte să se hotărască. La urma urmei, nici nu ştiţi ce am pus înăuntru…

— Femeile sunt de multe ori mai curajoase decât bărbaţii, nu credeţi?

— În multe cazuri aşa stau lucrurile.

O prinse uşor de cot şi o conduse pe terasa deschisă spre noaptea parfumată.

— Vă urmăresc de când aţi venit. Complimentele mele. Vă faceţi admirabil munca. Nu e de mirare că familia Metcalf vă ţine la mare cinste.

Cindy nu-i răspunse şi se lăsă condusă spre un colţ mai întunecos şi mai liniştit. Era vag conştientă că dispărând astfel cu un necunoscut, va suscita nişte curiozităţi şi comentarii mai mult sau mai puţin răutăcioase. Dar o obosea mulţimea asta zgomotoasă şi superficială. Era dornică de un moment de destindere. De altfel, bărbatul acesta îi trezea curiozitatea. Spre deosebire de majoritatea invitaţilor, care se grăbeau să-i adreseze complimente pline de subînţelesuri dezbrăcând-o din priviri, acest bărbat se adresase persoanei şi nu femeii frumoase şi râvnite de mulţi bărbaţi.

— Aveţi un avantaj faţă de mine, spuse ea calm sprijinindu-se de balustrada terasei. Îmi cunoaşteţi numele, în timp ce eu nu-l ştiu pe al dumneavoastră.

— Franklin Forsythe, Frank pentru prietenii mei.

De aproape, ochii lui Cindy Cartier erau şi mai extraordinari decât în imaginaţia lui. Erau adânci, întunecaţi, de nepătruns. Fascinanţi. Aşa cum era şi timbrul vocii ei grave, melodioase, care îl făcea să dorească să se apropie de ea şi să n-o mai părăsească niciodată. Chiar în semiobscuritate, din ea se degaja o graţie capabilă să topească orice rezistenţă. Deşi era bine antrenat să nu se lase niciodată emoţionat, Frank se simţi imediat vulnerabil în faţa farmecului puternic emanat de această femeie enigmatică şi se forţă să-i ţină piept. Trebuia cu orice preţ să-şi ia gândul se la acest trup tulburător şi să se concentreze doar asupra obiectivului

misiunii sale.

— Şi, reluă el, dumneavoastră sunteţi Cindy Cartier. De fapt, cum aţi ghicit că vă cunosc identitatea?

Tânăra schiţă un surâs.

— O intuiţie. Aş paria chiar că ştiţi deja o mulţime de lucruri despre mine.

— E un lucru pe care nu-l ştiu şi mi-ar plăcea să-l aflu. Cum faceţi să găsiţi vorbele potrivite fiecărei situaţii, fiecărei persoane?

— Presupun că e un fel de instinct, răspunse ea după o clipă de gândire. Dar nu mint niciodată şi detest să trişez. Sunteţi satisfăcut?

El o privi cu curiozitate. Era oare posibil să vorbească pe un ton atât de convingător şi să ascundă totuşi un secret vinovat?

Poate că da, când este un actor bun, învăţat cu toate tertipurile…

— Totuşi, reluă Frank, e vorba de o campanie electorală. Nu vă puteţi lupta doar cu mijloace ortodoxe, nu?

Cindy, bându-şi cu înghiţituri mici cocteilul, îl privi cu atenţie.

— Sunteţi cinic.

— Nu. Realist. Vă reamintesc că în seara asta are loc o gală de susţinere pentru scumpul dumneavoastră senator…

Cindy făcu o scurtă pauză înainte de a-i răspunde. Expresia ei era de nepătruns.

— Exact. Şi ceva îmi spune că nu sunteţi neapărat un suporter.

— De ce?

— Fiindcă vă mai puteţi afla aici pentru o mulţime de alte motive.

Frank râse. Un râs prefăcut.

— Aveţi dreptate. Aş putea fi, de exemplu, însărcinat să vă urmăresc… Ce părere aveţi despre acest scenariu?

Ştia că, în anumite ocazii, îndrăzneala dădea rezultate.

Tânăra ridică imediat capul.

— Deci asta este explicaţia prezenţei dumneavoastră în această seară?

Frank descoperi imediat tensiunea apărută în tonul ei. Categoric, această femeie avea un instinct real, de vânător… sau de animal hăituit.

— Da şi nu, răspunse el pe un ton indiferent. Am venit singur la această reuniune şi mă plictiseam de moarte, asta-i tot. Ştiţi mai bine decât mine cum se petrec lucrurile la recepţiile oficiale. Nimeni nu se gândeşte decât să fie văzut, să facă paradă de ceea ce reprezintă propria persoană. Era să aţipesc **într-**un colţ când v-am observat. Asta m-a trezit…

— Nu cred niciun cuvânt din ceea ce spuneţi.

Frank luă paharul gol pe care ea îl pusese pe balustrada terasei.

— Vă înşelaţi. Dar, de fapt, ce credeţi?

Ştia din instinct că nu era rău **s-**o ţină în şah, să-i trezească interesul. Dar Cindy nu căzu în cursă.

— Nu ştiu, spuse ea. Şi sincer, fără a vrea să vă ofensez, mi-e perfect indiferent.

— E rândul meu să nu vă cred.

Începu să râdă, iar Cindy, părând că nu-i place întorsătura pe care o luase conversaţia, făcu un pas în direcţia saloanelor luminate puternic.

Dar el o reţinu cu blândeţe de braţ.

— Mai aşteptaţi doar câteva clipe. Mi-ar plăcea să vă văd zâmbind. Poate că din cauza asta spun vrute şi nevrute.

Şi, lucru curios, Cindy îi dădu crezare. Reveni lângă el şi se sprijini de balustradă. Ştia prea bine că ar fi trebuit să se afle acum în mijlocul mulţimii de invitaţi, împărţind în stânga şi-n dreapta vorbe şi zâmbete amabile. Dar sarcina ei i se părea câteodată atât de obositoare încât era de-a dreptul miraculos că putea să scape câteva clipe de agitaţie şi de obligaţiile ei mondene.

Trase adânc în piept aerul proaspăt şi înmiresmat al nopţii. Trupul i se destinse. Dar, în aceeaşi clipă, o voce

răsună în spatele ei.

— Cindy, eşti acolo?

Tresări. Era vocea senatorului Metcalf.

— Se pare că pauza **s-**a terminat, şopti o altă voce la urechea ei.

Fără să-i răspundă, Cindy ieşi din zona de umbră unde se afla, pentru a se apropia de Don Metcalf.

— Iată-mă…

Înainte să pătrundă din nou în ambianţa strălucitoare a saloanelor, aruncă o scurtă privire în direcţia terasei. Spre marea ei surpriză, Frank Forsythe dispăruse deja, ca înghiţit de noapte. Dispăruseră de asemenea şi cele două pahare goale puse pe balustradă. Nu mai rămăsese nicio urmă din acel tête-à-tête misterios…

În restul serii, nu se putu împiedica să nu se gândească la acel scurt intermezzo, în timp ce-l căuta din ochi pe efemerul ei tovarăş. Dar, în ciuda tuturor eforturilor ei de a-l descoperi, silueta înaltă, îmbrăcată cu o eleganţă nonşalantă **într-**un smoching de un albastru-închis, cu o croială perfectă, părea să dorească a rămâne invizibilă.

Atenţia pe care nu se putea împiedica **s-**o acorde acestui bărbat despre care nu ştia nimic o irita. Îi venea greu să se concentreze asupra conversaţiilor pe care trebuia să le poarte, mereu aceleaşi… Da, campania mergea bine, da, sondajele de opinie erau excelente. Da, Don spera să câştige alegerile preliminare din New Hampshire…

După mai multe ore lungi şi obositoare, lumea începu să plece rând pe rând, iar ultimii invitaţi rămaşi, să dea semne de oboseală. Gala se apropia de sfârşit. De departe, Cindy îi văzu pe Don şi Linda urcân**du-**se în maşina lor, însoţiţi de gazde până la scară şi dispărând în noapte, salutaţi de o ultimă ovaţie.

Tânăra se simţea ameninţată de una dintre rarele migrene care o chinuiau câteodată. Interlocutorul ei din acel moment nu-i dădea deloc pace. Imposibil însă să-i dea papucii. Contribuţia lui financiară la campania lui Don

fusese generoasă şi Cindy se simţea obligată să-l asculte cu atenţie, indiferent cât ar fi costat-o asta. Brusc, el se opri în mijlocul unei fraze şi exclamă:

— Ah, Franky! îmi pare rău că am plictisit-o pe domnişoara Cartier, dar n-am făcut-o decât pentru tine!

Uimită, Cindy îl văzu apropiindu-se de ei pe Frank Forsythe, de unde apăruse însă... i-ar fi fost imposibil să spună.

— Îţi mulţumesc, Kyle, răspunse el. O să mă revanşez...

După ce îi salută pe ea şi pe bărbatul care părea să-i fie prieten, Kyle dispăru în sfârşit din preajma ei.

— Dar cine sunteţi de fapt? îl întrebă ea iritată. Şi ce a făcut Kyle Richard pentru a vă merita recunoştinţa?

— L-am rugat să se ocupe de dumneavoastră în timp ce senatorul Metcalf şi soţia sa îşi luau rămas-bun de la invitaţi.

— E ridicol!

Cindy vorbise pe un ton aspru, fiindcă începuse să se înfurie. Cu ce drept se amesteca individul ăsta?

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, vă rog. Voiam doar să vă conduc eu acasă, asta-i tot. Aşa că am aranjat astfel lucrurile...

Cindy îl privi cu asprime.

— Nu apreciez această tactică, domnule Forsythe. De altfel, nu mi-aţi spus mai devreme pe terasă că acest gen de „manevră” nu este pe gustul dumneavoastră? Dacă doriţi să vă apropiaţi de senator, nu trebuie să vă daţi atâta osteneală...

El ridică o mână pentru a o opri, continuând să-i zâmbească însă cu o amabilitate dezarmantă.

— N-aţi înţeles. Senatorul nu mă interesează deloc. Dumneavoastră însă da. Doar dumneavoastră.

Avea un aer atât de sincer încât Cindy se simţi dezarmată.

— Categoric, sunteţi un tip imprevizibil...

— Puteţi să chemaţi un taxi dacă propunerea mea nu vă convine. Şi e de datoria mea să-l plătesc, fiindcă aţi fost

reţinută aici din vina mea.

Cindy îl privi cercetător.

— Se pare că aveţi o tactică foarte bine pusă la punct, remarcă ea în cele din urmă. Un pas înainte, un pas înapoi. Nimic supărător ci doar o insistenţă calculată. Jucaţi tare, domnule Forsythe.

— Am un adversar pe măsură, ştiţi asta.

Privirile lor se încrucişară, la fel de indescifrabile şi una şi cealaltă.

— Atunci ce hotărâţi? reluă Frank. Pot să vă conduc, sau mă condamnaţi la o singurătate disperată?

— Apartamentul meu se află în celălalt capăt al oraşului. E departe şi precis nu e în drumul dumneavoastră. În plus, nu vă cunosc.

Frank se aştepta la acest răspuns. Schimbă tonul pentru a o linişti.

— Fac parte din serviciul de securitate, spuse el. Vreţi să-mi vedeţi actele?

Surprinsă de răspunsul lui, Cindy îl privi cu şi mai multă atenţie. Explicaţia i se părea plauzibilă. Era exact genul de bărbat pe care îl foloseau serviciile de securitate.

Frank nu se putu împiedica să adauge:

— Poate că aţi fi preferat să vă conducă senatorul?

Ea înţelese imediat apropoul. Nu era pentru prima dată când îi ajungeau la urechi ecourile acestor bârfe răspândite cu abilitate de detractorii lui Don.

Luându-şi poşeta pusă alături de ea pe canapea, Cindy se ridică şi declară cu răceală:

— Acum, domnule Forsythe, aţi făcut o greşeală de tactică. Iau un taxi. Pe cheltuiala mea. Bună seara.

Frank reuşi s-o apuce de mână, înainte ca ea să se îndepărteze.

— Acceptaţi-mi scuzele.

Cindy aruncă o privire spre degetele lungi care îi strângeau încheietura mâinii.

— Nu-i nimic. Dar v-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi da drumul ca să pot pleca.

— Nu, nici nu poate fi vorba de asta. Eraţi gata să mă

urmaţi, dacă n-aş fi rostit acele cuvinte nefericite.

— Nu trebuia să vă aventuraţi pe acest teren. Cu atâta mai rău pentru dumneavoastră.

Îşi degajă mâna printr-un gest brusc şi, îndepărtându-se spre holul de intrare, începu să caute un telefon. Zări un aparat pus pe o măsuţă joasă şi, lăsându-şi gentuţa pe un fotoliu, se apropie de el. Dar Frank fu mai rapid decât ea. Luă gentuţa pe care şi-o băgă în buzunar şi acoperi cu mâna aparatul telefonic.

— Lăsaţi-mi telefonul şi înapoiaţi-mi imediat geanta! explodă Cindy, cuprinsă de o furie neaşteptată.

— Doar în faţa uşii dumneavoastră.

— Exclus!

Dar, fără s-o asculte, el o împinse cu blândeţe în direcţia uşii de intrare care se deschise în faţa ei.

— Aţi reuşit să mă enervaţi din cale-afară! îi spuse ea peste umăr.

— Nici eu nu debordez de simpatie pentru persoana dumneavoastră, replică el cu nonşalanţă.

Cindy se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre el.

— Atunci de ce nu mă lăsaţi în pace?

Înconjurându-i umerii cu braţul, el îi răspunse:

— Fiindcă vă admir cu adevărat. Şi pentru că vă respect, deşi nu sunt încă sigur că relaţiile cu senatorul sunt chiar nevinovate, după cum pretindeţi.

Cindy îşi muşcă buzele şi îl sfredeli cu privirea.

— Fiindcă asta pare să vă intereseze atât de mult, vă precizez că nu mă culc cu senatorul şi că nici n-am de gând s-o fac!

Cuvintele îi scăpaseră de pe buze aproape fără voia ei. Era pentru prima oară când se simţea obligată să se justifice astfel.

Frank oftă uşor, fapt ce putea să exprime un sentiment de uşurare dar şi de decepţie, poate.

— Mulţumesc, spuse el cu simplitate. Vă cred.

— V-a trebuit ceva timp… replică sec Cindy.

Făcură câţiva paşi în direcţia parcării.

Ajunşi în faţa maşinii lui, Frank deschise portiera

pentru a o lăsa pe Cindy să intre prima.

— Pot să vă ofer un pahar, undeva pe drum?

Tânăra îşi cuprinse tâmplele între palme.

— Vă mulţumesc, dar mă simt extrem de obosită.

El o privi pe furiş în timp ce se aşeza la volan.

— Este adevărat. Munciţi prea mult. Ce multă lume a venit şi în seara asta! Seratele acestea succesive trebuie să fie istovitoare. Destindeţi-vă şi procedaţi aşa cum aţi face dacă aş fi şoferul dumneavoastră. De acord?

În timp ce conducea, îşi dăduse brusc seama că, pierdut în gândurile sale, o luase maşinal pe şoseaua care ducea spre propriul apartament. După o scurtă luptă interioară, se decise în cele din urmă să continue în aceeaşi direcţie. După câteva minute, maşina intra în parcarea subterană a imobilului său.

Cindy dormea dusă.

Cu o nespusă grijă, el înconjură maşina, deschise portiera şi o luă în braţe, temându-se în fiecare clipă că se va trezi. Dar, învinsă de oboseală, ea se mulţumi să suspine prin somn, în timp ce capul ei se sprijini încrezător de umărul lui Frank.

El luă ascensorul şi, tot cu infinite precauţii, reuşi să deschidă uşa apartamentului fără s-o trezească. Cum lăsa întotdeauna acasă o lumină aprinsă, nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a ajunge în dormitor. Acolo o aşeză cu delicateţe pe pat.

Cu gesturi grijulii îi trase fermoarul rochiei şi, în curând, toaleta de seară fu aranjată cu atenţie pe spătarul unui scaun. O descălţă şi, încercând să nu privească acest trup minunat, abia ascuns de dantelă, o acoperi cu o pătură.

Ea se agită, şoptind câteva cuvinte de neînţeles.

— Dormi, îngerul meu, murmură el aplecându-se spre ea.

Cindy păru să-l audă şi se calmă imediat. Respiraţia ei deveni din nou profundă şi liniştită. Atunci, Frank stinse lumina şi o lăsă să-şi refacă puterile.

Se gândi cu satisfacţie că ea nu se va trezi probabil

decât mâine dimineaţă…

Capitolul 4

Cindy se smulse cu greu din braţele somnului. De mult timp nu mai dormise atât de bine.

Deschise ochii… întunericul era compact dar, în ciuda acestui lucru, era încercată de o ciudată senzaţie de necunoscut. Întinse braţul şi pipăi cearşaful. Tresări. Ea nu avusese niciodată cearşafuri de mătase…

Se ridică surprinsă **într-**un cot. Deşi era atât de întuneric, i se păru că mobilele nu se aflau la locul lor. Şi patul ăsta… atât de lat… nu era al ei!

Dar atunci… unde era?

Căută pe dibuite butonul veiozei care, bineînţeles, nu era la locul ei obişnuit. Memoria îi revenea încetul cu încetul. Seara din ajun **–** unde era oare aseară? **–** aha, se dusese la serata de gală dată în onoarea familiei Metcalf. Şi pe urmă… bărbatul acela. Cum se numea? Nu el o condusese acasă? Se simţise atât de obosită…

Ce se întâmplase?

În cele din urmă, degetele ei descoperiră întrerupătorul veiozei şi aprinse lumina. Nu era acasă la ea!

Bărbatul acela o dusese deci în altă parte… De ce? Doar nu îndrăznise…

Bătăile inimii i se accelerară când, văzâ**ndu-**şi rochia aşezată cu grijă pe spătarul scaunului, constată că rămăsese doar cu nişte desuuri străvezii… Patul însă părea aproape neatins, ceea ce o mai liniştea puţin. Era singură şi uşa era închisă.

Nu se auzea niciun zgomot… Cindy sări din pat, îşi trase repede rochia pe ea şi se încălţă, apoi se îndreptă spre masa pe care se găsea poşeta ei. O foaie de hârtie era pusă alături.

În timp ce o citea rapid, un sentiment de mânie puse cu atâta putere stăpânire pe ea, încât ultimele cuvinte trebui să le pronunţe în şoaptă pentru a se putea concentra asupra lor:

„Dacă o să vă treziţi în mijlocului nopţii, probabil că o

să fiţi furioasă foc. Iertaţi-mă, dar această soluţie mi s-a părut cea mai bună. Eu dorm în încăperea vecină. Veţi găsi alăturat numărul de telefon al staţiei cele mai apropiate de taxiuri şi banii pentru cursa respectivă. Dar nu vă credeţi obligată să plecaţi. Sunteţi încântătoare în timpul somnului. Mi-ar plăcea să luăm micul dejun împreună… Frank”!

Tânăra mototoli furioasă hârtia şi o aruncă pe jos. Apoi îşi înşfăcă poşeta şi se îndreptă spre uşă. O veioză era aprinsă în antreu şi, prin uşile cu geam, se distingea vag livingul. O formă era lungită pe canapea. împinsă de o curiozitate mai tare decât ea, Cindy împinse fără zgomot uşa şi îl privi pe bărbatul adormit pe canapea.

Era culcat pe spate, cu un braţ sprijinit pe piept. îmbrăcat doar în blugi, cu pieptul gol, oferea o imagine de la care lui Cindy îi veni greu să întoarcă privirea. Muşchii aveau linii armonioase, umerii erau puternici, pântecele plat. O tulburare stranie o cuprinse. Rămase acolo, nehotărâtă, mânia ei scăzând progresiv pentru a face loc uimirii.

O privire aruncată spre ceas o avertiză că era ora trei dimineaţa. Cindy se simţea obosită şi, de ce să nu recunoască, puţin pierdută. Nici măcar nu ştia în ce cartier al Washingtonului se află!

În cele din urmă cedă tentaţiei. La ce bun să se întoarcă acasă la o asemenea oră? Fiindcă tot îşi petrecuse o parte a nopţii în acest apartament, măcar să aştepte să se facă ziua.

Oftă, apoi se dezbrăcă şi se strecură între cearşafurile mătăsoase. Stinse lumina.

În mai puţin de cinci minute, adormi liniştită.

* * *

Când se trezi pentru a doua oară, soarele părea de mult timp la locul lui pe cer. Un zgomot de vase se auzea din bucătărie. Când Cindy deschise în sfârşit ochii şi se sculă, zări un al doilea bilet pus pe noptieră.

„Vă plac ouăle prăjite? E felul meu preferat. În baie sunt prosoape curate. Nu vă grăbiţi! Semnalez doar faptul

că eu iau micul dejun la ora nouă şi nu-mi plac ouăle reci. Cum le preferaţi? Frank”.

Simţind imediat că se înfurie din nou, Cindy se forţă să-şi păstreze calmul. Se dădu jos din pat, înveli**ndu-**se **într-**un cearşaf ca **într-**o togă. Cu ce drept îşi permitea să i se adreseze pe un asemenea ton? De data asta, micul lui joc durase destul. O să-i arate ea ce gândeşte despre toată această poveste…

Cu un pas energic, se îndreptă spre bucătărie.

— Ah, iată-vă în sfârşit! Bună dimineaţa! Aţi dormit bine? Să ştiţi că nu dormeam astă-noapte când aţi venit în salon. Chiar de la distanţă mi-am dat seama că sunteţi furioasă. Şi totuşi, am imensa plăcere de a vă vedea încă în casa mea în această dimineaţă… Ce v-a făcut să vă răzgândiţi?

Aceste cuvinte, pronunţate cu o voce calmă şi egală, stopară net elanul lui Cindy. Se opri descumpănită în prag. Bărbatul ăsta avea un deosebit talent **s-**o scoată din fire şi pe urmă, imediat, să-i anihileze reacţiile… Şi brusc îşi dădu seama cum arăta. împinsă de irezistibilul reflex de cochetărie, ridică o mână pentru a-şi da la o parte o şuviţă de păr căzută pe frunte, ceea ce avu ca efect imediat alunecarea cearşafului cu care se înfăşurase. Spre marea ei încurcătură, un sân ieşi la iveală. Apoi celălalt… încercă grăbită să împiedice dezastrul dar, între degetele ei, mătasea aluneca precum apa…

În cele din urmă reuşi să ascundă esenţialul, dar n-ar fi putut spune pentru cât timp.

Şi din nou, furia o cuprinse.

— Cu ce drept m-aţi adus aici? Cum aţi îndrăznit să mă culcaţi în patul dumneavoastră… după ce… după ce m-aţi dezbrăcat!

Era atât de tulburată, încât cuvintele i se înghesuiau pe buze. Aproape că se bâlbâia.

Dar Frank nu păru prea impresionat de tirada ei neaşteptată. Tot trebăluia prin bucătărie, şi îi arunca priviri admirative. Şi când ea termină tot ce avea de spus, se întoarse spre ea pentru a-i răspunde cu un calm

suveran:

— După părerea mea, imaginaţia vă poartă pe căi periculoase pentru sistemul dumneavoastră nervos. Lăsaţi-mă totuşi să vă precizez câteva amănunte. În primul rând, v-am dezbrăcat în semiîntuneric. În consecinţă n-am avut deloc ocazia să fur – cu ochiul, bineînţeles – din comorile ascunse ale frumuseţii dumneavoastră…

— Probabil vă închipuiţi că sunteţi foarte spiritual… protestă Cindy ofensată.

— Deloc. Încerc doar să vă fac un raport exact asupra a ceea ce s-a întâmplat azi-noapte. Aţi adormit în maşina mea înainte să fi avut măcar timp să-mi daţi adresa. Ce-aţi fi făcut în locul meu?

— Nu eram în locul dumneavoastră! îl întrerupse ea tăios.

Frank zâmbi cu un aer plin de subînţelesuri, apoi reluă pe acelaşi ton placid.

— Pe scurt, fiindcă n-am avut inima să vă trezesc, v-am adus aici, v-am dezbrăcat şi v-am întins pe pat. Precizez că v-am lăsat toate desuurile, astfel că pudoarea dumneavoastră este salvată.

Privirea lui ironică avu darul s-o exaspereze pe Cindy.

— N-am timp de pierdut cu apropourile astea insolente! Datoria dumneavoastră era să mă treziţi şi să mă conduceţi acasă la mine. Povestea asta ar putea lua o întorsătură foarte neplăcută în ceea ce vă priveşte, domnule… domnule…

Degeaba se căzni, numele lui nu-i venea deloc în minte. Ce naiba!

— Forsythe, domnişoară. Franklin Forsythe. Dar, după cum v-am mai spus-o, prietenii îmi zic Frank. Sper că îmi permiteţi să vă spun Cindy?

— Categoric nu!

În aceeaşi clipă, îl văzu izbucnind în râs în timp ce privirea lui aluneca de-a lungul trupului ei, cu o sclipire aparte.

— Ce e de râs? exclamă ea furioasă. Eu…

Urmărindu-i privirea, îşi plecă ochii la rândul ei şi constată îngrozită că cearşaful alunecase din nou, dezvelindu-i complet sânii.

— Oh! Vă interzic să… Eşti… Eşti…

De furie şi de jenă, se bâlbâia şi începuse fără să-şi dea seama să-l tutuiască. Se înroşise ca focul şi mâinile ei se agăţau cu disperare de cearşaf. Era gata să bată în retragere spre dormitor când Frank se apropie de ea. Cu o mişcare rapidă îşi scoase cămaşa şi i-o întinse, rămânând doar pe jumătate îmbrăcat.

— Pune-ţi asta… Te vei simţi mai comod.

— Dar…

— Nu-ţi face griji, o să închid ochii.

De fapt, îi întoarse spatele ca să se ocupe în continuare de micul dejun. După o scurtă clipă de ezitare, Cindy lăsă cearşaful să alunece pe pardoseala de gresie şi se grăbi să îmbrace cămaşa. Din precauţie, îşi încheie nasturii până la bărbie. Cum era vorba de o cămaşă bărbătească şi fiindcă Frank era înalt, era acoperită acum până la jumătatea coapselor. Desigur că existau şi ţinute mai protocolare, dar nu era momentul să ţină seama de convenienţe.

Oarecum mai calmă, tânăra privi în jurul ei. Bucătăria era luminoasă şi bine dotată. Un miros plăcut de ouă cu şuncă umplea încăperea. Puţin câte puţin, mânia lăsă locul curiozităţii.

Se aşeză pe un scaun şi spuse pe neaşteptate.

— Nu cred niciun cuvânt din toate poveştile tale. Bineînţeles că nu neg că am adormit în maşina ta… Dar totul mi se pare destul de ciudat. Ai avut ceva în minte, aducându-mă aici.

În timp ce continua să pregătească micul dejun, Frank îi admiră din nou perspicacitatea. În mod sigur poseda – ca şi el, de altfel – un al şaselea simţ… Era momentul să joace strâns.

Se întoarse spre ea cu surâsul pe buze.

— Am avut ceva în minte? repetă el cu un aer inocent. Crezi? Ce să fi avut?

— Nu face pe naivul. Ştii prea bine ce vreau să zic.

„E şmecheră, îşi spuse el. De fapt, nu e sigură de nimic, dar tatonează terenul. Speră să mă forţeze astfel să mă dau de gol”.

Se apropie de ea, fără **s-**o scape din ochi.

— Acum că m**-**ai întrebat, spuse el tărăgănat, privi**nd-**o cu un aer din ce în ce mai interesat şi mai elocvent, cred că îmi amintesc ce aveam în cap azi**-**noapte…

— Ah, adevărat? replică Cindy pe un ton înţepat. Şi aş putea afla ce anume?

— Fiindcă mă întrebi…

Din doi paşi fu chiar lângă ea şi, apucâ**nd-**o de umeri, o obligă cu blândeţe să se ridice, apoi o strânse în braţe.

Cindy căută să reziste, dar Frank fu mai puternic decât ea. Mâinile lui alunecară de**-**a lungul cămăşii şi îi încercuiră talia fină.

Apoi, cu un gest nespus de firesc, se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Iată ce aveam în cap, şopti el.

— Eşti… eşti nebun!

Dar tonul ei era lipsit de convingere. În realitate, Cindy se simţise atât de tulburată în momentul în care o luase în braţe, încât nu reuşea să**-**şi revină. Ar fi vrut să se zbată, să**-**l insulte, să**-**l pălmuiască chiar. Dar un val fierbinte o străbătuse din cap până**-**n picioare cu o asemenea putere încât se simţise brusc fără apărare în faţa lui…

Aşa că, atunci când el o sărută din nou, ea nici nu mai încercă să se lupte. Buzele i se întredeschiseră fără voia ei şi gustă din acest sărut cu o plăcere ameţitoare. Cu un gest instinctiv îi înconjură trupul cu braţele şi se înfioră la atingerea pielii lui goale.

— Nu, şopti ea în cele din urmă. Nu… nu trebuie să… eu… eu nu trebuie…

El o îndepărtă uşor ca **s-**o poată privi.

— O biată fetiţă singuratică. Viaţa e plină de interdicţii, de reguli şi de datorii. Lasă**-**te dusă de val, din

când în când.

Cindy trase adânc aer în piept în timp ce, încetul cu încetul, luciditatea îi revenea.

— Manevrele tale sunt destul de neobişnuite, nu crezi?

El ridică neglijent din umeri.

— Hmm… Nu te opri la aparenţe.

Cindy se dădu înapoi cu un pas şi, cu un gest puţin crispat, îşi strânse poalele cămăşii în jurul corpului.

— Mi se pare că eşti foarte sigur pe tine. De altfel, lasă-mă să-ţi spun că, graţie acestei neîncrederi instinctive care mă caracterizează, am evitat până acum o mulţime de probleme. Şi nu ţin ca tu să devii una dintre ele.

Frank izbucni în râs.

— Eu, o problemă? Ce să spun…

Dar se întrerupse şi adulmecă. Bucătăria se umpluse de un miros puternic de ouă prăjite.

— Gata! Cred că e timpul să ne aşezăm la masă! exclamă el fugind să stingă focul de sub tigaie.

Oarecum calmată de această diversiune, Cindy se întoarse să se aşeze la masă unde, după câteva clipe, Frank îi servi nişte ouă cu şuncă, foarte apetisante după aspect. Şi Cindy îşi dădu seama că îi era o foame de lup.

Mâncară un timp în tăcere, apoi Frank o servi cu nişte pâine prăjită şi puse cafeaua pe masă.

Cindy îi mulţumi şi făcu din plin onorurile mesei. Când începu să se sature, remarcă gânditoare:

— Eşti un om ciudat, domnule Forsythe.

— Frank, o corectă el.

Cindy oftă.

— Foarte bine. Nu vreau să mă mai lupt cu tine.

Frank surâse încântat şi prinse ocazia din zbor.

— Fiindcă eşti într-o dispoziţie atât de bună, de ce nu ţi-ai petrece cu mine ziua de astăzi?

Cindy făcu un gest de enervare.

— Nici nu poate fi vorba.

— De ce? Te conduc acasă după micul dejun ca să te poţi schimba. Pe urmă mergem să ne plimbăm, să vizităm o

expoziţie, luăm cina la un restaurant… Pe scurt, vom face tot ce ne trece prin cap. Ca doi vechi prieteni.

Dar tânăra femeie repetă:

— **Ţi-**am spus deja că este imposibil. Luni plec în New Hampshire şi am o mulţime de lucruri de făcut şi de detalii de pus la punct până atunci.

— Atunci, lasă**-**mă să te ajut.

Cindy îl privi cu mirare. Nimeni nu-i propusese niciodată **s-**o ajute. Era o experienţă nouă pentru ea.

Îi privi, fără să scoată niciun cuvânt, cum se ridică, strânge vasele şi începe să le spele. Era atât de tulburată încât nu reuşea să găsească un răspuns potrivit.

— Mă descurc destul de bine la bucătărie, reluă Frank în timp ce spăla ceştile, dar menajul nu este punctul meu forte. Iartă**-**mă pentru dezordine.

Cindy începu să râdă.

— Dimpotrivă, mi se pare că e foarte multă ordine pentru un bărbat singur…

Se întrerupse, simţi**ndu-**se brusc încurcată.

— În sfârşit… vreau să zic… nu ştiu dacă…

El se întoarse pentru o clipă pentru a**-**i arunca o privire maliţioasă.

— …dacă locuiesc singur? Ei bine, văd că partida se anunţă mult mai agreabilă ca adineaori. Iată că, acum, te interesezi de viaţa mea personală.

— Deloc, îi replică ea furioasă.

— Ei bine, da, locuiesc singur, continuă el prefăcâ**ndu-**se că n**-**a auzit**-**o. În afară de cazurile când răpesc câte o femeie frumoasă, bineînţeles.

Cindy îşi muşcă buzele şi se jură că nu se va mai lăsa antrenată într-un asemenea gen de conversaţie.

Pentru a reveni la subiecte mai puţin intime, ea reluă:

— În orice caz, apropo de menaj, trebuie să**-**ţi mărturisesc că nici eu nu excelez în domeniu. De fapt, lipsesc destul de mult de acasă şi deci nu prea am ocazia să fac mizerie prin apartament. Iar în privinţa meselor, mă mulţumesc cu preparatele congelate şi cuptorul cu

microunde. După câte vezi, nimic original.

El îi aruncă o privire plină de simpatie. Cunoştea prea bine acest gen de viaţă.

— Îmi place când îmi vorbeşti despre tine, spuse el cu un aer detaşat. Continuă te rog, vezi că mă interesează.

Ea se crispă imediat.

— Ah, da? Şi de ce, mă rog?

— Fiindcă am chef să te cunosc mai bine.

Cindy îl cântări din priviri.

— Şi dacă eu n-am chef? De altfel, consider că te-ai băgat destul în viaţa mea personală. Şi nu te mai uita aşa la picioarele mele! explodă ea văzând privirea lui Frank întârziind în acea direcţie.

Frank zâmbi maliţios.

— Dacă vrei să fiu interesat de altceva decât de picioarele tale, distrage-mi atenţia, vorbeşte-mi! Sunt sigur că viaţa ta este pasionantă.

Cindy îşi încrucişă braţele şi îşi ridică bătăioasă bărbia.

— Ce tupeu ai! Oricum, cred că mai degrabă tu ar trebui să-mi spui cine eşti şi ce faci exact.

— Ţi-am zis. Fac parte din serviciile de securitate.

— Cam vag. Pe lângă cine îţi desfăşori activitatea? Şi ce gen de muncă ţi se încredinţează? E rândul meu să pun întrebări…

El puse încet în chiuvetă ceaşca pe care o avea în mână şi se apropie de Cindy. Sosise ora să-i furnizeze câteva explicaţii.

— De fapt lucrez împreună cu echipa voastră de securitate. Şi trebuie să mă integrez în ea începând de lunea viitoare.

O văzu imediat cum se încruntă.

— Dar avem deja o echipă de securitate care îl protejează pe senator. Ce rost are?

Îi scrută chipul cu atenţie şi, din nou, Frank nu se putu împiedica să-i admire perspicacitatea.

Cu un aer perfect indiferent, îi explică:

— O întăresc, asta-i tot.

— La ordinul cui?

El ridică din umeri.

— Haide, ştii prea bine cum se procedează. Nu trebuie să-ţi explic ţie cum se hotărăsc lucrurile astea. Probabil că cine ştie ce persoană sus-pusă a făcut vreun calcul sofisticat. Au mii de mijloace la dispoziţia lor ca să calculeze cu precizie efectivele necesare protecţiei personalităţilor pe care le au în vedere. Probabil că persoana lui Don Metcalf avea nevoie de o vigilenţă sporită, asta-i tot.

— Don este la curent?

— Presupun că va fi informat mâine de şeful securităţii.

Cindy părea că reflectează. Frank ar fi dat orice ca să afle ce se petrece în capul ei în acel moment.

— Ascultă, spuse ea în cele din urmă, asta nu-mi place deloc. Şi dă-mi voie să-ţi spun că detest să mă simt manipulată.

La recepţie mi-ai spus că eşti de la securitate, dar fără să-mi precizezi exact misiunea ta. Şi acum, iată că mă anunţi că faci parte din echipa noastră! Nu crezi că nu e un joc corect?

El îi surâse fermecător.

— Nu. De ce? Voiam doar să ştiu exact care sunt relaţiile tale cu senatorul. Normal… în meseria mea, trebuie să încerci să fii la curent cu toate pentru a para mai bine în orice eventualitate.

Cindy se ridică brusc, furioasă-foc.

— Deci asta e! Tot ceea ce voiai era să mă tragi de limbă, nu-i aşa? Să te bagi în viaţa mea ca să încerci să afli cât mai multe şi să descoperi cine ştie ce secret vinovat!

Nu mai încăpea nicio îndoială, gândi el ascultând-o, tipa era dată naibii de bună! Trebuia să joace mai fin cu ea!

— Eşti cam susceptibilă, observă el afişând un calm olimpian. Te montezi în aşa hal pentru un fleac, încât până la urmă începe să mi se pară suspect!

Ea îl fulgeră din priviri.

— Numeşti „fleac” faptul că răpeşti o femeie, o sechestrezi la tine acasă pentru a-i stoarce nişte confidenţe şi a inventa o minciună pentru a o face să vorbească?

De data asta, Frank izbucni în râs.

— Haide, haide, Cindy, nu mă crede mai naiv decât sunt. Ştii prea bine că povestea ta nu stă în picioare. Nici nu te-am răpit, nici nu te-am sechestrat. Şi nici măcar nu ţi-am stors nişte confidenţe. Iar faptul că ai nişte secrete de ascuns, tu l-ai sugerat, nu eu!

Tremurând de furie, ea îngăimă:

— Eşti… eşti odios!

Apoi, întorcându-i spatele, se îndreptă spre dormitor.

— Condu-mă imediat acasă, mă auzi? îmi ajunge un minut ca să mă îmbrac.

— Categoric, nu.

— Poftim?!

Se întoarse atât de brusc, încât fu gata să-şi piardă echilibrul.

— Spun că nu te duc acasă.

— Foarte bine, răspunse ea tăios. În cazul ăsta iau un taxi.

Ochii tinerei femei aruncau fulgere şi aproape că tremura de furie. Arăta superb şi el o privi cu o admiraţie nedisimulată.

— Haide, n-ai de ce să te superi, spuse cu blândeţe Frank apropiindu-se puţin de ea. La urma urmei, n-am făcut decât ce trebuia, adică munca mea. De ce te-ai supărat pe mine?

— Sunt supărată fiindcă eşti un mincinos şi un personaj odios, domnule Forsythe, replică ea pe un ton acru.

El se prefăcu imediat că se înclină în semn de recunoştinţă.

— Frank. Mulţumesc, mă simt flatat… Nimeni nu mi-a mai făcut atâtea complimente deodată… Eşti un soldat bun, ofiţer Cartier. Metcalf are noroc să aibă pe cineva atât de combativ alături de el. Ştii să te aperi, nu glumă!

— Am avut profesori buni!

Frank strânse din ochi şi o studie cu atenţie.

— Adevărat? Unde asta?

— Ce te interesează pe tine? Eu m-am interesat ce curriculum vitae ai?

Chipul lui Frank luă o expresie prefăcută de modestie.

— Oh, dar n-aş îndrăzni niciodată… Sunt sigur că eşti mult mai bună decât mine.

Apoi, ca şi cum îşi amintise brusc de ceva:

— Ah, totuşi… cunosc un mic amănunt din existenţa ta.

— Care?

— E că… nu-ţi place frigul.

O văzu crispân**du-**se în timp ce el continua **s-**o studieze printre pleoapele pe jumătate închise.

— Ce tot spui? Nu ţi-am pomenit nimic despre asta.

Dar Frank ştia că tânăra era în gardă şi că el lovise în plin.

— Oh, spuse el cu un aer vag, nu cred că de fapt îţi poţi aminti. Fiindcă ai vorbit prin somn. Nimic confidenţial, fii sigură. Dar printre toate cuvintele fără şir pe care le-am recepţionat, te-am auzit spunând că ţi-e frig şi că nu-ţi place frigul. Se pare că asta îţi trezea nişte amintiri. De aceea m-a intrigat faptul.

Mai făcu un pas spre ea, ca şi cum era un gest foarte firesc.

— E adevărat că în acel moment aveai aerul unei păsări zgribulite. Nu vrei să-mi spui dacă asta are vreo legătură cu trecutul tău? Poate că ţi-ar face bine să vorbeşti…

Cindy îşi muşcă buzele şi privirea i se înăspri.

— Nu am nevoie de ajutor, domnule Forsythe. Nu ştiu unde vrei să ajungi dar află, o dată pentru totdeauna, că viaţa mea este, în intimitate, exact cum pare la lumina zilei. Şi nu există niciun secret. Îţi pierzi timpul.

Dar, în timp ce vorbea, Frank avu sentimentul că ea nu făcea decât să recite o lecţie foarte bine învăţată.

Regăsi în ochii ei expresia care îl izbise când vizionase caseta: aceea de animal hăituit.

După o clipă de tăcere, o prinse cu blândeţe de braţ.

— Vino, rosti el. Te însoţesc.

Capitolul 5

Cindy închise uşa apartamentului ei şi, simţi**ndu-**se dintr-odată foarte obosită, se sprijini de ea. Respira des şi sacadat, ca după o cursă lungă.

Frank Forsythe nu schimbase nicio vorbă cu ea în timpul drumului. Condusese în tăcere, concentrat asupra volanului. În timp ce ea, stând foarte dreaptă în scaunul ei, se cufundase în admiraţia peisajului.

Îşi reaminti brusc că nu-i dăduse adresa ei. Atunci prin ce miracol o luase pe drumul care ducea spre casa ei, fără **s-**o întrebe nimic? Se pare că o minţise, fiindcă ştia perfect unde locuieşte ea. Bineînţeles că serviciile de securitate îi furnizaseră datele. Dar era totuşi îngrijorător.

Când o lăsă în faţa imobilului, el se mulţumi să**-**i spună cu simplitate:

— Pe luni!

— Du**-**te naibii! răspunse ea posomorâtă.

Dar, fără să clipească, el repetase.

— Ne vedem luni. La revedere.

Şi demară fără să mai aştepte vreun răspuns.

Ea intră în imobil şi, traversând holul, surprinse privirea oarecum jenată a portarului. Abia în acea clipă îşi dădu seama de ţinuta ei cam neobişnuită pentru dimineaţă şi părul nepieptănat. Se refugie imediat în ascensor şi, cu o nespusă uşurare, intră în sfârşit în apartamentul ei.

Se forţă să respire rar, de două sau trei ori, încercând să se concentreze asupra ritmului inimii. I se părea că mai simte încă pe buze gustul sărutărilor lui Frank. Şi, brusc, simţi nevoia să se spele ca să şteargă toate urmele aventurii de azi-noapte.

Se îndreptă spre baie.

Făcu un duş lung, **săpunindu-**se abundent, îşi spălă părul şi se fricţionă cu energie cu mănuşa aspră de baie.

Simţi**ndu-**se mult mai bine, ieşi din baie, cu un

prosop moale înfăşurat în jurul corpului, şi se lungi pe pat. Rămase întinsă câteva minute pentru a-şi regăsi echilibrul interior şi încercă să-şi pună ordine în idei.

Cum de se putuse lăsa înşelată de şmecheriile grosolane ale tipului ăsta? Oboseala, fără îndoială, care o făcuse să lase jos garda. Fără a mai ţine cont de farmecul neobişnuit pe care-l emana persoana lui şi în faţa căruia era greu de rezistat, după cum se văzuse.

În orice caz, acest bărbat era periculos, simţea asta. Reuşise **într-**un timp record **s-**o destabilizeze… la propriu şi la figurat! O nelinişte surdă nu-i dădea pace. O nelinişte justificată. Trebuia să facă ceva, să găsească un mijloc de a-l para…

Şi dintr-odată, avu o idee. Se ridică, luă telefonul aşezat lângă pat şi formă numărul familiei Metcalf. La această oră, mai erau încă probabil acasă.

Linda îi răspunse şi cele două femei schimbară câteva cuvinte în privinţa recepţiei din ajun.

Apoi Cindy îi ceru să i-l dea la telefon şi pe Don.

— Ceva grav? se nelinişti Linda.

— Nu, nu, liniştеşte-te. Am aflat totuşi aseară câteva lucruri mărunte despre care aş vrea să-l informez pe Don.

— Îi chem.

După două minute, senatorul era la aparat.

— Vreo problemă, Cindy?

Ştia că asistenta lui nu-i telefonează niciodată fără un motiv serios.

— Bună, Don. Închipuieşte-ţi că am aflat din întâmplare că, începând de luni, vom avea un om în plus în echipa noastră de securitate. Eşti la curent cu asta?

Senatorul păru surprins.

— Nu. Dar chiar e necesar să ne mai trimită unul? Pentru moment lucrurile merg foarte bine şi aşa.

— **S-**ar părea că vor să întărească paza. Persoana în chestiune ne va însoţi şi în New Hampshire. Şi presupun că asta va continua pe parcursul întregii campanii. După câte mi **s-**a spus, ar urma să fii informat mâine.

Don Metcalf reflecta.

— Sincer să-ţi spun, Cindy, nu văd unde este problema. Bineînţeles că ar fi trebuit să mă avertizeze. O să semnalez acest fapt celor în drept. Domnii aceia trebuie să respecte regulile, la fel ca toată lumea. Dar cred că n-au vrut să mă deranjeze pentru un lucru atât de mărunt. Toată lumea ştie că programul meu este foarte încărcat în acest moment şi că am probleme mai importante pe cap decât suplimentarea pazei…

Cindy nu vedea deloc lucrurile din acest unghi, dar nu putu decât să recunoască încă o dată spiritul practic şi plin de bun-simţ al senatorului. În mod sigur exista mult adevăr în ceea ce spunea. Ce prostie că se montase atâta din**tr-**un fleac!

— Cindy? Mai eşti la telefon?

— Da, Don. Mă gândeam. În fond, cred că ai dreptate. Iartă-mă că te-am deranjat pentru un lucru de nimic…

— Dimpotrivă, ai făcut bine că m-ai prevenit. La urma urmei, cel mai mic amănunt poate avea importanţa lui. Din acest punct de vedere, nu pot decât să te felicit pentru eficacitatea şi vigilenţa ta. Fiindcă te gândeşti la toate! Dar eu cred că acum ar trebui să te şi odihneşti puţin, Cindy. Ai la fel de multă nevoie de odihnă ca şi noi.

— Mulţumesc, Don. O să mă gândesc la asta.

Bineînţeles că, în timp ce pronunţa aceste cuvinte, ştia în mod sigur că n-o va face.

— Şi pe urmă, reluă Don, fiindcă avem un om suplimentar în serviciul nostru, n-ar putea să te ajute el? Stabileşte-ţi o întâlnire cu el şi pune-l la treabă!

Ironia involuntară a acestor cuvinte o făcu să zâmbească pe Cindy. Frank… util! El care abia aştepta prilejul…

După ce închise telefonul, mai rămase câteva clipe lungită pe pat pentru a-şi regăsi calmul. Începând de luni, va trebui să se obişnuiască să-l vadă pe acest individ învârti**ndu-**se în jurul ei, căutând probabil să-şi bage nasul în ceea ce nu-l priveşte.

O perspectivă deloc îmbucurătoare!

Jonathan era gata să facă o criză de nervi. Frank nu-l văzuse niciodată **într-**o asemenea stare.

— Cum ai putut să te deconspiri astfel? urla el la Frank. Un tip atât de experimentat ca tine! Nu-mi vine să cred! Acum, Metcalf şi-a ieşit din fire şi se crede chiar autorizat să ne cheme la ordine fiindcă nu l-am prevenit din timp. Complimente, Forsythe! Chiar un începător ar fi procedat mai bine…

Dar Frank rămânea perfect impasibil.

— Calmează-te, Jonathan! în caz contrar, te îndrepţi direct spre o criză cardiacă… Şi, cu această ocazie, încearcă să gândeşti puţin.

Roşu la faţă, Jonathan respira cu greutate.

— Să gândesc? mormăi el. Eu nu gândesc? Tu ai făcut o gafă monumentală, dragul meu Forsythe.

— Închipuieşte-ţi că eu sunt de părere contrarie. Dezvălui**ndu-**i ceva mai devreme decât era prevăzut nişte lucruri lui Cindy Cartier, am accelerat doar puţin desfăşurarea evenimentelor. Ceea ce, de altfel, mi-a permis să aflu nişte chestii mărunte. Mult mai mult decât tine **într-**o lună de anchetă. În ceea ce-l priveşte pe Metcalf, n-are rost să faci din ţânţar armăsar. E puţin vexat că n-a fost pus la curent şi ne cheamă la ordine? Ce chestie… Poveşti de genul ăsta se întâmplă mereu. Ştii prea bine asta!

Jonathan îi aruncă o privire veninoasă.

— Fata asta e mult mai inteligentă decât consideri tu, Forsythe. Şi nici acum nu pricep pentru ce motiv absurd ai dus-o la tine acasă.

Frank îi răspunse imediat:

— Şi nici n-am intenţia să-ţi explic. Poate că o să ţi se pară că sunt cam înfumurat când o să-ţi spun că şi eu sunt mult mai inteligent decât pari tu să crezi. Mulţumeşte-te cu rezultatul şi lasă-mă să acţionez cum cred eu de cuviinţă.

Jonathan nu se lăsă însă:

— E o femeie foarte frumoasă, spuse el cu un ton plin de subînţelesuri.

— Evident.

Frank ştia ce gândeşte Jonathan, prefera să se prefacă însă că n-a priceput insinuarea. La urma urmei, în ochii lui nu era o insultă să fie considerat un infam seducător. Relaţiile pe care le întreţinea – sau le va întreţine – cu Cindy Cartier nu-l priveau întru nimic pe superiorul lui.

Jonathan oftă, cu un aer exasperat întipărit pe faţă.

— Din cauza tipilor ca tine am făcut eu ulcer. Nu ai niciun respect pentru ierarhie. Îţi reamintesc că îmi datorezi un minimum de respect şi de ascultare. Nu am intenţia să continui să mă lupt astfel cu tine. La nevoie, dacă îmi vei face sarcina prea grea, o să pun pe altcineva în locul tău.

Frank surâse nepăsător.

— Te rog, nu te jena. Ştii că am cerut concediu. În cincisprezece zile, indiferent ce s-ar întâmpla, părăsesc serviciul. Şi atunci vei putea avea speranţa să-ţi vindeci ulcerul.

* * *

— Helo, Cindy! Ce părere ai despre prima rundă?

Stând comod instalat în fotoliu, ţinea receptorul la distanţă de ureche.

— Cine e la telefon?

— Lupul mare şi rău.

De data asta, tânăra femeie ghici. Deşi îi venea destul de greu să creadă că vocea aceasta voioasă şi profundă îi aparţinea lui Frank Forsythe.

Îl auzi râzând la celălalt capăt al firului.

— Închipuieşte-ţi că, din prudenţă, ţin receptorul cât mai departe posibil de timpan, de frică să nu explodezi în reproşuri sau diverse injurii. M-ai iertat?

— Nu mi se pare că eşti prea spiritual, domnule Forsythe…

— Frank, o întrerupse el.

— Frank, replică Cindy tăios. Pentru tine incidentul de azi-noapte n-a fost poate decât o glumă, dar regret că trebuie să-ţi spun că era, în acest caz, prostească.

— Doar nu i-ai spus senatorului şi că ai dormit în patul meu?

— I-aş fi spus dacă aş fi găsit o explicaţie cât de cât serioasă pentru a i-o furniza, răspunse ea furioasă. Dar m-am temut să nu-i par ridicolă, aşa cum am fost la tine acasă. M-ai pus **într-**o situaţie imposibilă. Asta ai urmărit?

El simţi amărăciunea din vorbele ei şi, imediat, redeveni serios. Nu era în intenţia lui **s-**o rănească.

— Oh! Nu te ambala… N-am avut niciodată intenţia să te ridiculizez.

— Şi totuşi asta **s-**a întâmplat.

— Credeam că situaţia ţi se va părea mai degrabă amuzantă, spuse el pe un ton de sincer regret. Crede-mă, Cindy, sunt dezolat.

O simţi ezitând la celălalt capăt al firului. În cele din urmă se auzi un râs, mai mult sau mai puţin convins.

— Nu prea pari obişnuit să-ţi ceri scuze.

— Asta nu înseamnă că nu spun ce gândesc. Am greşit când te-am tachinat, şi regret.

De data asta, Cindy râse cu adevărat. Tipul ăsta avea un farmec ieşit din comun. De altfel, avusese timp să reflecteze de la ultima **–** şi memorabila **–** lor întâlnire. Cele câteva momente petrecute cu un necunoscut avuseseră cel puţin meritul să-i dovedească faptul că sistemul ei de apărare nu era infailibil. Şi atunci, de ce să-i poarte pică lui Frank? Asta era regula jocului şi, **într-**o anumită măsură, el îi făcuse chiar un serviciu. Pe viitor va fi mult, mult mai vigilentă…

Gândurile ei ajunseseră în acest punct, când vocea lui Frank se făcu din nou auzită.

— Lasă-mă să vin la tine!

— Nici gând!

De data asta, nu va cădea în aceeaşi cursă!

— Doar o oră, insistă el. Şi pe urmă plec.

— Nu. Nu te pot primi.

Era gata să închidă când vocea lui se făcu din nou auzită:

— Aşteaptă! Nu închide! mai vreau să-ţi spun ceva…

Era prea de tot… Un val de mânie puse stăpânire pe ea, dar, în acelaşi timp, nu se simţi în stare să-i trântească telefonul în nas. Diavolul ăsta mai reuşise încă o dată s-o influenţeze!

S-ar fi zis că era dotat cu un al şaselea simţ. Cum de putea şti dinainte că ea se pregătea să închidă?

Dintr-odată neliniştită, privi în jurul ei, apoi în direcţia ferestrei.

Aproape avea impresia că privirea lui o fixează.

— Du-te dracului! strigă ea, mai tare decât ar fi vrut.

Şi de data asta închise.

Cindy îşi ocupă următoarele ore cu gospodăria. De fapt, nu avea mare lucru de făcut fiindcă nu îşi petrecea aici decât câteva nopţi pe săptămână. Dar se temea să iasă, ca să nu dea peste Frank. Aici, cel puţin, se simţea la adăpost, fiindcă portarul nu lăsa pe nimeni să intre fără aprobarea ei.

Pe măsură ce trecea timpul, simţea că se destinde. Off! gândi ea. Măcar astăzi nu-l va avea pe cap pe obraznicul ăsta!

Îşi scoase pantofii şi se întinse pe canapeaua din living, scoţând un suspin de uşurare. De pe disc, o sonată de Beethoven contribuia la crearea unei atmosfere de calm şi reculegere. Liniştită, simţind că i s-a luat o greutate de pe inimă, închise ochii, gata să alunece într-un somn de refacere de vreo oră-două.

În acel moment, soneria de la uşă se făcu auzită…

Imediat, tot farmecul clipei dispăru. Cindy ştiu din instinct că este Frank Forsythe şi inima începu să-i bată nebuneşte. Cum de îndrăznise să vină s-o deranjeze la ea acasă? Şi prin ce miracol reuşise să treacă de barajul portarului?

El mai sună o dată, cu insistenţă. Era mai bine să-i deschidă şi să se debaraseze o dată pentru totdeauna de inoportun.

Cu un pas hotărât ajunse la uşa de la intrare şi o deschise de perete, cu o frază tăioasă deja pregătită. Dar, şi de data aceasta, agresivitatea el fu aproape imediat

dezamorsată. Frank Forsythe stătea în pragul uşii, cu un aer nevinovat întipărit pe chip.

— Bună, Cindy. Te deranjez cumva?

Stupefiată de atâta tupeu, Cindy nu ştiu, timp de câteva clipe, ce să-i răspundă. Ce „registru" să aleagă cu un bărbat ca el? Furia? Nu păruse să-l impresioneze câtuşi de puţin. Autoritatea? Părea să-l amuze. Indiferenţa? Din păcate – deşi fără îndoială această ultimă metodă ar fi fost cea mai potrivită

— Era greu să rămână de piatră în faţa farmecului acestui bărbat.

În cele din urmă, îşi recăpătă graiul:

— Întrebarea e de prisos, domnule Forsythe.

— Frank... o întrerupse el cu amabilitate.

Ea ignoră întreruperea şi continuă:

— Întrebarea e de prisos, fiindcă e evident că mă deranjezi.

El luă un aer dezamăgit.

— Oh!... Ce păcat! Şi eu care venisem să facem pace.

Cu răbdare, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt, Cindy repetă:

— Domnule Forsythe – îi repeta înadins numele de familie pentru a-l face să înţeleagă mai bine că dorea să stabilească o anume distanţă între ei – e momentul să înţelegi o dată pentru totdeauna: nu doresc să te mai văd.

De data asta, el făcu o strâmbătură părând că în sfârşit a priceput.

— Ştiu, ştiu... eşti supărată pe mine. Bineînţeles că ai tot dreptul. Dar să nu crezi că o să mă târăsc în genunchi la picioarele tale... îţi propun un armistiţiu, nu ţi se pare suficient?

— N-am încredere în tine.

— Ştiu.

— M-ai înşelat...

— Recunosc asta.

— ...şi prefer deci să rup orice relaţie cu tine.

— E de înţeles.

Cindy explodă.

— Încetează să mai fi de acord cu tot ce spun!

El luă o expresie uimită.

— De ce? Nu asta vrei?

Tânăra femeie strânse din pumni.

— Nu, nu asta vreau! M-am săturat până peste cap de vorbele tale cu subînţeles şi de glumele tale proaste. Nu ştiu ce joc faci… dar, de fapt, mi-e indiferent. Pentru ultima oară îţi repet că nu mai vreau să te întâlnesc în drumul meu. E suficient de clar?

— Ai dreptate să te protejezi, Cindy. Dar o să vezi că nu sunt deloc personajul odios pe care îl crezi. Nici mincinos, nici trădător. Ci doar curios, pur şi simplu. Şi, în primul rând, dornic să te ajut.

Pronunţase aceste cuvinte cu un asemenea accent de sinceritate, încât Cindy îşi ridică ochii ca să-i scruteze chipul. De ce insista el atât de mult **s-**o ajute? Bănuia ceva în ceea ce o privea?

Cum nu întrevedea niciun răspuns plauzibil, Cindy optă pentru neutralitate. Oftă şi spuse:

— Fiindcă trebuie să lucrăm împreună, de acord, să facem pace. Nu există nimic mai rău decât să stai nas în nas toată ziua cu cineva cu care eşti supărat.

El zâmbi. Acelaşi surâs devastator care o tulbura atât de mult.

— Eşti înţelepciunea însăşi.

Imediat, Cindy simţi o notă de ironie în vorbele lui.

— Şi tu, tu… eşti o fiinţă imposibilă! replică ea.

Frank păru încântat de remarca ei.

— Şi acum… pot intra?

Tânăra femeie ezită. Acum că încheiaseră un tratat de pace nescris, nu-şi mai putea permite să-l alunge din casa ei.

— Ascultă… începu ea. Tocmai mă pregăteam să plec când ai sunat.

El păru imediat extrem de dezamăgit.

— Păcat… Şi ţi-am stricat planurile?

— Ei bine… nu aveam un program bătut în cuie. Voiam doar să fac un tur. Vino cu mine dacă vrei.

Îşi regretă imediat ultimele cuvinte, dar era prea târziu.

— Eu… eu nu prea sunt obişnuită să stau în casă, înţelegi, adăugă ea grăbită, ca pentru a se justifica.

Frank părea foarte încântat.

— Bineînţeles… te înţeleg chiar foarte bine. Cu munca pe care o ai, eşti întotdeauna sub tensiune. Şi ca să te destinzi, îţi trebuie o schimbare, o distracţie… Aşa e…

Căzu pe gânduri.

— Am o idee! Numai că nu sunt sigur dacă îţi place. Ştii să manevrezi un zmeu? spuse el pe neaşteptate.

Cindy îl privi uluită, fără să priceapă.

— Un zmeu! Dar…

El se prijini din nou de perete. Fugitiv, Cindy înregistră supleţea felină a trupului şi gesturilor lui. În acest bărbat exista un fel de graţie nonşalantă, irezistibilă.

— Ştii totuşi ce este un zmeu, nu-i aşa? Nu te-ai jucat cu el când erai mică?

Imediat văzu trecând o umbră peste chipul frumos al tinerei femei. Timp de o clipă, privirea ei se pierdu în gol.

— Nu… rosti ea în cele din urmă. Nu, n-am avut niciodată unul. Dar ştiu ce este.

Frank se simţi îndată surescitat.

— Atunci, ascultă-mă! Am un prieten care construieşte nişte zmee formidabile. Nu numai pentru copii, ci şi pentru adulţi. Este un fel de club… Nici nu-ţi poţi închipui câte persoane sunt pasionate de acest mod de a-şi petrece timpul liber. O să-i telefonez prietenului meu ca să-l anunţ că sosim.

Şi fără să-i mai aştepte răspunsul, intră hotărât în living şi se îndreptă spre telefon. În trecere, aruncă o privire spre halatul pe care îl îmbrăcase Cindy pentru a-şi rezolva treburile casnice.

— Du-te să te schimbi în timpul ăsta, îi spuse el pe un ton indiferent. Pune-ţi nişte pantaloni, fiindcă o să vezi, e un joc sportiv.

Cindy nu-i răspunse, fiind prea surprinsă să-l audă dându-i fără nicio jenă asemenea indicaţii, despre felul

cum trebuie să se îmbrace. Tipul era întotdeauna la limitele obrăzniciei. Dar, de data asta, Cindy nu mai avea chef să-i reziste. Mai simţea încă pe umeri mâinile calde ale lui Frank, care îi insuflau curaj şi putere. Avea chef să nu se mai simtă singură, să se lase purtată de curent.

Cu atât mai rău pentru hotărârile pe care le luase de a fi prudentă, pe care se jurase să le respecte literă cu literă. Şi de data asta, Frank Forsythe câştigase…

Se duse în camera ei şi, la iuţeală, îmbrăcă o pereche de blugi, cizme şi un pulover gros fiindcă aerul era încă rece la acest început de primăvară. Apoi îşi ridică părul, prinzându-l într-o coadă de cal. Când Frank o văzu revenind în salon, simţi faţă de ea o bruscă tandreţe. Aşa îmbrăcată şi pieptănată, avea înfăţişarea unei fetiţe. A unei fetiţe fermecătoare şi fragile…

— Eşti perfectă! exclamă el, fără niciun alt comentariu. Hai să mergem! prietenul meu ne aşteaptă.

O ajută să-şi pună mantoul şi ea, puţin surprinsă de acest gest galant, îi aruncă o privire rapidă.

El îi zâmbi.

— S-ar zice că asta te miră… Mă crezi poate un gen de aventurier, fără maniere şi fără educaţie?

— N-am zis asta…

Frank părea amuzat.

— De fapt, am primit chiar o educaţie foarte severă. Părinţii mei nu renunţau nici în ruptul capului la principiile lor. Părinţii tăi erau severi?

În timp ce el vorbea, Cindy scotocea prin geantă în căutarea cheilor. Se opri brusc auzindu-i întrebarea.

— Ce-ţi pasă? replică ea cu asprime.

Imediat zări în ochii lui Frank o sclipire de surpriză şi, furioasă pe sine că s-a arătat atât de agresivă, se corectă repede, pe un ton mai blând.

— Eu… eu vreau să spun… că nu ştiu. Nu-mi mai amintesc.

Dar Frank nu se lăsa astfel amăgit. Disimulându-şi gândurile, mintea lui lucra cu repeziciune. Jonathan avusese oare dreptate? Fiindcă această fată, fără nicio

îndoială, ascundea ceva... De ce se ferea întotdeauna, imediat ce venea vorba despre copilăria ei?

În timp ce simţea crescând-i curiozitatea profesională, Frank trebuia să se lupte împotriva acelei senzaţii ameţitoare care îl împingea spre Cindy Cartier. îl emoţiona. Bineînţeles că, fiind confruntat în permanenţă cu situaţiile cele mai complexe, se călise şi ştia că în spatele unei aparente inocenţe se ascundeau multe lucruri ruşinoase. Poate că asistenta sena torului Metcalf nu era decât o actriţă de clasă. Dar un instinct bine antrenat îl avertiza pe Frank că aici era vorba de cu totul altceva... în trecutul lui Cindy Cartier se ascundea un secret. Un secret care şi astăzi o chinuia pe tânăra femeie.

Şi Frank îşi promise că va descoperi acest secret. Dar, în paralel, o va ajuta pe femeia asta frumoasă să scape de un mister care îi otrăvea viaţa.

* * *

— Splendid! mai ales pentru un amator! Manevrezi zmeul la fel de bine ca un campion.

Cindy îşi ridică ochii spre cele două forme geometrice fragile care erau purtate de vânt, undeva foarte departe, deasupra capetelor lor.

— Nu există riscul să le pierdem?

— Nu! Vezi, sforile sunt solid fixate de ţăruşii aceia. Când vrem, le putem lua din nou în mână. Uită de veşnicele griji pe care ţi le faci din orice, şi hai să te odihneşti puţin.

Cindy privi pământul.

— Ar fi trebuit să aducem o pătură... şopti ea, şovăind.

De data asta, Frank începu să râdă.

— M-am lămurit acum... gândeşti prea mult. Lasă-te şi tu o dată luată de val şi vino să te întinzi. Iarba este uscată şi miroase chiar foarte bine!

Tânăra îi dădu ascultare şi se întinse alături de Frank. Puţin câte puţin vigilenţa ei ceda locul unui sentiment de pace şi încredere. Se găseau la baza colinei pe care o coborâseră în fugă, antrenaţi de zmeele lor.

Obrajii lui Cindy se înroşiseră şi ochii îi scânteiau de plăcere. De mult timp nu se mai distrase atât de bine. Deşi, în timp ce savura aceste clipe plăcute, reflexele ei de prudenţă nu dispăruseră cu totul.

Lungit alături de ea, Frank îşi sprijinise cu nevinovăţie capul de umărul ei, ca un copil pe jumătate adormit. Dar el nu dormea… cu un gest foarte natural, o sărută uşor pe buze şi-i mângâie cu blândeţe obrazul.

— Te simţi bine?

Cindy dădu încet din cap, surprinsă ea însăşi de senzaţia de bine care o învăluia.

Iar Frank se simţea extrem de satisfăcut. Dar pentru motive mult mai complexe. Îi plăcea să simtă alături de el trupul cald şi suplu al lui Cindy. Chiar aşa înfofolită – probabil că era foarte friguroasă – tânăra îşi păstra întreaga senzualitate. Tulburat de frumuseţea ei, Frank fu o clipă tentat **s-**o ia în braţe şi **s-**o strângă cu putere la piept. Dar nu trebuia să sară peste nişte etape. Principalul lui obiectiv **–** pe care nu trebuia în niciun caz să**-**l dea uitării **–** consta în a câştiga în totalitate încrederea tinerei femei. Aşa că nu avea rost **s-**o sperie din nou prin nişte elanuri necontrolate…

— Şi dacă am cina împreună? reluă el. Cunosc un restaurant italienesc foarte simpatic.

Imediat o simţi că ezită.

— Nu ştiu.

— De ce? Am petrecut o zi plăcută împreună, nu-i aşa? Hai **s-**o încheiem tot împreună.

O văzu că se gândeşte, muşcâ**ndu-**şi involuntar buzele.

— Eu… eu nu sunt obişnuită să trăiesc aşa, de pe o clipă pe alta, fără să respect un program strict, îi explică ea, alegâ**ndu-**şi cu grijă cuvintele. Asta mă ajută să prevăd lucrurile cu mult timp înainte…

Se întoarse spre el, puţin neliniştită, aşteptâ**ndu-**se să**-**l vadă reacţionând prin**tr-**o ironie. Dar, văzâ**ndu-**l atent, se linişti imediat.

— Cred că tu nu eşti aşa… spuse ea, sperând să**-**l

facă să vorbească puţin despre el.

— Depinde, există lucruri care trebuie organizate. Dar şi altele pe care trebuie să le laşi în voia hazardului, a dispoziţiei de moment sau pur şi simplu a intuiţiei.

— Şi, în acest moment, nu se putu împiedica să-l întrebe Cindy, ce simţi?

El zâmbi.

— O mare plăcere de a fi împreună cu tine.

— Din cauza muncii tale?

— Nu numai. Pur şi simplu fiindcă mă simt bine cu tine.

Cindy îşi cufundă privirea **într-**a lui şi-i citi dorinţa. Dar asta n-o sperie. Fiindcă îşi dădu seama chiar în acea clipă că şi ea îl doreşte**. Într-**un anumit fel, Frank era cel mai puternic. Şi acest sentiment era nou pentru Cindy. Niciodată până acum, în cursul carierei sale, ea nu coborâse pavilionul în faţa unui adversar mai puternic decât ea. Şi uite că astăzi i se întâmpla asta şi acest sentiment de supunere nu era neplăcut. Avea chef să se abandoneze în braţele lui…

Frank se apropie mai mult de ea şi, cuprinzâ**ndu-**i mâinile **într-**ale lui, o trase spre el pentru a pune stăpânire pe buzele ei. Sărutarea lor fu lungă şi dulce. Apoi Frank îi deschise mantoul şi îi cuprinse talia fină. Trupul suplu al lui Cindy era nespus de atrăgător chiar şi prin puloverul gros de lână.

Din reflex, ea se lipi de el în căutarea căldurii şi a forţei pe care i-o transmitea, aşa cum nimeni n-o mai făcuse până acum. Inima ei bătea nebuneşte şi un vârtej de emoţii o împiedica să mai gândească limpede.

— Mi-e frig, şopti ea ca pentru a se scuza.

Drept orice răspuns, Frank îi acoperi chipul cu sărutări fierbinţi. Dar un gând îi veni brusc în minte. Fiindcă misiunea lui oficială pe lângă senatorul Metcalf începea abia de luni, Jonathan nu-i retrăsese de pe urmele ei pe cei doi „câini de pază”: Briggs şi Jeffries. Nu avea rost **s-**o compromită pe Cindy sub ochii lor, fiindcă se aflau probabil nu departe de ei, făcând fotografie după

fotografie.

Detestând această idee, atât pentru el cât şi pentru Cindy, se îndepărtă brusc de ea.

— Vino… Trebuie să ne recuperăm zmeele din înaltul cerului… Pe urmă ne întoarcem acasă. Nu ţi-e foame?

Cindy era uluită.

— Nu ştiu… Pentru moment mă simt bine.

Frank râse.

— E adevărat. Şi se vede. Eşti cu totul altă femeie astăzi. Şi cred că o prefer pe asta… celorlalte.

Ea îl privi surprinsă.

— Ce vrei să spui?

Se vedea că nu era conştientă de schimbarea care se petrecea cu ea.

— Ei bine, aseară erai o veritabilă „lady”, model de eleganţă şi educaţie. Dar complet sufocată de masca unei perfecte eminenţe cenuşii.

— Nu crezi că exagerezi?

— Nu, Cindy, deloc. Până acum, totul era la tine doar o strategie bine pusă la punct. Nici o singură clipă de relaxare. Astăzi, am în faţa mea… o fetiţă de zece ani.

Siderată, Cindy nu ştiu ce să-i răspundă. Era posibil ca el să spună adevărul? Totuşi era departe de a şti ce copil fusese ea. Fără îndoială că şi-o închipuia sub imaginea clasică a unei fetiţe fericite. Dacă ar fi ştiut!

Frank se ridică şi-i întinse mâna ca **s-**o ajute să facă la fel.

— Vino! O să te las în faţa casei tale ca să te poţi odihni puţin şi să te schimbi. Apoi o să trec să te iau la ora şapte. Şi vom merge să cinăm **într-**un mic restaurant italienesc. O să fie o cină, de-o să mă pomeneşti!

Cindy zâmbi şi îi dădu ascultare. Şi el ştiu, după privirea pe care i-o aruncase tânăra femeie, că partida era deja câştigată.

Capitolul 6

— Nu înţeleg prea bine la ce ne pot servi asemenea informaţii, spuse Jonathan pe un ton lătrător. Asta e tot ce poţi să-mi spui?

Stând tolănit **într-**un fotoliu, Frank savura un whisky. Ca de obicei, venise să**-**i dea raportul zilei.

— Compară ce am descoperit eu cu ceea ce au aflat în atâtea zile copoii tăi Briggs şi Jeffries, despre care zici că au nasul atât de fin… Comparaţia e în avantajul meu.

— Ceea ce nu ne împiedică pentru moment să înotăm în detalii fără importanţă!

— Asta e părerea ta, nu şi a mea. În momentul de faţă sunt stăpân pe situaţie. Şi aflu din ce în ce mai multe. Dar e imposibil să bruschez lucrurile, fiindcă altfel totul e pierdut.

Mai sorbi o înghiţitură, apoi continuă:

— Apropo… Recheamă**-**i pe Briggs şi Jeffries. M**-**am săturat să**-**i ştiu pe urmele mele tot timpul. Nu are rost să ne ocupăm toţi trei de aceeaşi afacere.

— Dar misiunea ta nu începe decât de luni, protestă Jonathan.

Frank clătină din cap.

— Şi ce dacă! Nu mai vreau să mă împiedic de ei. Ori ei se retrag, ori eu.

— Încetează să**-**mi mai vorbeşti pe tonul ăsta! explodă şeful lui.

— Îţi vorbesc pe tonul pe care îl întrebuinţez cu majoritatea oamenilor. E felul meu de a vorbi şi de a lucra. Dacă nu**-**ţi convine, găseşte pe altcineva.

Jonathan bombăni furios:

— Ştii prea bine că, o dată ce ai intrat în joc, nu putem da înapoi.

— Atunci fă ce ţi**-**am spus. Cheamă**-**ţi câinii de pază. Joc strâns, fiindcă fata e deşteaptă foc. Şi nu vreau **s-**o zbârcesc, pricepi?

Urmă o scurtă tăcere. Jonathan reflecta. I**-**ar fi plăcut la nebunie să**-**i dea un şut în fund tipului ăsta înfumurat şi obraznic, care îl dispreţuia pe faţă. Dar… el fusese ales la nivel înalt pentru a duce la bun sfârşit această misiune. Şi trebuia să recunoască faptul că se descurca mai bine decât ceilalţi.

Luând cel mai profesional ton, îl întrebă pe

neaşteptate:

— Nu eşti cu ea zi şi noapte… sau eşti?

Frank ezită să-i răspundă. Ştia că această curiozitate a lui Jonathan nu era strict profesională. Dar trebuia să-i dea totuşi raportul exact al situaţiei.

Ca să n-o compromită pe Cindy, el răspunse cu prudenţă:

— Să zicem că sunt cu ea cât mai mult timp posibil.

— Doar n-o să-i cazi în plasă, protestă Jonathan pe un ton acru. Să nu ai încredere în ea, Forsythe. Femeia asta este teribil de seducătoare. Şi alţii mai şmecheri ca tine, au picat pentru mai puţin de atât.

Frank puse paharul jos şi îi aruncă o privire amuzată şefului său.

— E clar că nu pricepi nimic. De unde ai mai scos-o şi pe asta, că m-am lăsat sedus? Mă arăt doar interesat de persoana ei. Este singurul mijloc de a pătrunde în intimitatea ei.

Făcu o pauză înainte de a continua.

— Şi, oricum, nu uita care este cuvântul de ordine al casei: doar rezultatele contează. Dacă pentru asta ar trebui să petrec o noapte cu ea, nu văd de ce ar trebui să te simţi şocat.

Jonathan rămase fără glas şi Frank profită de asta ca să părăsească încăperea, nu fără a-i face, în trecere, cu ochiul şefului său. Ştia în mod sigur că Jonathan nu-l place. Dar nu-i păsa! Şi prefera să-l lase să creadă că tot ce întreprindea în privinţa lui Cindy Cartier era doar din calcul.

Totuşi realitatea era cu totul alta. Deşi nu pierdea nicio clipă din vedere scopul misiunii sale, un interes nou îl anima în privinţa tinerei femei. Relaţia lui cu Cindy nu mai era strict profesională. Bineînţeles că Jonathan avea dreptate când îi reamintise că mulţi agenţii îşi rataseră misiunile, pentru simplul motiv că se lăsaseră seduşi. În ceea ce îl privea, problema era diferită. El simţea că tânăra femeie este frământată de o suferinţă secretă. Şi că era singură în faţa acestei încercări. Acum că o cunoştea ceva

mai bine – şi spera din tot sufletul să progreseze în această direcţie – Frank înţelegea că o legătură deosebită începea să se creeze între ei doi. Şi nu voia **s-**o strice. Chiar dacă, în paralel, rămânea fidel obligaţiilor sale profesionale.

Cindy Cartier avea nevoie de ajutor.

Şi el voia **s-**o ajute.

Dar asta nu**-**l privea câtuşi de puţin pe Jonathan…

* * *

— **Ţi-**am mai spus cât eşti de frumoasă în seara asta?

Cindy îşi ridică surâzând ochii spre Frank. Îi plăcea atmosfera intimă a acestui mic restaurant. Masa lor era plasată **într-**o sală decorată în culori calde şi lumina difuză a lumânărilor dădeau chipului ei o expresie deosebită de blândeţe şi drăgălăşenie.

— Ei bine… răspunse ea, nu cred că m**-**ai spus**-**o… prin cuvinte. Dar privirile tale au fost elocvente!

Începu să râdă şi, încă o dată, Frank îi admiră perfecţiunea frumuseţii şi graţiei care îi caracteriza fiecare gest. Cindy Cartier era, fără nicio urmă de îndoială, cea mai fascinantă femeie pe care o întâlnise vreodată.

În această seară, Cindy îmbrăcase o toaletă cumpărată **într-**o clipă de nebunie şi pe care n**-**o mai purtase niciodată până acum. Era o tunică de culoarea piersicii, la fel ca şi pielea ei, croită din**tr-**o ţesătură suplă şi strălucitoare care i se mula de minune pe forme. Un decolteu rotund lăsa liber vederii gâtul ei delicat şi cele câteva pliseuri prinse pe unul din şolduri îi subliniau fineţea taliei, aducând totodată o notă de rafinament.

După această zi neprevăzută, şi fericită, petrecută în compania lui Frank Forsythe, avusese chef să fie frumoasă şi să**-**l seducă. Fusese o tentaţie aproape necontrolată, fiindcă, în acelaşi timp, nu înceta să**-**şi repete că nu trebuia să aibă încredere în acest bărbat şi în tacticile lui de „învăluire”, inteligente şi imprevizibile.

Dar, în seara asta, privi**ndu-**l, citea în ochii lui că o găsea frumoasă şi atrăgătoare. Şi această constatare îi făcea plăcere… Ceea ce o surprinse. Se întrebă în treacăt: oare începea să se ataşeze de el? Nu, nu credea, îşi

răspunse ea repede. Dar Frank era o companie reconfortantă şi, după atâtea săptămâni de muncă pentru campania electorală, Cindy avea nevoie de aşa ceva. De altfel, se mai credea încă în stare să controleze situaţia şi să-l respingă pe Frank dacă se arăta prea întreprinzător…

Brusc, îl văzu întorcând capul şi dând puţin la o parte perdeaua ce acoperea fereastra de lângă ei. Apoi aruncă o privire rapidă în stradă.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Cindy, imediat în gardă.

Frank se feri însă să-i spună adevărul. De fapt, crezuse că recunoaşte silueta lui Briggs prin perdea. Probabil că Jonathan bănuitor ca întotdeauna, nu-şi rechemase copoii. În orice caz ea, Cindy, îi observase imediat gestul, care i-ar fi scăpat cuiva lipsit de experienţă. Cum era posibil să fie şi cu ochii în patru şi în defensivă? Juca oare teatru? Mai erau supravegheaţi şi de alţi agenţi? Ştia ea asta?

El jucă însă cartea indiferenţei.

— Nimic… Aşa sunt eu, curios din fire, asta-i tot.

Începu să râdă, dar îşi dădu seama că Cindy nu era convinsă. Păru brusc chiar neliniştită.

— Îmi ascunzi ceva în privinţa lui Don, nu-i aşa? Vreo primejdie? Nişte ameninţări?

El o privi uluit.

— Ce tot spui? Nici gând de aşa ceva.

Dar ea ripostă, neţinând cont de protestele lui:

— Mă întrebam de ce a fost întărită echipa de securitate. Din cauza asta, nu-i aşa Frank? Don a primit ameninţări. Vorbeşte, trebuie să-mi spui! Sunt asistenta lui. Şi mie îmi revine rolul să-l apăr!

Dacă juca teatru, juca bine! gândi Frank ascultând-o. Părea brusc atât de răvăşită…

— Nu are rost să-ţi faci atâtea griji. Ai prea multă imaginaţie! M-am uitat pe stradă dintr-un simplu reflex; asta-i tot. Nu uita profesia pe care o am. Datorită unor obiceiuri de acest gen mai sunt şi acum în viaţă.

Dar, în ciuda eforturilor lui, tânăra femeie nu-şi mai

regăsi expresia de linişte şi nepăsare. Tot farmecul dispăruse. Frank văzu reapărând în faţa lui chipul atent şi neliniştit pe care îl zărise pentru prima oară pe video-casetă. Era chipul femeii care îl manevra cu mână de maestru pe senatorul Metcalf şi întreaga lui familie, care le calcula fiecare gest şi fiecare vorbă…

Tânăra se îndepărtă de masă. Vraja fusese ruptă. Încercă să se ridice.

— Cindy, te rog.

— Sunt sigură că îmi ascunzi ceva.

— N-ai de ce te teme în privinţa senatorului. Cel puţin, nu după câte ştiu eu…

O privea cu atenţie în timp ce rostea aceste cuvinte, dar avea impresia că ea nu-l auzise. Pe fruntea ei apăruse o cută de îngrijorare. Părea că gândeşte cu repeziciune.

— Ascultă, reluă Frank răbdător, nu mai diseca atâta lucrurile. Îmi fac meseria, asta-i tot. Şi meseria mea este să văd totul.

— Şi a mea la fel.

— Fără îndoială. Dar în seara asta eşti aici cu mine şi n-ai de ce te teme.

— Asta o spui tu. Dacă tu ai reflexe, să ştii că şi eu am.

— Linişteşte-te!

Spusese aceste cuvinte cu fermitate şi, aparent, ele reuşiră **s-**o calmeze pentru o clipă pe tânăra femeie. Îşi ascunse faţa în mâini, copleşită. Apoi, după un timp, se hotărî să-l privească. Ochii ei se voalaseră parcă.

— Te rog să mă ierţi… Probabil că am făcut din ţânţar armăsar. Dar, de câtva timp, mă simt supravegheată. E o impresie ciudată…

Ascultâ**nd-**o, Frank abia se abţinu să nu facă o strâmbătură. Probabil că Briggs şi Jeffries ar fi trebuit să procedeze mai cu fineţe. Iar pentru el, era o dovadă în plus că trebuia să se arate mai prudent. Cindy Cartier era într-adevăr foarte perspicace.

— Să ştii, reluă ea, că de mult timp m-am obişnuit să fiu întotdeauna în gardă**. Într-**o anumită perioadă din viaţa

mea era chiar o chestiune de viaţă şi de moarte. Am fost nevoită să mă descurc singură de la vârsta de paisprezece ani. Şi nici înainte nu era mai bine. Viaţa mea a fost în mod constant plasată sub semnul luptei pentru supravieţuire şi nu m-am menţinut la suprafaţă decât învăţând să mă apăr prin toate mijloacele posibile.

El o asculta cu atenţie, convins că Cindy era sinceră. Din nefericire, acest scenariu corespundea foarte bine trecutului unei femei care, mai târziu, pentru a se răzbuna pe o societate care o respinsese, căzuse **într-**un fanatism orb sau se aliase cu terorişti.

Dar, dându-şi brusc seama că a luat-o gura pe dinainte făcând nişte confidenţe nedorite, Cindy îşi reveni:

— Iartă-mă că te-am plictisit cu nişte amintiri personale.

— Nu m-ai plictisit deloc.

— De fapt... tot ceea ce doresc astăzi este să nu i se întâmple nimic familiei Metcalf. Mi-am mizat întreaga existenţă pe ei şi sunt foarte ataşată de toţi. Mă înţelegi?

Frank dădu din cap.

— Da. Şi îţi repet că nu ai de ce te teme.

O luă de mână.

— N-ai permite să li se întâmple ceva lui Don sau vreunui membru al familiei sale? riscă Cindy o întrebare.

— Bineînţeles că nu! Voi face tot posibilul să le asigur securitatea. Ascultă, Cindy, nu-ţi mai face atâtea probleme în fiecare clipă a existenţei tale. Mai gândeşte-te puţin şi la tine. Şi, în seara asta, la noi. Eşti frumoasă. Ne simţim bine împreună. Şi ştii că te doresc.

Privirile lor se încrucişară şi Cindy se simţi tulburată. Ce bine ar fi fost să se poată abandona în braţele lui, să uite de viaţa nebunească pe care o ducea, să se lase mângâiată, sărutată... Dar a doua natură, în care se adăpostise ca **într-**o cuirasă, ieşi la suprafaţă, reintrându-şi în drepturi. Trebuia să se protejeze, chiar dacă asta constituia un obstacol în faţa înclinaţiilor ei cele mai intime, dorinţelor ei cele mai secrete. Să redevină femeia pe care toţi o cunoşteau. Care nu se lăsa niciodată purtată

de val, care nu avea nicio clipă de slăbiciune…

Ca şi cum îi putuse citi gândurile, Frank înţelese că în seara asta nu va obţine nimic de la ea.

Şi, mai târziu, când o conduse acasă şi o lăsă în faţa imobilului ei, singurul gest de adio fu un sărut frăţesc…

* * *

Totuşi, a doua zi, Frank spera că evenimentele vor lua o întorsătură în avantajul lui.

Ziua fusese nemaipomenită. După ce trecuse să o ia pe Cindy de acasă pe la ora zece, hoinăriseră fără niciun scop prin oraş, apoi mâncaseră ceva „la botul calului” **într-**un parc din apropiere. Pe urmă se duseseră din nou la clubul de zmee şi îşi petrecuseră întreaga după**-**amiază alergând nebuneşte pe coline, în căutarea unui vânt prielnic…

Acum rulau pe autostradă pentru a ajunge în centrul Washington**-**ului.

— Unde cinăm în seara asta? întrebă Frank aruncâ**ndu-**i o privire pasagerei sale.

— Mi**-**e indiferent… Sunt frântă de oboseală.

Cindy era ciufulită şi avea obrajii roşii. Pe hainele în dezordine se vedeau dâre de praf. O crenguţă i se prinsese de buzunar. **S-**ar fi zis că revenea din**tr-**un exerciţiu militar şi acest aspect puţin neglijent, plin de naturaleţe, sporea farmecul frumuseţii ei şi îi dădea parcă o notă puţin sălbatică. Era şi mai frumoasă decât **într-**o rochie splendidă din**tr-**un magazin de lux, îşi spuse Frank studii**nd-**o. În sfârşit, astăzi, părea într-adevăr fericită şi destinsă.

— Nu mi**-**aş fi închipuit niciodată că alergatul în urma unui zmeu poate fi un sport atât de dificil! îi spuse ea râzând copilăreşte.

El îi zâmbi, îndreptâ**ndu-**şi întreaga atenţie asupra drumului.

— **Ţi-**am zis să nu rişti pe pante atât de abrupte. Ai fi putut să**-**ţi rupi gâtul… Dar te**-**ai descurcat bine. Complimentele mele.

Cindy râse din nou.

— Oh, tu eşti cel mai tare. Eşti un adevărat as al jocului ăsta.

Maşina părăsi autostrada şi intră în cartierul mărginaş al oraşului. Frank încetini brusc, parcă maşina pe o stradă pustie şi opri motorul.

Cindy îl privi surprinsă.

— Unde suntem?

— La jumătatea drumului între apartamentul tău şi al meu. Ce facem?

Cindy păru jenată.

— Eu… nu ştiu.

— Şi dacă ai veni la mine? îţi promit un foc vesel în şemineu şi ceva delicios în meniu. Am şi nişte vin bun… Ce părere ai?

De data asta, Cindy nu mai încercă să-i evite privirea. Din nou era stăpânită de o tulburare ciudată. Acest bărbat avea asupra ei un ascendent extraordinar. Îi plăcea nespus să-l vadă mişcându-se, să-l audă vorbind. Şi propriul ei trup vibra şi reacţiona la unison, drept răspuns.

Aşa că, atunci când Frank se apropie de ea şi o trase uşurel spre el, nu opuse rezistenţă. Buzele lui Frank le atinseră pe ale ei şi atunci se abandonă în braţele lui. Capul ei se dădu pe spate şi îl lăsă s-o sărute cu pasiune. Valuri de dorinţă îi înfierbântau corpul. Acum nu mai putea fi vorba să lupte, să-l respingă. El îi lăsase timp de gândire. Venise momentul să se decidă…

Când Frank se îndepărtă puţin de ea, Cindy oftă din adâncul pieptului.

— Ai câştigat… suspină ea.

El îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

— Totul va fi bine… o să vezi.

— O garanţie? îl întrebă ea, tachinându-l.

— Doar o promisiune. Şi o promisiune de care o să mă străduiesc să mă ţin. Nici tu nici eu nu mai credem în poveştile cu zâne. În lume există mai mulţi oameni răi decât prinţi buni. Dar putem totuşi să ne încercăm şansa…

Cindy surâse obosită.

— Auzindu-te, îmi dau seama că eşti la fel de lucid şi

realist cum aş vrea să fiu eu. Nu ţi-ai dori din când în când să-ţi regăseşti iluziile?

El îi mângâie cu blândeţe părul.

— Nu, acum cred că nu, îi răspunse Frank. Cred că, termen lung, cerul trebuie să fie la fel de plicticos ca şi iadul. Ceea ce-mi place mie sunt contrastele vieţii... lupta. O lume toată în negru sau în alb nu mi-ar conveni... nu mi se potriveşte.

Cindy îşi ridică ochii spre chipul aplecat către ea. Îi admiră trăsăturile ferme. Era chipul unui bărbat care trăise cu intensitate, care iubise şi suferise...

— Ce făceai înainte de a intra în serviciile de securitate? îl întrebă ea, simţindu-se brusc curioasă.

— Oh, o mulţime de lucruri!

— Nu răspunzi niciodată direct la întrebările mele.

El zâmbi maliţios.

— Nici mie nu-mi place să vorbesc despre trecutul meu. Vezi, încă un lucru care ne asemăna pe noi!

Se aplecă s-o sărute. Era cel mai bun mijloc ca să n-o mintă. După un moment de pasiune, se îndepărtară gâfâind unul de celălalt.

— Vino la mine, îi spuse el cu o voce răguşită şi grăbită. Învinsă, Cindy dădu din cap şi maşina demară. Stând întoarsă spre Frank, Cindy îi privea profilul cu nasul puţin coroiat, cu pometii puternic reliefaţi. Pe volan, mâinile lui erau ferme şi precise în fiece mişcare. Din acest bărbat se degaja un magnetism straniu, un fel de chemare.

Fără să-şi ia ochii de la drum, el îi spuse brusc:

— Nu mă mai privi astfel. Asta îmi dă nişte idei pe care nu le pot realiza pe loc.

— Ce fel de idei?

Frank râse.

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş mai insista.

Se lăsă tăcerea, dar gândurile lor se întâlneau pe aceeaşi lungime de undă.

Brusc, tânăra exclamă:

— Ştii la ce mă gândeam?!

— Spune-mi.

— Că nu ne-am fi întâlnit, dacă ai fi avut o altă muncă. Frank se gândi la ironia involuntară a destinului. Fiindcă

Cindy rostise adevărul. Dar nici nu-şi închipuia în ce măsură „munca” lui, după cum se exprimase ea, avea legătură cu întâlnirea lor.

— Poate că ar trebui să-i mulţumesc şefului tău… reluă ea râzând.

— Nu cred că Jonathan…

Îşi muşcă imediat limba. Dar era prea târziu.

— Jonathan? Dar eu credeam că şeful securităţii se numeşte…

Furios pe sine că a căzut în cursă ca un începător, el precizează:

— Jonathan e superiorul meu direct.

— Ah, am înţeles!

Cindy se întoarse din nou spre el.

— Spune-i că-i mulţumesc, dar nu-i zice de ce.

— Am înţeles.

Frank se forţa să-şi recapete calmul. Sub niciun motiv, Cindy nu trebuia să intre în legătură cu Jonathan. Trebuia cu orice preţ să evite catastrofa.

— Mi-e puţin frig, spuse ea, ai putea să dai drumul la încălzire?

— E deja la maximum. Şi oricum ajungem curând.

Cindy îşi ridică gulerul mantoului.

— Iartă-mă că sunt atât de friguroasă.

Frank se hotărî să profite de ocazie pentru a-i smulge alte confidenţe.

— Se pare că frigul a fost o dominantă a vieţii tale, spuse el pe un ton indiferent. E adevărat că, uneori, sălile de clasă nu sunt încălzite.

— Oh, nu e vorba de asta. Oricum nu prea dădeam pe la şcoală.

— De ce? Erai bolnăvicioasă?

— Nu, nu…

— Părinţii tăi călătoreau mult?

— Nici asta. Dar chiuleam des şi mă ascundeam ca să

nu pot fi găsită.

Frank abia se abţinea să nu-şi manifeste uimirea crescândă.

— Deci aşa stăteau lucrurile? Erai o chiulangioaică?

Ea nu-i răspunse imediat.

— Să zicem că a fost o perioadă mai dură din viaţa mea.

Apoi adăugă, după o scurtă pauză:

— Nu ştiu de ce îţi povestesc toate astea. Îţi dai seama că ştii mai multe despre mine decât oricine de aici, din Washington? Şi ne cunoaştem abia de două zile…

Maşina intră în acel moment în parcarea imobilului lui Frank şi amândoi se simţiră uşuraţi, fiecare din motivele lui, că abandonează subiectul discuţiei.

Frank opri motorul. Apoi se întoarse spre Cindy care părea pierdută în gândurile ei. Acum era convins că ea nu se numea Cindy Cartier. Dar era convins şi că nu era spioana periculoasă de care se temea Jonathan.

— Ai mai vorbit cuiva despre asta? o întrebă el cu o voce calmă.

Cindy scutură din cap.

— Nu. Ţi-am zis că eşti primul.

— Am totuşi impresia că, în trecutul tău, există ceva care te blochează şi continuă să te facă să suferi.

Cindy deschise portiera.

— Să urcăm la tine. Mi-e frig, şi tot ce ai spus nu are nicio legătură cu noi.

El făcu înconjurul maşinii şi o luă cu tandreţe de braţ.

— Lasă-mă să te ajut.

— N-am nevoie de ajutor.

— Ba da. Tremuri.

— Fiindcă mi-e frig.

— Dar aici nu e frig.

Se îndreptară spre ieşire şi luară ascensorul. În timp ce cabina urca spre etajele superioare, Frank o luă pe Cindy în braţe.

— Cine te-a chinuit aşa? Tatăl tău?

— Lasă-mă în pace. Ţi-am spus că n-am chef să vorbesc despre asta!

Cindy se zbătea, încercând să-l respingă. Dar el o ţinea cu putere.

— Atunci, mama ta?

Tânăra femeie începu să tremure şi, într-un gest instinctiv, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Frank. Şi lui Frank îi făcu impresia că obrazul sprijinit de umărul lui era ud de lacrimi.

Ascensorul se opri la etaj. O ridică pe Cindy şi, la fel ca în seara când veniseră aici după petrecere, trecu pragul apartamentului purtând-o în braţe.

De data asta, totuşi, Frank nu ezită şi se îndreptă spre dormitor, unde aşeză frumoasa lui povară pe pat. Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, se întinse alături de ea şi, luând-o de mână, aşteptă fără să se mişte ca Cindy să înceteze să tremure.

După câteva minute începu să vorbească.

— Cred că e timpul să ai încredere în mine, Cindy. Eliberează-te de acest secret care te apasă. Oricum nu ai de ales... N-o să te las în pace până când n-o să-mi povesteşti ce te frământă. Aminteşte-ţi că vreau să te ajut.

Cindy îşi cufundă privirea ochilor verzi în ochii lui Frank.

S-o ajute? Da, părea sincer. Şi brusc, i se păru că el reprezintă tot ceea ce îşi dorise ea dintotdeauna: să întâlnească un bărbat în care să poată avea încredere. Un bărbat cu care să împărtăşească totul, inclusiv trecutul. Un bărbat pe care să poată conta.

Până acum, experimentele ei amoroase nu fuseseră decât nişte scurte întâlniri. Întotdeauna refuzase ideea să se abandoneze cu totul, să se angajeze în vreun fel. Dar Frank nu era ca ceilalţi.

Fără prea multă convingere, încercă şi acum să-l refuze.

— Nu pot.

— Ba da. Poţi. Şi trebuie s-o faci.

— Nu-ţi dai seama ce-mi ceri.

— Ştiu că trebuie să fie vorba de ceva grav. Dar ştiu şi că te vei simţi mai bine după aceea.

Nu agentul din el vorbea acum. Nici detectivul. Ci bărbatul. Un bărbat puternic atras de această femeie frumoasă şi plină de farmec. Nu voia **s-**o mai vadă suferind astfel.

Cindy scoase un oftat lung şi dureros. Cu ochii închişi, începu să vorbească pe un ton egal.

— Nu mi**-**am cunoscut niciodată tatăl. Iar mama mea m**-**a abandonat când aveam doar şase ani. Mi **s-**a spus că a murit, dar eu nu cred asta. Probabil că o deranjam.

— Continuă.

— Oh, este scenariul banal al unei copilării nefericite. De mică am fost plasată succesiv în mai multe familii. Nu erau nişte oameni răi, dar nicăieri nu mă simţeam fericită. Eu eram o străină pentru ei, o străină de care consimţeau să se ocupe din cauza banilor pe care îi primeau de la stat. Şi după un timp, mai lung sau mai scurt în funcţie de împrejurări, fugeam şi mă ascundeam. Mi **s-**a întâmplat să şi fur de mâncare ca să supravieţuiesc. Dar, după un timp, mă prindeau. Mă certau, mă pedepseau, familia se schimba şi totul reîncepea. În cele din urmă m**-**au trimis **într-**o şcoală de reeducare.

Unde am rămas până la şaisprezece ani. Pe urmă am fugit încă o dată şi nu m**-**au mai prins. Învăţasem să mă descurc.

— Dar cum ai reuşit să supravieţuieşti?

— Am lucrat, ascunzâ**ndu-**mi vârsta. Serveam **într-**un bar. Era o muncă grea dar bine plătită şi adunam în plus şi o mulţime de bacşişuri. Îmi trebuiau bani fiindcă voiam să mă duc la colegiu. Ştiam că pot să reuşesc dar aveam nevoie de o pregătire anterioară pe care n**-**o primisem nicăieri. Şi atunci am făcut economii la sânge şi… a mers. Atunci mi**-**am promis că niciodată n**-**o să**-**mi mai lipsească nimic şi că n**-**o să**-**mi mai fie niciodată frig. Şi ştiam că nu pot conta decât pe mine.

Vocea lui Cindy devenise din ce în ce mai îndepărtată, pe măsură ce vorbea. Povestirea asta o

epuizase. Se simţea mai obosită ca niciodată.

Frank o luă în braţe. O simţi mai destinsă.

— Mă simt bine, şopti ea. Îmi place să stau în braţele tale. E atât de bine… şi atât de cald.

Închise ochii parcă cu regret şi căzu imediat **într-**un somn profund. Fără să facă niciun zgomot, Frank se dădu jos din pat şi o acoperi cu o pătură călduroasă. Apoi, aşezat **într-**un fotoliu, începu să reflecteze.

Primul gând car**-**i veni în minte fu că o urăşte pe mama lui Cindy. Cum de putuse abandona un copil inteligent, frumos şi sensibil? în orice caz, povestirea ei dădea greutate bănuielilor lui Jonathan. Şi deşi tânăra femeie, aşa cum credea el acum, era nevinovată, era mai bine pentru ea să nu**-**şi povestească viaţa unor urechi rău**-**intenţionate. În caz contrar, putea avea mari necazuri…

În orice caz, care era numele ei adevărat? Exista o altă Cindy Cartier undeva în lume, sau acest nume fusese pur şi simplu inventat?

Dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi spunea că Cindy Cartier existase cu adevărat. Trecutul ei fusese cercetat cu minuţiozitate de serviciile secrete.

Atunci… ce devenise adevărata Cindy Cartier?

Chinuit de această întrebare, rămase mult timp pe gânduri…

* * *

Cindy se întinse cu voluptate şi deschise ochii. Se simţea minunat.

Lungit lângă ea, Frank o privea cu tandreţe.

— Cât timp am dormit? întrebă Cindy cu o voce somnoroasă încă.

— Vreo oră. Poate ceva mai mult. Dar nu are importanţă. Te simţi mai odihnită?

Cindy oftă îndelung şi îşi sprijini capul de umărul lui.

— Mă simt minunat. Nici nu**-**mi mai amintesc de când m**-**am simţit atât de destinsă. Aş dori să nu mă mai mişc, să rămân pentrutotdeauna aici!

Frank zâmbi.

— Foarte bine, fiindcă n**-**am niciun chef să te văd

plecând.

Lui Cindy îi plăcea prezenţa acestui corp puternic alături de al ei. Încet, cu blândeţe, el îi mângâia faţa şi gâtul.

— Ce piele catifelată ai! Niciodată nu mi-a făcut atâta plăcere să mângâi o femeie…

Dorinţa lui latentă se trezi imediat. Mai îndrăzneaţă decât fusese vreodată, ea îi răspunse:

— Niciodată n-am dorit un bărbat aşa cum te doresc pe tine.

Se aplecă spre el şi, luând pentru prima oară iniţiativa, îi descheie nasturii cămăşii pentru a-i putea mângâia torsul gol.

Închizând ochii, el se lăsă în voia ei. Trupul lui Cindy se însufleţea încetul cu încetul, trezindu-se la dragoste. Ridicându-şi mâinile, el le strecură pe sub puloverul lui Cindy şi începu s-o mângâie, în timp ce o ajută cu dexteritate să se dezbrace. Tânăra nu purta sutien şi sânii ei tari şi rotunzi apărură ca o invitaţie.

Frank mormăi de plăcere şi se ridică pentru a pune stăpânire pe buzele ei. Strâns înlănţuiţi se rostogoliră pe pat în timp ce ritmul inimilor se accelera. Cu o mişcare rapidă, Frank se debarasă de cămaşa pe care o aruncă pe covor. Înnebuniţi de dorinţă, se ajutau reciproc să-şi smulgă veşmintele care constituiau un obstacol în calea împlinirii ei, mângâierile deveniseră pasionate şi nerăbdătoare.

Cindy descoperea că e o amantă pătimaşă. Ea conducea jocul dragostei. Gura ei depunea sărutări rapide pe faţa, pe gâtul şi pe pieptul lui Frank. Drept răspuns, Frank îi mângâia pielea catifelată a coapselor, spatele, înaintând încet dar sigur spre cele mai intime locuri ale feminităţii ei…

I se întâmpla pentru prima dată ca o femeie să i se dăruiască cu atâta elan, cu o asemenea dorinţă de a împărtăşi împreună toate plăcerile dragostei. Această descoperire, ca şi iniţiativele pe care le lua, îl excitau mai mult decât simpla exercitare a puterii lui bărbăteşti.

Trupul lui încordat de dorinţă se mulţumea să acompanieze mişcările lui Cindy, **într-**un dans de o nemaiîntâlnită senzualitate.

— Eşti splendidă, şopti el din**tr-**o răsuflare. Atenţie însă… dacă o să continui, n**-**o să mă mai pot controla…

Drept orice răspuns, ea îşi strecură degetele în părul lui şi îşi apropie faţa de a lui pentru a**-**l putea privi mai bine în ochi. Privirile lor se contopiră, buzele li se uniră.

— Te vreau… te vreau acum, îi şopti ea.

Cu o mişcare a umărului, Frank o făcu să alunece sub trupul lui puternic. O simţea vibrând de dorinţă. Toată fiinţa ei îl chema.

— Acum… repetă ea.

Contactul intim al acestui trup fierbinte şi atât de atrăgător îl făcu să piardă legătura cu realitatea. Cindy se lipi strâns de el pentru a**-**i putea urma şi mai bine mişcările.

— Te iubesc, gemu ea, te iubesc.

O pătrunse cu toată forţa, cu toată vitalitatea lui. Lumea întreagă era în flăcări. Ritmul dezlănţuit al trupurilor lor se acceleră. Cindy se cambră sub el. Incapabil să se mai stăpânească, el explodă în ea, strigâ**ndu-**i numele. Gâfâind, se lăsă în voia plăcerii. Apoi urmă tăcerea şi uitarea… Rămânând înlănţuiţi, cu ochii închişi, lăsară să se stingă încetul cu încetul focul din trupurile lor încinse.

jumătate adormit, abia avu timp să acopere cu privirea trupul vulnerabil al partenerei lui…

Capitolul 1

În timp ce îşi conducea cu dibăcie maşina prin fluxul aglomerat al străzilor din Washington, Frank reflecta. O lăsase pe Cindy la ea acasă fiindcă, peste câteva ore, amândoi urmau să zboare spre New Hampshire în tovărăşia celorlalţi membri ai echipei electorale a senatorului Metcalf. Şi mai erau o groază de lucruri de făcut până atunci.

În primul rând, Frank trebuia să**-**i dea raportul obişnuit lui Jonathan şi să**-**l informeze despre ultimele

elemente oferite anchetei de confidenţele lui Cindy. Dar îi displăcea să divulge ceea ce tânăra femeie îi spusese **într-**un elan de încredere, atât de rar la ea. El trebuia să trateze această problemă ca un adevărat bărbat. Dar nici nu avea dreptul să-şi neglijeze sarcina şi misiunea care îi fusese încredinţată.

Această dilemă îl preocupa în timp ce încerca să scape din ambuteiaje. Acum rula ceva mai uşor şi putea acorda maximum de atenţie acestei probleme. Instinctul îl avertiza că Cindy îi spusese adevărul. Iar acest adevăr nu coincidea cu ceea ce serviciile speciale ştiau despre Cindy Cartier. Era evident că se folosise de o identitate falsă. Dar în ce scop? Poate că doar ca să scape de un trecut dureros şi jenant. Frank aşa înclina să creadă dar ştia că Jonathan nu se va mulţumi cu nişte sentimente personale. El va ajunge fără nicio ezitare la concluzia că asistenta senatorului minte şi că era vorba de un complot pentru a prelua din umbră conducerea de la Casa Albă.

Totuşi, Frank prefera să opteze pentru păstrarea tăcerii în această problemă. Înainte de a-i vorbi lui Jonathan, trebuia să se asigure de adevărul spuselor lui Cindy. Şi să încerce să afle ce se întâmplase cu adevărata purtătoare a numelui.

Se îndreptă spre grupul de clădiri unde erau instalate serviciile speciale. Unul dintre prietenii lui lucra la fişierul special şi, prin el, putea avea acces la calculatorul uriaş care „digera” toate datele privind identitatea fiecărui locuitor al acestei ţări.

Bănuia că Jonathan recursese deja la acest procedeu dar un al doilea examen se va releva poate mai interesant în lumina celor aflate chiar din gura lui Cindy.

Două ore mai târziu, aruncă o privire dezamăgită bărbatului aşezat în faţa tastaturii.

— Chiar nu mai există o alta?

— Nu.

— Chiar ai încercat toate posibilităţile?

— Da, absolut toate. Datele au fost controlate de mai multe ori. Cindy Cartier este cea care pretinde că este.

Nicio îndoială în privinţa asta. Am verificat-o.

Frank rămase tăcut câteva clipe. Deci Cindy Cartier chiar existase. Dar nu era femeia cu care făcuse dragoste azi-noapte.

Atunci îi dădu prietenului său câteva informaţii culese din confidenţele tinerei femei. Explorară împreună casele de corecţie, familiile care primiseră orfani, instituţiile specializate în depistarea copiilor abandonaţi, dar fără niciun rezultat.

— Credeam totuşi că maşina asta sofisticată poate să răspundă la toate întrebările! explodă Frank.

— Nu stochează decât informaţiile pe care i le dai, ştii asta… Dacă nu are date, nu le inventează, asta e problema.

Oftând, Frank trebui să cadă de acord că acesta e adevărul şi, după ce-i mulţumi prietenului său, se întoarse acasă.

Era din ce în ce mai uimit. Cum de reuşise Cindy Cartier să şteargă orice urmă în ceea ce o privea? Dacă nu cumva beneficiase de un sprijin atotputernic, ceea ce confirma teza lui Jonathan. Era oare posibil ca ea să fi jucat tot timpul teatru în faţa lui? în acest caz, el era fraierul, fiindcă Cindy ghicise cine era şi îi aruncase praf în ochi. Vechea zicală cu vulpoiul păcălit…

În timp ce îşi pregătea valiza, îşi spuse că singura soluţie era de a obţine de la Cindy şi alte indicii care îi vor permite să scormonească din nou în trecutul ei. Îi rămăsese destul de puţin timp până la alegeri.

De fapt, doar două săptămâni…

* * *

— La ce te gândeşti?

Aşezată lângă hublou, Cindy îl privea pe Frank care luase loc lângă ea.

De la plecarea lor de la Washington, abia schimbaseră câteva vorbe. Înainte de decolarea avionului, se puseseră de acord asupra faptului că trebuiau să evite în public şi cel mai mic semn de intimitate. Ziariştii pândeau întotdeauna amănunte de acest gen şi era mai

bine să se arate prudenţi.

Totuşi, după decolarea Boeingului, se reîntâlniseră cu discreţie.

— Mă gândesc la munca mea… răspunse Frank.

Dar explicaţia lui nu păru **s-**o convingă pe tânăra femeie.

— Pari cam ciudat de când am decolat de la Washington. Te tracasează ceva? Sper că nu în privinţa senatorului?

Frank făcu un gest neglijent cu mâna.

— **Ţi-**am mai spus să**-**ţi scoţi ideea asta din cap. Metcalf nu e ameninţat.

— Atunci de ce eşti atât de întunecat? insistă Cindy.

— Să zicem că această farsă a indiferenţei pe care trebuie **s-**o jucăm în public mă agasează, asta**-**i tot. Aş vrea să te pot lua în braţe în faţa întregii lumi.

Ea îl luă de mână cu un gest tandru. Dar, înainte, se asigurase cu coada ochiului că nimeni nu-i privea.

Frank îi răspunse cu o strângere uşoară şi o privi. Ridicâ**ndu-**şi ochii spre el, Cindy îi dezvălui o privire plină de încredere şi tandreţe.

— Încearcă să înţelegi… îi explică ea cu drăgălăşenie. Nu**-**mi pot permite nici cel mai mic pas greşit. Am luptat prea mult ca să ajung aici şi nici nu poate fi vorba să dau înapoi şi să pierd ceea ce am cucerit cu atâta greutate.

— Dar nu rişti nimic. Poziţia ta e solidă acum.

Cindy clătină din cap.

— O poziţie ca a mea nu e niciodată prea sigură. Mulţi oameni mă privesc, poate că mă invidiază şi îmi pândesc slăbiciunile. Joc pe muchie de cuţit. Un cuvânt aiurea, o bârfă sau un amănunt din trecutul meu şi totul se poate întoarce împotriva mea. Istoria e plină de răsturnări de situaţii de acest gen…

Frank intră imediat în alertă.

— Ce adevăr ţi**-**ar putea face rău? Spune**-**mi! Ştii că vreau să te ajut.

O simţi cum se crispează uşor.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ştii prea bine că toată lumea îşi pune aceeaşi întrebare despre tine. De unde ai atâta experienţă în privinţa vieţii şi a oamenilor? Ce forţă îţi permite să duci la bun sfârşit tot ceea ce îţi propui? Ce ambiţie secretă încerci să-ţi îndeplineşti?

Cindy ridică din umeri prefăcându-se indiferentă.

— Cunoşti foarte bine răspunsul. Să zicem că sunt dotată pentru acest gen de muncă. Şi studiile mele m-au pregătit în direcţia asta. De altfel, sunt sigură că mi-ai consultat dosarul.

— Te-ai descurcat singură? Fără niciun ajutor? Recunoaşte că pare destul de ciudat.

De data asta Cindy se impacientă.

— Ţi-am mai spus. Întâi am lucrat patru ani chelneriţă ca să economisesc destui bani. Pe urmă, la douăzeci de ani, am putut în sfârşit să intru la universitate, aşa cum îmi doream. Mi-am luat peste trei ani diploma. Asta-i tot. Pe urmă am început să lucrez cu senatorul.

Frank nu era deloc convins. Povestea părea, desigur, plauzibilă, dar rămânea excepţională. Fuseseră necesare nişte împrejurări deosebite, de natură s-o ajute pe Cindy să se ridice la un asemenea nivel de responsabilitate. Numărul studenţilor care ieşeau de pe poarta universităţii cu diploma de studii sociale şi politice nu era deloc neglijabil. De ce tocmai Cindy urcase atât de rapid scara succesului? Mai ales cu un asemenea trecut…

— Şi cine ţi-a dat ideea să intri în politică? o întrebă el brusc.

Cindy se însufleţi.

— Hazardul. Locuiam într-un orăşel pe vremea aceea şi primarul era un client fidel al barului în care lucram. Era chiar prietenul patronului. Când a aflat că vreau să continui studiile, s-a arătat interesat de persoana mea. Era un bărbat între două vârste, cinstit şi blând. Îmi vorbea despre munca lui, despre responsabilităţile lui, despre problemele lui cotidiene. Şi m-am simţit imediat pasionată de spusele lui. Pentru mine asta era adevărata viaţă. Îmi dădeam seama că bărbaţii ca el dispuneau de o putere

care le permitea să joace un rol în oraşul lor, bun sau rău, după caz. Şi îmi ziceam că, dacă aş putea **într-**o zi să fiu în locul lor, aş face tot ce ar trebui şi mi**-**ar sta în putinţă ca să**-**i ajut pe cei care, ca şi mine, erau la ananghie.

Cindy surâse înainte de a continua:

— Evident că pe atunci aveam o concepţie mai degrabă naivă despre politică. Dar primarul era atât de bun, atât de accesibil! Ascultâ**ndu-**l, totul îmi părea cu putinţă. Închipuieşte**-**ţi chiar că **într-**o zi a invitat**-**o pe prietena mea Cin…

Se întrerupse brusc şi, după o clipă de încurcătură, continuă repede:

— Cinnamone. Şi… el mi**-**a împrumutat nişte cărţi. Mi**-**a scris şi o scrisoare de recomandare către unul dintre prietenii lui care preda la universitate.

Scurta ezitare a lui Cindy nu-i scăpase lui Frank.

— Cine este prietena ta… Cinnamone?

Cindy ştia că acum nu mai putea da înapoi. Fiindcă făcuse o gafă, trebuia **s-**o ţină una şi bună.

— Era fata cea mai şic pe care am cunosc**ut-**o vreodată. Puţin mai mare ca mine. Lucram împreună. Părinţii ei muriseră şi nu avea nicio rudă. Şi **s-**a ocupat de mine ca de o soră. Mi**-**a dat toate economiile ei ca să pot merge la universitate. Fără ea nu ştiu dacă aş fi reuşit.

Frank luă o expresie mirată.

— Dar… dacă ţi**-**a dat toţi banii ei, ea cum **s-**a descurcat?

— Oh… ea nu avea nevoie.

— **S-**a măritat?

Cindy ezită o clipă.

— Nu. A murit.

Vocea ei nu mai era acum decât un murmur.

— Îngrozitor… A fost călcată de un şofer beat, când se întorcea de la muncă **într-**o seară. Şi cel mai rău e că se dusese în locul meu, fiindcă eram gripată şi n**-**a vrut să mă lase să ies afară…

— Şi ce **s-**a întâmplat pe urmă?

— A murit la spital după două zile. A fost tot timpul

conştientă şi mi-a lăsat tot ce avea.

Cu coada ochiului, Frank o văzu plângând încet. O luă de braţ.

— Controlează-te, draga mea. Eşti privită.

Cindy îşi întoarse capul spre hublou şi rămase nemişcată câteva momente. Apoi Frank o văzu destinzându-se încetul cu încetul. Când se întoarse în cele din urmă spre el, chipul ei căpătase o expresie severă.

— E vina ta. Mă scoţi din fire cu toate întrebările tale! N-ai dreptul să ştii totul despre mine numai fiindcă am petrecut o noapte împreună. Vezi-ţi de treaba ta!

Ochii ei aruncau fulgere. „Bun, îşi spuse Frank, iat-o din nou pe picior de război…”

Îi mai rămânea acum să descopere cine era acea generoasă prietenă cu un nume atât de asemănător. Frank avea o idee în această privinţă.

Ultima piesă din puzzle urma să fie pusă la locul ei.

Când sosi la hotel, găsi un mesaj urgent.

„Sună ASAP imediat ce ajungi. Numărul secret”.

Era numele codificat al lui Jonathan. Imposibil să se sustragă, chiar de la depărtare, de curiozitatea superiorului său… Aşa că era mai bine să scape repede de această corvoadă. Urcă în cameră, îşi desfăcu cravata şi, trântindu-se pe pat, formă numărul liniei directe.

Jonathan îi răspunse imediat cu o voce acră.

— Ei, ce s-a întâmplat?

— Aş putea să-ţi întorc întrebarea, replică Frank care se forţa să rămână calm cu orice preţ.

— Am aflat că te-ai dus să verifici pe calculatorul central datele strânse despre Cindy Cartier. De ce te amesteci? Ştim şi singuri cum să ne facem munca. Ocupă-te mai bine de treburile tale!

— E a doua oară când primesc astăzi sfatul ăsta. N-am verificat datele. M-am dus să văd dacă nu pot descoperi ceva nou.

— De ce? Eşti pe o pistă?

— Nu. Dar eu caut, în timp ce tu stai în spatele biroului tău semnând borderouri.

Avu impresia că îl aude pe Jonathan scrâşnind din dinţi înainte de a răspunde:

— Îţi dă mâna să vorbeşti! în timp ce tu te plimbi, eu încasez şuturi în fund. Acolo, la nivel înalt, lumea e enervată şi, de zece ori pe zi, primesc telefoane pentru a afla dacă ai noutăţi. Ai tot interesul să te grăbeşti.

De data asta, Frank simţi să se înfurie.

— **Ţi-**am spus de o sută de ori că mă ocup de afacerea asta, şi să ştii că o fac! Nu vorbesc niciodată aiureli. Aşa că lasă**-**mă în pace, ai priceput?

De la celălalt capăt al firului, şeful lui icni.

— De necrezut! Câtă grosolănie.

— Poate că sunt lipsit de politeţe, dar nimeni nu mi**-**a reproşat până acum că nu sunt eficace… Aşa că nu te mai ţine scai de mine. O să**-**ţi telefonez când o să am ceva noutăţi. La revedere!

Şi, fără să mai aştepte răspunsul lui Jonathan, trânti telefonul. Puţin îi păsa ce vor gândi despre el „la nivel înalt” cum tot îl pisălogea Jonathan. Fiindcă, la urma urmei, era ultima lui misiune.

* * *

— Sunt gata în două minute.

În camera ei de la hotel, Cindy tocmai termina să se fardeze când Frank, după o bătaie discretă în uşă, intră în încăpere.

— **Ţi-**ai terminat treburile?

Bărbatul oftă şi se trânti **într-**un fotoliu.

— Depinde. E o muncă fără de sfârşit. Sunt mulţumit că scap în curând de ea.

Cindy se întoarse intrigată spre el.

— Cum aşa?

— Da. E ultimul meu contract.

— Dar de ce?

— Fiindcă m**-**am săturat până peste cap.

Cindy mai dădu odată cu pieptenele prin părul lung, lăsat liber pe spate, şi îl întrebă din priviri prin oglindă.

— Şi ce te**-**ai gândit să faci după aceea?

— Oh, nu m**-**am decis încă. Întâi să**-**mi fac concediul.

De atâta timp nu m-am mai bucurat de el. Vii cu mine? Te iau.

— Ştii prea bine că mi-e imposibil.

— Dar de ce?

— Doamne, Frank! Dar suntem în plin an electoral!

— Poate, dar asta nu te împiedică să ai un minimum de viaţă particulară.

— Te înşeli. Este întreaga mea viaţă în joc…

Stătea acum în faţa lui cu un aer hotărât. Frank îi cuprinse mâinile şi o trase spre el, făcând-o să se aşeze pe genunchii lui.

— Ce faci cu viaţa ta? Ce faci cu noi?

Ea îi scăpă din mâini şi se îndreptă spre fereastră, întorcându-i spatele.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu asta. Suntem împreună în acest moment şi asta-i tot. Cine poate vorbi despre viitor?

— Şi dacă ţi-aş vorbi eu? Sau o să vii cu mine. Acum, în seara asta…

— Nu mai pune întrebări stupide. Suntem amândoi destul de mari ca să ştim ce este viaţa şi ce exigenţe ne impune. Mâine este o altă zi.

— Şi de ce n-am fi împreună mâine?

De data asta, tânăra femeie se întoarse spre el ca să-i răspundă.

— Cred că ţi-am mai explicat cât de mult ţin la situaţia mea. M-a costat mult prea scump. Şi nu vreau să recad în anonimat.

— Cine vorbeşte despre anonimat? Mă cunoşti pe mine. Şi ştii prea bine că voi avea grijă de tine.

— Nimeni n-a avut niciodată grijă de mine.

Cindy era în defensivă şi el preferă să n-o bruscheze.

— Atunci de ce vrei să mă părăseşti? o întrebă el cu blândeţe.

Cindy îşi întoarse capul pentru a-şi ascunde privirea şi răspunse cu o voce şovăitoare:

— Nu… nu. Nu vreau.

Frank se ridică.

— Atunci, gândeşte-te puţin la propunerea mea, Cindy. Îţi propun un contract. Un contract de lungă durată.

Apoi Frank se îndreptă spre uşă.

— Dar nu te hotărî prea târziu. Fiindcă, **într-**una din zilele viitoare, m-aş putea sătura să tot aştept şi atunci voi dispărea.

Şi părăsi încăperea, lăsând-o pe Cindy cu gura căscată.

* * *

S-ar fi zis că era un adevărat furnicar.

Mai multe saloane ale hotelului fuseseră rezervate echipei care lucra pentru campania electorală a lui Don Metcalf. De la un capăt la altul al imenselor încăperi se auzea un vacarm de sonerii de telefon şi de discuţii. Aşezată în spatele unui birou mare plin de hârtii, Cindy domnea peste toată această agitaţie. Ea dirija fiecare gest, fiecare detaliu, cu o precizie de ceasornic. În realitate, agitaţia nu era decât aparentă şi fiecare funcţiona conform unei strategii definite aproape la milimetru. Graţie simţului ei de organizare şi vigilenţei permanente, Cindy menţinea totul sub control. Maşina electorală se învârtea bine. Şi era o bună dispoziţie generală.

În acel moment, Frank pătrunse în încăpere. Avu imediat impresia că intră **într-**un stup. Ceva mai devreme inspectase sala de bal unde urma să se desfăşoare recepţia de primire, pregătită pentru senator şi familia lui. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării şi privirea experimentată a lui Frank scotocise peste tot. Acum era ora prânzului. O va putea oare convinge pe Cindy să-i acorde câteva momente?

Se îndreptă spre ea şi o văzu tresărind, zărindu-i umbra proiectată pe hârtiile întinse în faţa ei.

— Munceşti prea mult, remarcă el. Ar trebui să faci o pauză. Mă duc să mănânc… Mă însoţeşti?

— Să mănânci?

Cindy păru surprinsă şi aruncă o privire spre ceas.

— Ah, da… Aşa e, s-a făcut deja ora prânzului. Dar n-am timp. Şi, de altfel, nici nu-mi este foame.

— Ba da, precis ţi-e foame. O să-ţi dai seama de asta când o să ai în faţa ta o friptură bună.

Cindy clătină din cap.

— Nu, nu pot să merg. Pe urmă n-o să mai am spor la treabă şi mai am îngrozitor de mult de lucru.

În faţa aerului decepţionat al lui Frank, Cindy avu o bruscă inspiraţie.

— Dar, dacă vrei, merg să fac un tur prin parcul hotelului împreună cu tine. O să mănânc un sandviş când mă întorc. Puţin aer îmi va face bine.

— Ne-am înţeles. Vino…

Cindy mai dădu câteva ordine în timp ce traversa sala. Apoi Frank o ajută să se înfofolească în mantoul de blană. Afară era frig şi pământul era acoperit de brumă. Se părea că primăvara nu voia să-şi facă apariţia pe aceste meleaguri.

Înconjurând hotelul luxos, unde senatorul urma să-şi înceapă prima etapă a campaniei sale, un imens parc împădurit se întindea pe mai multe hectare. Printre arborii seculari fuseseră degajate alei largi. Peisajul era feeric. Crengile, albite de chiciură, scânteiau în aerul rece care pişca obrajii.

Merseră câtva timp cu un mers vioi. Cindy se oprea din când în când să admire peisajul. Obrajii i se înroşiseră, ochii îi străluceau de plăcere.

— Ce liniştit e totul aici, şopti ea încântată.

— De fapt reprezintă exact opusul vieţii pe care o duci tu.

Cindy se opri o clipă şi se sprijini de un arbore ca să urmărească veveriţele care riscau să iasă din scorburile lor în căutarea vreunei ghinde rătăcite. La trecerea lor, zăpada cădea de pe ramuri, acoperindu-le blana cu o pudră fină, albă. Cindy le observa cu încântare manevrele, în timp ce reflecţia lui Frank nu-i dădea pace.

— Ai dreptate. Câteodată mi se întâmplă să visez că renunţ la acest mod de viaţă. Că evadez spre o regiune îndepărtată unde pot trăi în pace, scăpând de toată nebunia de aici.

El o studie cu atenţie.

— Nu seamănă deloc cu ce mi-ai spus adineaori în cameră…

Privirile lor se încrucişară şi Frank citi în ochii ei verzi o expresie fugară de tristeţe.

— Ştiu… şopti ea. Probabil că mă consideri o fanatică a muncii, o fiinţă devorată de ambiţie… Dar n-a fost întotdeauna aşa. Când eram copil visam cu totul altceva…

— Ce anume?

Cindy făcu un gest vag cu mâna. Regreta deja că îşi deschisese din nou sufletul în faţa lui.

— Să zicem o viaţă normală… O familie a mea, o casă plină de copii şi animale… Dar asta aparţine trecutului. M-am angajat pe o cale pe care n-o regret. Şi acum e prea târziu ca să dau înapoi.

— Nu sunt de aceeaşi părere.

Se apropie de ea şi o luă în braţe. Cât era de diferită de femeia puţin trufaşă pe care o văzuse prima oară pe caseta video. Acest abandon, această graţie naturală aparţineau unei alte Cindy, unui alt univers în care nu erai obligat să trăieşti fără încetare în stare de defensivă. Pe această femeie o iubea, aşa cum nu mai iubise niciodată o alta. Pe această femeie o voia alături de el pentru tot restul vieţii… Dar, mai înainte, trebuia **s-**o ajute să se elibereze de o viaţă care nu-i convenea, care nu i se potrivea, chiar dacă ea refuza să recunoască asta.

O sărută cu blândeţe şi, aproape instantaneu, simţi trupul lui Cindy reacţionând la sărutarea lui. Buzele lor se contopiră cu patimă, îndelung, în timp ce mâinile, în căutarea plăcerii şi a dragostei, urmau curbele trupurilor, dorind cu aviditate o mângâiere mai intimă.

Cindy se degajă prima râzând, gâfâind. Răsuflările lor precipitate formau un abur uşor în jurul lor.

— Destul… îl imploră ea. Cel puţin, acum.

Prezenţa fizică a lui Frank îi aprindea simţurile, cum nu i se mai întâmplase niciodată. Era o senzaţie nouă, o experienţă aproape îngrijorătoare. Atracţia pe care o simţea faţă de el îi anihila sistemul de apărare. Ar fi dorit

să se piardă în el, să-l aibă întotdeauna alături de ea, să-l mângâie, să se cuibărească în braţele lui. Dar ceva o mai reţinea încă. Teama de necunoscut... Niciodată nu se dăruise atât de complet.

Se îndreptară spre hotel, mână în mână. Fără să se exteriorizeze în vreun fel, Frank era extrem de preocupat. De când îşi dăduse seama de întreaga dragoste pe care i-o purta lui Cindy, misiunea pe care o avea îi devenise din ce în ce mai odioasă. Dar ştia că este necesară, nu numai din datorie ci şi în interesul tinerei femei. Nu îşi puteau clădi viitorul pe un secret neîmpărtăşit. Cum va reacţiona ea când va afla că el fusese însărcinat exact cu descoperirea acestui secret? N-o să-şi închipuie că se apropiase de ea şi o sedusese pentru ca **s-**o poată trage mai bine de limbă? Trebuia cu orice preţ **s-**o împiedice să intre în legătură cu Jonathan. Când va veni momentul explicaţiilor, nu va lăsa pe nimeni altcineva să-i dezvăluie adevărul. El va face asta, în niciun caz Jonathan. Poate că va reuşi **s-**o facă să înţeleagă că şi el fusese atras în cursă?

Înconjurâ**ndu-**i umerii cu braţul, o întrebă:

— Te-ai gândit la ce ţi-am spus azi-dimineaţă? Vrei să pleci cu mine?

Ea îl privi gânditoare, incapabilă să alunge sentimentul de bine şi siguranţă pe care i-l inspira Frank.

— Aş vrea atât de mult să-ţi pot spune „da”, răspunse ea oftând.

— Şi ce te împiedică să faci asta?

— Dar... ştii prea bine. Nu pot **s-**o fac. Doresc din tot sufletul meu, aşa cum n-am mai dorit niciodată ceva. Dar nu pot. Trebuie mai întâi să termin ceea ce am început cu Don. Când campania electorală se va sfârşi, o să te urmez şi până la capătul lumii dacă va trebui. Bineînţeles, dacă o să mă mai vrei şi atunci.

Frank citi în ochii ei cât de mult o costa acest răspuns. Dar mai înţelese că ea nu va reveni niciodată asupra vorbelor sale.

Terminară în tăcere drumul care îi ducea înapoi la hotel...

Capitolul 8

Se făcuse târziu când Cindy ajunse în sfârşit în camera ei, moartă de oboseală. Cinase împreună cu membrii echipei de televiziune însărcinată să prezinte apropiata sosire a senatorului, şi refuzase ca Frank să vină cu ea, temându-se să nu trădeze intimitatea lor prin vreun gest, prin vreo privire. Ştia că ziariştii sunt totdeauna la pândă şi că nimic nu scapă ochilor lor ageri şi antrenaţi.

Îşi scoase pantofii şi aruncă mantoul pe pat. Constată că becul telefonului de pe noptieră era aprins, semnalând că o aştepta un mesaj. Sună centralista şi rămase înmărmurită. Mesajul era scurt: „Scumpa mea Ellen. Mi-ai lipsit foarte mult. Mama".

Cu o voce pe care încerca **s-**o controleze, ea se interesă:

— Aţi văzut persoana care mi-a lăsat acest mesaj?

— Nu! Am lipsit câteva clipe şi l-am găsit la întoarcere pe pupitrul meu. Cu numele dumneavoastră.

Cindy abia mai găsi forţa să-i ureze noapte bună centralistei, înainte să închidă şi să se trântească pe pat.

Mama ei? Nu crezuse niciodată că a murit. Era o minciună utilizată prin orfelinate pentru a explica dispariţia unui părinte. Cindy îşi amintea vag de o femeie grasă care vorbea şi râdea foarte tare. Îşi mai amintea şi de o cameră sordidă plină de sticle goale, pe care era trimisă să le arunce la pubela de gunoi. Mai erau şi nişte bărbaţi, rareori aceiaşi, unii brutali cu ea, alţii mai drăguţi. Dar toţi o trimiteau să se joace pe stradă, indiferent care ar fi fost timpul. Şi ea nu avea dreptul să intre în casă înainte ca mama ei să iasă **s-**o strige. Cât de multe ore petrecuse astfel, aşezată pe o treaptă a scării, când nu mai rămăsese niciun copil pe stradă!

Apoi, **într-**o zi, mama ei o îmbrăcase mai îngrijit ca de obicei şi o dusese **într-**o casă mare cu un aspect sever, spunându-i că ea pleacă **într-**o călătorie şi că trebuie să-i aştepte întoarcerea în această pensiune.

Dar nu mai revenise niciodată şi nici nu-i dăduse vreo veste… până în seara asta.

Cindy începu să reflecteze plimbâ**ndu-**se prin cameră. Cum de îi dăduse mama ei de urmă? Doar se scurseseră atâţia ani de atunci! Şi ea străbătuse atâta drum, mergând numai înainte, fără să mai arunce nicio privire înapoi. Brusc îşi aminti de fotografia ei care apăruse chiar în acea zi în ziarele din oraş. Fusese luată la coborârea din avion. Părul îi era pieptănat cu simplitate şi nu era fardată. Frank spusese că îi place cum arăta aşa, dar asta îi dădea o expresie naturală, tinerească, cu care nu era obişnuită. Fără îndoială că pe acel chip se puteau regăsi trăsăturile fetiţei abandonate în urmă cu douăzeci de ani.

Telefonul sună.

Cindy se apropie, dar nu avu puterea să ridice receptorul. Dacă era mama ei, trebuia mai întâi **s-**o înfrunte, **s-**o respingă. Nu exista pentru ea un loc în viaţa fiicei sale, o viaţă din care ea alesese să fie absentă. Cindy nu-i datora nimic.

Soneria sună din nou.

Ghemuită pe pat, Cindy îşi băgă capul sub pernă ca să n**-**o mai audă. Tremura din tot corpul. Copilăria ei sordidă, anii lungi de luptă în care afecţiunea, tandreţea îi lipsiseră atât de mult, toate aceste amintiri reveneau brusc, copleşi**nd-**o. În acelaşi timp, încerca să găsească un plan ca să se protejeze. Fiindcă instinctul ei o avertiza că în spatele mesajului mamei sale exista o ameninţare. Era o femeie lacomă şi superficială. Probabil că voia să profite de pe urma situaţiei ei.

— Cindy! Cindy! Deschide**-**mi!

Cineva bătea la uşă. Era Frank.

Se ridică, clăti**nându-**se pe picioare, şi se duse la masa de toaletă pentru a încerca să**-**şi ascundă urmele emoţiei.

— Vin acum!

Îşi perie repede părul, apoi descuie uşa. Frank se repezi la ea.

— Ce **s-**a întâmplat? De ce nu răspunzi la telefon? Eram îngrijorat.

O studie mai de aproape şi îi remarcă faţa răvăşită, mâinile tremurânde.

— Ţi **s-**a întâmplat ceva?

— Nu, nu, nimic… Doar un telefon neplăcut.

Frank se apropie şi o luă în braţe cu tandreţe.

— Povesteşte**-**mi! O să mă ocup eu de individul ăsta. La urma urmei, asta e munca mea.

— Nu, mai bine să lăsăm baltă toată povestea asta…

Fiindcă el insista, Cindy îl respinse. Frank îi cuprinse capul în mâini, plin de blândeţe, şi privi ochii care se fereau de el.

— Îmi ascunzi ceva. De ce n**-**ai încredere în mine?

Cindy ezită o clipă. Ar fi fost atât de bine să**-**i poată spune, să împartă cu el această grea povară a trecutului.

— Cine ţi**-**a dat telefon? Spune**-**mi.

Dar Cindy scuturâ din cap. Trebuia să se bată singură, aşa cum făcuse întotdeauna.

— Un inoportun.

Frank o privi îndelung. Părea atât de copleşită, încât i se făcu milă de ea. Dar nu voia **s-**o bruscheze. Se mulţumi să**-**şi deschidă braţele.

— Fiindcă nu te pot ajuta, vino cel puţin să cauţi adăpost în braţele mele.

Ea se ghemui la pieptul lui **sprijinindu-**şi capul de umărul lui puternic, în timp ce Frank îi mângâia cu blândeţe părul. Buzele li se întâlniră. Fiindcă trupurile lor începuseră să se încingă, Frank îşi ridică puţin capul şi rosti:

— Dacă nu doreşti să rămân cu tine în noaptea asta, dă**-**mă afară, fiindcă, în caz contrar, numai răspund de nimic!

Cindy râse şi îl împinse încetişor.

— Atât de mult aş dori să rămâi lângă mine. Dar e târziu şi eu mă scol cu noaptea**-**n cap.

Când uşa se închise în urma lui, nu se putu împiedica să**-**i regrete plecarea.

După şedinţa ei obişnuită de yoga, Cindy făcu un duş în timp ce se gândea la telefonul pe care îl primise cu

câteva minute înainte de la Don. I se păruse că are o voce bizară. Vorbele lui fuseseră ciudat de laconice. Cele câteva zile de odihnă atât de dorite nu-i aduseseră destinderea pe care contase? Ştia că Linda se simte extrem de obosită de aceste continue deplasări. Chiar Don se enerva câteodată că nu mai are o viaţă particulară, iar gemenii suportau destul de greu protecţia cu care erau înconjuraţi în permanenţă. Dar acesta era preţul celebrităţii.

Dacă sondajele spuneau adevărul, Don urma să fie ales în New Hampshire şi avea toate şansele să devină viitorul preşedinte al Statelor Unite. Casa Albă era foarte aproape.

În acest moment precis, Cindy îşi reaminti de mesajul din ajun. Reapariţia mamei sale putea nu numai să-i mineze propria carieră, dar să fie de rău augur şi pentru candidatura lui Don. Ziariştii erau foarte abili să scoată la iveală cele mai mici slăbiciuni şi Don nu avea numai prieteni chiar în sânul partidului său, un alt candidat îl urma foarte îndeaproape în sondaje. Un bărbat energic, decis şi competent. Până în prezent, Don îl devansase din cauza farmecului său mediatic, a onestităţii sale când evoca America primilor pionieri puritani. Totul era transparent în el şi în jurul lui. O singură umbră i-ar fi putut fi nefastă. I s-ar fi reproşat că acordase încrederea sa unei femei care îl minţise.

Telefonul sună. Era Frank.

— Eşti gata pentru micul dejun?

— În zece minute. Ne întâlnim în sala de mese.

— Ne-am înţeles. Ai dormit bine?

— Mai bine decât aş fi crezut. Pe curând!

Noaptea nu fusese deranjată de un alt telefon, dar amintirile trecutului îi tulburaseră somnul. Se gândi din nou la problemele ei. Nimeni nu trebuia s-o bănuiască. Nimeni? Chiar aseară, fusese gata să-i facă nişte confidenţe lui Frank, deloc potrivite cu elementele care figurau în dosarul ei. Un bărbat atât de experimentat ca el remarcase în mod sigur asta. Atunci, de ce nu spusese nimic?

Dar timpul trecea şi avea o mie de lucruri de rezolvat, probleme cărora trebuia să le acorde prioritate.

Luă peria şi începu să-şi perie părul.

* * *

Frank căzuse şi el pe gânduri. Intuiţia şi experienţa lui îl avertizau că Cindy îl minţise aseară în privinţa apelului telefonic pe care-l primise. Un simplu inoportun n-ar fi tulburat-o în aşa hal. Trebuia să existe un raport între acel telefon şi trecutul pe care-l ascundea atât de bine. Era acum convins că uzurpase identitatea acelei Cindy Cartier care murise **într-**un accident. Ghicea vag motivele pentru care ea acţionase astfel, când se gândea la anii întunecaţi ai copilăriei despre care îi pomenise.

Părinţii adevăratei Cindy Cartier muriseră când ea era foarte tânără. Aici nu încăpea nicio îndoială. Dar ce se întâmplase cu ceilalţi? Cu cei care îi dăduseră naştere celei ce se dădea drept Cindy Cartier? Cine era mama ei? … Fiindcă îi mărturisise că nu îşi cunoscuse niciodată tatăl.

Luă receptorul şi formă numărul prietenului care lucra la fişierul central al serviciilor speciale. Îi dădu câteva scurte indicaţii apoi adăugă:

— De data asta, aranjează lucrurile în aşa fel încât să nu mai afle Jonathan…

Aruncând o privire spre ceas, îşi dădu seama că cele zece minute trecuseră de mult. Probabil că Cindy îl aştepta deja, fiindcă era întotdeauna punctuală.

* * *

Următoarele două zile trecură cu iuţeala fulgerului. Cindy nu avea nicio clipă liberă pentru ea, fiind copleşită de muncă. Mama einu-i mai dăduse niciun semn de viaţă şi încerca **s-**o uite, cufundâ**ndu-**se în muncă. Frank îi era tot timpul alături, ajutâ**nd-**o în multiplele ei sarcini.

În ultima zi, spre orele cinci ale după-amiezii, Cindy constată că totul era gata. Don urma să sosească a doua zi, dis-de-dimineaţă, şi nu mai avea nimic de făcut în vederea primirii lui. Oftă şi aruncă o privire împrejurul ei. Membrii echipei erau deja epuizaţi.

— Ei bine, cred că am prevăzut totul, spuse ea. Aţi lucrat bine şi cu toţii avem acum nevoie de puţină odihnă înainte de bătălia finală. Vă puteţi retrage.

Sala se goli **într-**o clipă.

Cindy stinse lumina şi ieşi pe holul hotelului.

Confortabil instalat **într-**un fotoliu, Frank o aştepta. Se ridică imediat şi se apropie de ea.

— Vino! **Ţi-**am pregătit o mică surpriză.

— Oh, nu, Frank! Nu în seara asta! Sunt frântă de oboseală.

— Nu**-**ţi face griji. Ai nevoie de puţină destindere. Pe urmă o să te bag în pat şi o să te acopăr ca pe o fetiţă.

Prea obosită ca să**-**i reziste, ea îl urmă cu docilitate. Frank o instală în maşină şi puse mâna pe volan. Rulară în tăcere şi trecură în curând de cartierele mărginaşe ale oraşului. Cu colinele ei împădurite şi fermele care se zăreau ici şi colo, regiunea era încântătoare. Te simţeai deja departe de marele oraş al cărui halou luminos rămăsese în spatele lor, dese**nându-**se în noapte. Frank parcă maşina şi o luă de braţ pe Cindy. Se îndreptară spre o casă frumoasă, ale cărei lumini primitoare străluceau la câţiva paşi de ei. Era un han rustic şi liniştit. Cindy nu**-**şi putu reţine o exclamaţie de surpriză intrând în vestibul. Nişte mobile vechi erau puse în valoare de lumina discretă. Etajerele erau pline de vase vechi din faianţă englezească şi din cositor. Covoarele acopereau parchetul din lemn de pin. Te**-**ai fi crezut **într-**o casă particulară.

După ce îşi scoaseră mantourile şi le dădură unei doamne distinse care se dovedi a fi chiar proprietara, se lăsară conduşi de aceasta de**-**a lungul unui culoar împodobit cu gravuri reprezentând scene de vânătoare. Apoi gazda lor deschise o uşă şi se dădu la o parte pentru a**-**i lăsa să intre **într-**o cămăruţă călduroasă. Masa era pusă pentru două persoane, în faţa unui şemineu plin de buturugi aprinse.

— Vă aduc imediat şi meniul.

Cindy scoase un oftat de mulţumire, în timp ce se instala în faţa focului. Avea impresia să se găseşte la ea

acasă. îl privi pe Frank care îi zâmbea. Ar fi oare posibilă o asemenea viaţă… împreună?

O casă a lor, liniştea şi intimitatea împărtăşită?

Cindy începu să viseze, în timp ce îşi întindea mâinile spre flăcările jucăuşe. Să fugă departe de tumultul oraşului, departe de scena publică, de permanenta competiţie, să se cufunde în anonimatul unei vieţi simple şi fericite…

Se auzi o bătaie discretă în uşă. Era chelnerul. Frank ţinu să aleagă singur vinul şi meniul.

— Ai încredere în mine, îi spuse el, o să ai parte de o cină fină şi uşoară. Trebuie să te odihneşti bine la noapte.

Ce bine era să se lase astfel condusă, gândi Cindy. Altcineva hotăra în locul ei, încercând **s-**o facă să se simtă bine şi să**-**i facă plăcere. O senzaţie atât de nouă pentru ea!

Cina fu exact aşa cum i**-**o promisese Frank. O salată uşoară de homari, urmată de cotlete de miel cu garnitură de ciuperci. Apoi un sufleu delicios. Totul stropit cu un Riesling uşor, făcut din struguri copţi pe malurile Mosellei.

Cindy se simţea destinsă şi fericită. Frank o luă de mâini şi se aplecă spre ea.

— De ce nu ai încredere în mine până la capăt? o imploră el. De ce refuzi să**-**mi vorbeşti despre apelul acela telefonic care te**-**a tulburat atât de mult în acea seară? Poate că e vorba de o ameninţare la adresa senatorului sau a familiei sale.

— Nu, nu, îl întrerupse repede Cindy, ea nu îi vrea pe ei, ci pe mine.

Frank remarcă imediat folosirea femininului.

— Ea? Cine e ea? Cineva din trecutul tău?

Cindy îşi cufundă privirea **într-**a lui. Se simţea în siguranţă datorită prezenţei pline de căldură a lui Frank. Trebuia să**-**i accepte ajutorul.

— Ne**-**am înţeles, spuse ea, o să**-**ţi povestesc totul, dar nu în seara asta. Sunt prea obosită şi am o zi foarte grea mâine. Dă**-**mi răgaz o zi sau două.

Frank o privi. Deci, ea cedase în cele din urmă! Cu

cât mai repede cu atât mai bine. Simţea că nu are dreptul să asculte povestea lui Cindy înainte să-i dezvăluie împrejurările care îl aduseseră în preajma ei. Trebuia s-o facă să înţeleagă că acum era vorba de dragoste şi nu de o îndatorire profesională. Indiferent care ar fi secretul ei, el va şti s-o protejeze.

— Acum, hai să ne întoarcem la hotel, îi spuse ea. Trebuie să mă odihnesc.

Frank îşi amână pentru a doua zi confidenţele.

* * *

O însoţi pe Cindy până la uşa camerei ei şi o părăsi după un scurt sărut pe buze şi pe ochii obosiţi. Intră în camera lui exact când începu să sune telefonul. Ridică imediat receptorul.

— Unde naiba ai fost? tună Jonathan. Te caut de o oră.

Frank nu se simţea deloc dispus să asculte reproşurile superiorului său.

— Te crezi dădaca mea? Viaţa mea personală nu te priveşte.

— Viaţa ta particulară? Hai să vorbim despre ea, doar îţi cunosc reputaţia, bombăni Jonathan.

— Lasă-mă în pace şi du-te să-ţi îngrijeşti ulcerul. Când o să am ceva serios, o să ai un raport, ca de obicei.

— Climatul te face să fii atât de prost dispus? De data asta te iert, fiindcă şi eu mor de frig aici.

Frank tresări.

— Unde eşti?

— Foarte aproape, dragul meu. Acum două ore am debarcat din avionul de Washington. Cum tu nu reuşeşti să obţii niciun rezultat şi timpul ne presează, preiau eu afacerea. Vino imediat la hotelul meu.

Frank abia avu puterea să-şi noteze adresa. Vestea asta îl făcuse praf. Jonathan aici? O să-i dezvăluie lui Cindy rolul pe care i-l încredinţase? Trebuia neapărat să-i spună el asta, pentru ca ea să nu-i pună dragostea la îndoială. Trebuia să-i explice…

Fu tentat să se ducă imediat să bată la uşa ei, dar se

răzgândi în ultimul moment. Cindy avea nevoie de odihnă. Mâine va vorbi cu ea la prima oră. Până atunci, cel mai important lucru era să-l neutralizeze pe Jonathan.

Aşa că plecă imediat să-l întâlnească pe acesta la adresa indicată…

Capitolul 9

— De data asta ai venit repede, remarcă Jonathan când Frank pătrunse în încăpere.

— Păstrează-ţi pentru tine remarcile. Sunt prea prost dispus ca să le suport.

Jonathan se duse să aducă un scaun şi să se aşeze în faţa agentului său. Timp de câteva clipe îl examină în tăcere.

— Deci, sfârşi el prin a zice, te-a dus şi pe tine. N-aş fi crezut niciodată. E într-adevăr o tipă tare.

Frank îi aruncă o privire furioasă.

— Te înşeli pe toată linia, ceea ce nu mă miră de altfel deloc. În momentul de faţă sunt convins că e nevinovată. De acord cu un singur lucru: nu se numeşte Cindy Cartier. Este numele uneia dintre prietenele ei, care a murit de mai mulţi ani. Din acest motiv este atât de discretă asupra trecutului ei şi e întotdeauna în gardă. De ce această falsă identitate? Nu ştiu încă, dar este o problemă care n-o priveşte decât pe ea. Aşa că poţi **s-**o laşi baltă.

Jonathan îl ascultase cu foarte mult calm.

— Bineînţeles că n-ai nicio dovadă în acest sens, observă el. Flerul tău te face să vorbeşti astfel. Şi vrei să le cer superiorilor mei să te creadă pe cuvânt? îţi imaginezi că o să ascunzi asta. De aceea mă aflu aici. Pe mine nu mă va duce ea de nas, poţi fi convins.

Frank se simţea din ce în ce mai furios, mai ales că, din nefericire, Jonathan nu greşea prea mult. Iar el ştia prea multă meserie ca să se aştepte să fie crezut pe cuvânt.

— Atunci, pune-te pe treabă şi foloseşte mijloacele tale murdare, explodă el. Iar eu îmi dau chiar acum demisia şi nu vreau să mai aud niciodată vorbi**ndu-**se

despre tine!

Părăsi camera trântind uşa în urma lui, uşurat de această răbufnire. Totuşi, ce era mai greu rămăsese de făcut: **s-**o anunţe pe Cindy. Pe urmă, când îşi vor spune unul altuia tot adevărul, va prelua conducerea operaţiunilor. Dacă Cindy avea duşmani, cu el vor avea de-a face…

Prea enervat ca să se întoarcă imediat în camera lui, se hotărî să meargă puţin pe jos ca să-şi pună ordine în gânduri şi să se gândească cum va prezenta mâine dimineaţă lucrurile în faţa lui Cindy.

* * *

Cindy făcuse un duş ca să mai alunge din oboseala adunată în decursul întregii zile. Nu-şi putea lua gândul de la seara plăcută pe care o petrecuse împreună cu Frank, de la tandreţea cu care o înconjura clipă cu clipă… în curând îi va vorbi la rândul ei, povesti**ndu-**i tot ce avea pe suflet, şi greaua povară pe care o purtase întotdeauna singură îi va părea mai uşoară.

Se pregătea să îmbrace cămaşa de noapte pusă pe pernă, când sună telefonul.

— Ellen, draga mea, nu închide, trebuie să-ţi vorbesc.

Cuprinsă de un tremur pe care nu şi-l putea stăpâni, Cindy privea receptorul pe care-l strângea în mână. Vocea de la celălalt capăt al firului era destul de puternică pentru a se face auzită de la distanţă. Şi o recunoştea perfect.

— Haide, Ellen, micuţa mea, să ştii că mi-ai lipsit. Sper că eşti bucuroasă că ai în sfârşit veşti de la mine.

Era o voce cu accent vulgar care se prefăcea a fi blândă pentru a nu fi de fapt decât mai insidioasă. Cindy apropie receptorul de ureche şi spuse scurt.

— Ce vrei?

— Dar nu vreau nimic, comoara mea, doar să vorbesc cu tine despre frumoasele clipe petrecute împreună!

— Aha, te referi la „frumoasele clipe” când m-ai părăsit?

— Oh, ştii cum e, nu faci întotdeauna ceea ce vrei. Am avut şi eu problemele mele. Dar crede-mă că m-am

gândit de multe ori la tine!

Cindy se aşează pe pat şi îi vorbi pe un ton ferm.

— Nu am nimic de spus unei mame care şi-a abandonat copilul şi nu mai vreau să aud vorbindu-se despre tine.

— Nu închide, frumoasa mea. Eu am să-ţi spun ceva.

Urmă o clipă de tăcere şi vocea continuă pe un ton enigmatic din care răzbătea o ameninţare surdă.

— A trecut ceva timp de când ne-am despărţit. Te-ai descurcat bine, nu-i aşa? în fond pot să fiu mândră de tine. Aşa e normal pentru o mamă. Aş vrea să profit puţin de pe urma ta.

— Mi-am clădit singură viaţa, fără tine. Tu n-ai loc în ea.

— Te înşeli, frumoasa mea. Sunt totuşi mama ta şi mi-ar plăcea ca toată lumea să afle. Succesele tale s-ar răsfrânge puţin şi asupra mea şi chiar am nevoie de asta. Trebuie să vorbim despre toate aceste lucruri.

Cindy reflectă cu rapiditate. Ameninţarea era serioasă şi era mai bine să-i facă faţă. Aşa că se decise.

— De acord. Unde şi când?

De la celălalt capăt al firului se făcu auzit un râs neplăcut.

— Întotdeauna ai fost o fată foarte inteligentă, Ellen. Să zicem imediat. E posibil?

Era mai bine să scape de problema asta înainte de sosirea familiei Metcalf, gândi Cindy.

— Bine, dar nu sunt sigură că te voi putea recunoaşte.

— Nu-ţi face probleme din cauza asta. O să te recunosc eu. Cunoşti parcul aflat la intrarea în oraş?

— Dar e precis închis la ora asta.

— Exact. Dar în faţa lui se află un scuar care rămâne deschis toată noaptea. Te aştept acolo. Vino imediat. Şi singură. N-are rost să vii cu iubitul tău…

Cindy se îmbrăcă rapid, alegând nişte haine călduroase. Noaptea era rece şi fără lună. Ultima remarcă a mamei sale o scosese din fire. Deci cele mai mici fapte şi

gesturi ale ei erau spionate. Era adevărat că viaţa ei se desfăşura la lumina zilei şi a reflectoarelor. Ezită să bată la uşa lui Frank. Nu-i vorbise încă despre mama ei, nici despre motivele care o împinseseră „să îmbătrânească” **într-**o clipă cu trei ani. Devenind majoră, nu mai trebuia să dea nimănui socoteală şi orfelinatul înceta **s-**o urmărească… Şi pe urmă, îi fusese imposibil să mai dea înapoi. Diploma pe care o luase la universitate era pe numele alteia şi nici nu putea fi vorba să se lipsească de avantajele pe care le putea avea după o muncă atât de dură. Şi aşa se înfundase din ce în ce mai mult în minciună. Îşi crease o nouă personalitate sub numele de Cindy Cartier, numele pe care prietena ei o autorizase să**-**l poarte înainte de a muri. Şi se obişnuise în cele din urmă cu el. Dar ce ar zice ziariştii descoperind această înşelătorie? Exact în momentul când campania electorală mergea atât de bine, vor bănui că ascunde cine ştie ce secret ruşinos… Trebuia cu orice preţ să evite asta şi să acţioneze singură.

* * *

Coborî în parcare şi se urcă în maşina pe care o închiriase la sosirea ei. Regăsi fără greutate drumul spre parc. Parcul era tăcut şi întunecos, dar la intrarea lui se afla într-adevăr un scuar. Acesta, format din alei largi, mărginite de un gard viu des, era slab luminat. Ceaţa foarte deasă făcea şi mai ireală lumina felinarelor. Cindy intră cu maşina pe aleea centrală.

Nu-i trebui mult timp ca să descopere o siluetă care**-**i ieşea în întâmpinare. Adu**nându-**şi tot curajul, parcă şi se dădu jos din maşină. Un calm ciudat puse stăpânire pe ea. La urma urmei, cine era femeia asta? O fiinţă în derivă, căutând fără îndoială să profite de ea.

— Ellen, scumpa mea, cât de mult ai crescut!

Vocea era răguşită. Cindy îşi aminti de strigătele care**-**i însoţiseră copilăria. Dar de atunci se scurseseră mai mult de douăzeci de ani. Femeia care stătea acum în faţa ei avea o figură ridată sub un machiaj strident. Privirea ei era plină de viclenie.

Cindy se miră că nu simte nimic pentru ea. Nici ură, nici ranchiună.

— Ce vrei de la mine? spuse ea repezit. Să terminăm o dată pentru totdeauna, vrei?

— Oh, draga mea, nu fi atât de grăbită. Nu te-am văzut de atât de mult timp. Lasă-mă să te privesc.

— Încetează să mai joci teatru. M-ai abandonat şi ţi-ai pierdut deci orice drept asupra mea. Nu îşi datorez nimic.

Şi era adevărat, îşi tot spunea Cindy. Ce datorie să aibă faţă de o femeie care-i dăduse viaţă din întâmplare, iar apoi nu-i mai păsase de ea nici cât negru sub unghie? Nu-i era deloc milă de această epavă care, după cum se vedea, suferise şi ea foarte mult.

— Doar n-o **s-**o laşi pe mama ta la nevoie?

Bineînţeles că voia bani. Cindy remarcase veşmintele ei ponosite şi se gândi la ce ar putea să-i dea. Dar trebuia să cedeze oare? Nu era o cursă din care nu va mai putea apoi să scape?

Mama ei o privea cu un aer şiret. Luând tăcerea lui Cindy drept un refuz, ea preciză:

— Oricum, scumpa mea, nu ai de ales. Am aflat o mulţime de lucruri despre tine, despre senatorul tău, despre prietenul tău Frank. Dacă nu-mi dai bani, toţi ziariştii vor afla mâine că tu nu eşti Cindy Cartier şi vor afla şi cine sunt eu. O să le vorbesc despre scumpa mea fetiţă care refuză **s-**o ajute pe mama ei aflată la mare nevoie. Crede-mă că vor fi foarte interesaţi.

Ameninţarea risipi ezitările lui Cindy. Nu trebuia să se lase prinsă în ciclul infernal al şantajului.

— N-o să obţii nimic de la mine, spuse ea cu o voce tăioasă. Când eram copil m-ai lăsat să mă descurc singură. Fă şi tu la fel acum. Şi dacă vrei să povesteşti viaţa mea ziariştilor, mai gândeşte-te. Fiindcă şi eu am să le spun o groază de lucruri despre tine. O să le povestesc zilele şi nopţile în care mă lăsai în stradă pentru a-ţi primi amanţii. O să le povestesc despre orfelinatul unde m-ai dus, minţi**ndu-**mă că e doar pentru un timp, dar de unde nu ai

mai venit niciodată să mă iei. Fii foarte atentă la ce-ţi spun! Toată povestea s-ar putea întoarce împotriva ta. E tot ce am de zis.

Fără să mai pronunţe niciun cuvânt în plus, se îndreptă spre maşină, demară şi o luă înapoi spre hotel. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Lacrimi de furie sau doar de durere. Nu ştia. Dar i-ar fi plăcut atât de mult ca Frank să fie alături de ea şi s-o încurajeze.

Ajunsă la hotel, lăsă în grija portarului parcarea maşinii şi se îndreptă spre ascensoare.

— Domnişoara Cartier?

Îl privi pe bărbatul mic de statură care o strigase. Un necunoscut. Făcu un gest cu mâna, continuându-şi drumul.

— Da, eu sunt. Ce doriţi? E târziu şi sunt obosită.

— Iertaţi-mă că insist. Aş putea să vă vorbesc câteva clipe?

— Cine sunteţi? Nu vă cunosc.

Jonathan scoase o carte de vizită din buzunar şi i-o întinse. Cindy o examină în tăcere.

Jonathan Strong”.

Şi brusc îşi aminti.

— Frank lucrează pentru dumneavoastră, nu-i aşa?

— Deci v-a vorbit despre mine?

Surpriza lui nu era prefăcută. Bărbatul îi displăcea lui Cindy, dar nu voia să facă nimic ce i-ar putea dăuna lui Frank.

— Mi-a spus doar că lucrează pentru dumneavoastră, precizează ea sec.

— Vreţi să mă însoţiţi câteva clipe până la bar? Nu mai e nimeni acolo la ora asta. Vom putea sta de vorbă liniştiţi.

— N-am nimic să vă spun.

— Vă înşelaţi.

Cindy descoperi o ameninţare în tonul lui, dar înainte să fi putut reacţiona în vreun fel, Jonathan o luase de braţ şi o conducea cu blândeţe spre barul încă luminat dar pustiu.

— V-aş putea oferi ceva?

— Nu! Să terminăm cât mai repede. Vreau să ajung în camera mea.

Jonathan se instală confortabil în faţa ei.

— Nimic mai uşor, domnişoară. Este suficient să-mi spuneţi cine sunteţi.

Cindy îl privi uluită.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Oh, nu mai faceţi figura asta inocentă. Ştim perfect amândoi că adevărata Cindy Cartier este moartă. Şi Frank e convins de asta. Dar nimeni n-a reuşit să vă descopere identitatea. Nici măcar el, deşi e cel mai bun dintre oamenii noştri.

Cindy auzea cuvintele, fără a reuşi să le înţeleagă cu adevărat sensul. Frank, însărcinat să-i descopere identitatea? Deci nu fusese pentru el decât obiectul unei misiuni? Atitudinea lui faţă de ea nu fusese deci dictată decât de necesitatea de a-i smulge nişte confidenţe. Privirile lui, tandreţea lui… Nimic nu era adevărat. Îi câştigase încrederea ca **s-**o tragă mai bine de limbă!

Cindy avu într-adevăr impresia că i se rupe inima de durere. Îndelungata obişnuinţă pe care o avea de a se controla îi dădu puterea de a se ridica.

— Găsiţi-o dumneavoastră personal. Faceţi-vă munca de spion, dar nu contaţi pe mine să vă ajut. Şi fiţi liniştit. Ştiţi unde sunt de găsit şi vă asigur că nu am de gând să fug.

Clăti**nându-**se sub lovitura acestor emoţii repetate, ea parcurse aproape fugind culoarul care ducea spre camera ei. Ajungând în faţa uşii, se ciocni de Frank care o aştepta.

— Oh, nu! întâi mama mea, apoi şeful tău, şi acum tu! Pleacă! Nu mai pot să te văd în faţa ochilor!

Frank îi luă cheia din mână, deschise uşa şi intră în cameră în urma ei.

— L-ai văzut pe Jonathan? Ce ţi-a spus?

— Adevărul despre tine! Că eşti un mincinos şi un trădător!

— Nu te-am minţit. Când te luam în braţe eram sincer. Nu se poate să nu fi simţit asta.

— Şi totuşi este o minciună sfruntată. Un bărbat poate să dorească doar. În timp ce eu…

Vocea lui Cindy începu să tremure şi Frank făcu un pas spre ea.

— Şi eu care am crezut în tine!

Frank vru **s**-o ia în braţe, dar Cindy îl respinse cu violenţă.

— Nu mă atinge şi ieşi imediat din camera mea!

Inima lui Frank se strânse descoperind pe chipul lui Cindy atâta suferinţă şi durere.

— Am avut o misiune de îndeplinit, spuse el calm, şi mi-am îndeplinit-o. Dar nu am crezut nicio clipă că tu ai putea lucra în slujba unei puteri străine. Imediat ce te-am cunoscut, am ştiut că secretul tău îţi aparţine numai ţie. Am vrut să te ajut dar tu m-ai refuzat. N-ai avut încredere în mine.

Cindy încetă să se mai plimbe prin cameră de colo până colo şi se opri în faţa lui.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar nu eşti atât de naivă! Ar trebui să-ţi închipui că influenţa ta asupra lui Metcalf suscită curiozitatea în cele mai înalte cercuri. Mai ales când eşti bănuită că nu eşti cea care pretinzi a fi! E normal să se întrebe despre cineva care, mâine, va putea influenţa deciziile importante în această ţară. Toată lumea îşi dă seama că Metcalf îţi urmează cu sfinţenie sfaturile. Şi va face la fel şi dacă ajunge la Casa Albă. O manipulare nu poate fi exclusă. Poate chiar fără voia ta. Am primit sarcina să lămuresc lucrurile. În interesul ţării.

Cindy îl asculta cu atenţie. Cum de îşi putuse imagina că informaţiile „subţiri” conţinute de dosarul lui Cindy Cartier vor satisface curiozitatea legitimă a celor care vegheau asupra securităţii ţării? Dar cum ar fi putut ea să ghicească, de la început, succesul pe care îl va avea senatorul Metcalf, succes care îl dusese atât de aproape de Casa Albă? îşi reproşă că nu studiase toate aceste aspecte

ale problemei.

Frank se apropie de ea.

— Am nevoie de tine, Cindy, indiferent cine ai fi tu. Te vreau alături de mine pentru totdeauna şi vreau să te ajut. Acum sunt liber **s-**o fac, fiindcă i-am prezentat demisia mea lui Jonathan.

Apoi adăugă:

— Dacă mi-ai fi cer**ut-**o, te-aş fi însoţit la întâlnirea cu mama ta.

— Am fost cât pe-aci **s-**o fac.

Dar îşi reveni imediat.

— M-ai minţit. N-o să mai pot avea niciodată încredere în tine. Pleacă!

În timp să se îndepărta de el, Frank văzu cum lacrimile încep să i se rostogolească pe obraji. Suferea alături de ea dar înţelegea că Cindy are nevoie de un răgaz. Poate că timpul va aranja lucrurile. Deschise uşa încetişor pentru a se duce în camera lui. În momentul în care trecea pragul, o voce întretăiată de plâns îi parveni din patul pe care se trântise Cindy.

— Mă numesc Ellen Smith…

Capitolul 10

Cindy aruncă o privire în oglindă înainte de a pleca spre aeroport unde trebuia să întâmpine familia Metcalf. Purta un mantou gri-bleu cu guler înalt şi cu manşetele de velur de culoare mai închisă, o beretă mare confecţionată din acelaşi material şi nişte cizmuliţe elegante din piele.

Făcuse tot posibilul ca să şteargă urmele unei nopţi albe. După plecarea lui Frank toate evenimentele recente care-i dăduseră viaţa peste cap o obsedaseră ore întregi. Toate proiectele ei, anii de eforturi neîncetate, totul se spulberase lăsâ**nd-**o singură şi distrusă. Totuşi, chiar în momentul în care îl pierduse, înţelesese că îl mai iubeşte încă pe Frank. Şi că nu va înceta niciodată să-l iubească…

Consultâ**ndu-**şi ceasul, îşi dădu seama că era timpul să plece. Era aşteptată jos. Şi trebuia să supravegheze totul. Ca întotdeauna de altfel.

După câteva momente rula în direcţia aeroportului,

în limuzina destinată familiei Metcalf…

La sosire, constată cu satisfacţie că un grup restrâns de ziarişti era deja acolo, la fel ca şi mai multe canale de televiziune. Don va avea primirea potrivită.

Totul se desfăşură cum nu se poate mai bine. Avionul sosi la timp. Membrii familiei Metcali se purtară cu bunăvoinţă la pretenţiile fotografilor şi reporterilor, în salonul rezervat personalităţilor. Mai mulţi dintre prietenii politici îl însoţeau. Numai Cindy observă că Don avea un aer preocupat şi că zâmbetul Lindei, de obicei firesc, părea puţin forţat. Lăsând-şi la o parte propriile griji, Cindy se simţi din nou gata să lupte până la capăt pentru a asigura succesul campaniei. Când ea nu era decât o tânără diplomată în ştiinţe politice, şi fără recomandări, Don îi dăduse o şansă. Trebuia acum să-l ajute la rândul ei.

În maşina care-i ducea spre hotelul unde Cindy le rezervase un apartament, nu schimbară decât nişte vorbe banale. Familia Metcali se declară satisfăcută de condiţii, apoi, când rămaseră în sfârşit singuri, Don îl prinse de umăr pe unul dintre gemeni care se pregătea să-şi urmeze fratele în salon.

— Ia spuneţi, băieţi, dacă v-aţi duce jos să luaţi un mic dejun la restaurant? Cred că deşi aţi mâncat în avion, nu prea e de ajuns, după câte vă cunosc eu.

Gemenii nu se lăsară rugaţi şi dispărură pe uşă, dând-şi ghionturi.

Manevra nu-i scăpase lui Cindy care, imediat în gardă, îl întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să-ţi vorbim.

Linda se aşezase pe canapea alături de Cindy, şi Don îşi împinse un fotoliu în faţa lor.

— Uite, începu el şovăind, Linda şi cu mine ne-am gândit în ultimele zile… şi… în fine…

Se decise brusc:

— Îmi retrag candidatura. Ştii ce m-a împins să mă înscriu în cursa electorală. Credeam că e de datoria mea, că devenind preşedinte voi putea reînvia valorile morale,

principiile la care ţin şi conform cărora îmi trăiesc viaţa… Dar Linda şi cu mine nu ne închipuiam că întreaga noastră viaţă va fi dată peste cap. Şi vezi, Cindy, ne-am dat seama că viaţa noastră particulară contează cel mai mult pentru noi.

Uluită, Cindy îl asculta, fără să schiţeze niciun gest, fără să facă nicio mişcare.

— Luând această hotărâre, continuă Don, un singur lucru ne preocupă. Tu ce o să faci? Ne-ai dăruit atât de mult! Ai investit atât de mult în noi! Bineînţeles că eu îmi voi continua activitatea ca senator, aşa că o să ai întotdeauna un loc alături de mine, dar acest post nu-ţi va mai ajunge acum, când te-ai dovedit atât de competentă. Suntem necăjiţi că îţi provocăm un asemenea şoc…

Cindy începu să râdă.

— Se pare, spuse ea, că ultimele zile au fost pline de emoţii pentru mine.

Linda şi Don o priveau cu atâta prietenie şi simpatie încât Cindy se simţi emoţionată. În fundul sufletului ei le înţelegea hotărârea. Don risca să fie sfărâmat în maşinăria politică. Într-un post atât de înalt, cinstea nu era de ajuns. Va avea de luat câteodată hotărâri grele, crude chiar… Va putea să şi le asume oare?

— Când crezi că îţi vei anunţa hotărârea? îl întrebă ea.

— În seara asta, în timpul întâlnirii. Mai avem încă timp, fiindcă alegerile au loc peste opt zile.

— Te-ai hotărât să recomanzi un alt candidat? Aşa se obişnuieşte pentru cei care te-au susţinut, ca să ştie încotro să-şi îndrepte sprijinul.

Don pronunţă numele rivalului său imediat.

— Ai dreptate, îl aprobă Cindy după câteva minute de gândire. Este un om cinstit şi competent.

Nu vru să adauge că era un om mai puţin maleabil decât Don Metcalf. Poate că nu avea puterea mediatică a acestuia din urmă, dar va şti să dea dovadă de fermitate.

Cei doi Metcalf o priveau cu atenţie pe Cindy.

— Ne-am temut că o să te superi. Era principala

noastră grijă. Suntem fericiţi că ai primit cu atâta calm hotărârea noastră.

— Poate că lucrurile n-ar fi stat aşa ieri, oftă Cindy, dar astăzi e cu totul altceva. Mă întreb dacă mai există vreun lucru care m-ar putea surprinde…

Îşi alungă gândurile cu un gest al mâinii şi adăugă:

— Ce pretext le vei oferi?

— Adevărul, pur şi simplu, răspunse Don.

— Ai dreptate. E întotdeauna mult mai convingător.

Se lăsă tăcerea.

— Şi ce o să faci acum? o întrebă Don.

— Oh! N-am avut timp să mă gândesc. Întâi să mă odihnesc puţin…

— Bineînţeles! exclamă Don. Fără îndoială că vei primi propuneri mult mai interesante decât ţi-aş putea face eu. Şi trebuie să te simţi liberă să le accepţi. Ştim că înainte de toate se află cariera ta şi nu vrem să fim un obstacol pentru tine. Meriţi să ai mult succes. Tot ceea ce vrem e să rămânem prieteni.

Cindy îi privi afectuos.

— Voi sunteţi adevărata mea familie, le mărturisi ea.

— Este normal, exclamă Linda, fiindcă faci într-adevăr parte din familie, cel puţin din punctul nostru de vedere!

Cindy îi mulţumi prin**tr-**un surâs călduros.

— Acum trebuie să trec la acţiune, spuse ea ridicâ**ndu-**se. Vă sfătuiesc să rămâneţi în apartamentul vostru până diseară, să nu vă vedeţi cu nimeni şi să nu răspundeţi la telefon. O să dau ordinele necesare ca să vi se servească prânzul în cameră.

Se îndreptă spre uşă, dar Don o opri şi îi strânse mâinile.

— Ca de obicei, faci ceea ce trebuie, remarcă el. Niciodată n-o să-ţi putem mulţumi îndeajuns.

* * *

Frank mai răsfoi o dată hârtiile răspândite pe masă. Îi trebuiseră întreaga zi şi o mulţime de telefoane ca să strângă informaţiile cuprinse în ele. Dar acum, totul era

clar. Nici măcar Jonathan nu va putea obiecta.

Cindy **–** sau Ellen? **–** nu era în niciun caz instrumentul unei maşinaţii din umbră. Viaţa sa, lupta continuă pe care o dusese, greutăţile ei… totul era notat pe aceste foi de blocnotes. Ce i **s-**ar fi putut reproşa? Că trişase în privinţa vârstei? Că lucrase „la negru”? Că uzurpase o altă identitate? Dar şi asta o făcuse cu acordul celei în cauză şi pentru motive uşor justificabile.

Îşi dădea acum mai bine seama de energia de care dăduse dovadă pentru a ajunge la actuala ei poziţie socială. Mai mult ca niciodată îi admira curajul şi inteligenţa.

După ce strânsese documentele, le băgă în buzunar. Ora acţiunii venise. Trebuia mai întâi să**-**l vadă pe Jonathan pentru a**-**l împiedica să**-**şi mai bage nasul în problema asta. Pe urmă, poate că va vorbi şi cu senatorul Metcalf care va înţelege în mod sigur cum stau lucrurile. Apoi, va trebui **s-**o atace chiar pe Cindy pentru a o face să revină asupra hotărârii ei. Nici nu-i trecea prin minte **s-**o piardă.

Dar nimic nu se desfăşură după cum plănuise…

În primul rând, îi trebui ceva timp ca să pună mâna pe Jonathan. Reuşi în sfârşit să**-**l prindă în momentul când acesta voia să iasă din hotel. Frank îl obligă să se întoarcă în camera lui.

— Vino, îi spuse el împingâ**ndu-**l fără menajamente, este mai urgent decât orice altceva. Am soluţia.

Jonathan îl urmă, mormăind din principiu.

După ce uşa se închise în urma lor, Frank scoase din buzunar hârtiile pe care le înghesuise acolo şi le întinse pe masă, fără să scoată niciun cuvânt. Apoi luă un scaun şi se aşeză.

Jonathan nu se grăbi. Citi şi reciti de mai multe ori toate notele, verificând un detaliu ici şi colo, le mătură cu dosul palmei şi se sprijini cu coatele de masă, cu un aer furios.

— E afacerea cea mai stupidă cu care am avut vreodată de**-**a face, declară el. Ne**-**am făcut de râs. Am fost hărţuit săptămâni de**-**a rândul de funcţionari plini de

suspiciune în privinţa unei fete a cărei viaţă putea servi de exemplu propriei lor fiice! O poveste care place în această ţară şi de pe urma căreia ea putea să profite! Şi toate astea, fiindcă aceşti domni sus puşi au devenit incapabili să conceapă că o asemenea persoană mai poate exista în zilele noastre! Ei îşi imaginează că toată lumea le seamănă şi că unelteşte la fel ca ei…

Îşi dădu la o parte scaunul, cu un gest brusc.

— Bun! Ajunge! Le transmit totul şi să nu mai vorbim despre asta. Misiune încheiată.

— Nu, nu încă!

Frank se ridicase la rândul lui şi îi bloca trecerea.

— N-o să scapi atât de uşor! Ai pus ca tânăra asta să fie urmărită zi şi noapte pe socoteala contribuabililor, i-ai scormonit trecutul, cu riscul de a o compromite, m-ai lansat pe urmele ei… Şi toate astea pentru nimic. Îi datorezi ceva. Trebuie să rezolvi această problemă de identitate, pentru ca să nu se mai chinuiască din cauza asta.

— Dar ce vrei să fac? gemu Jonathan.

— Adevărata Cindy Cartier, când a murit, a autorizat-o să-i poarte numele. Trebuie legalizat acest lucru.

— Dar e greu… e nevoie de timp.

— Descurcă-te, bătrâne. Dacă nu, vei avea de-a face cu mine.

Tonul era destul de ameninţător ca să fie convingător.

Şi nici nu era nevoie de mai mult, fiindcă Jonathan era fericit că poate rezolva această problemă fără mare bătaie de cap. Aşa că cedă.

— Ne-am înţeles, spuse el.

Apoi adăugă cu un aer şiret.

— Te duci după ea, nu-i aşa?

— Ocupă-te de problemele tale, mormăi Frank.

Şi ieşi din cameră, trântind uşa în urma lui.

Când intră în maşină, dădu drumul automat la radio pentru a-şi schimba cursul gândurilor. Vestea îi parveni după câteva minute, când ajunsese la o răscruce, în timp ce se pregătea să se îndrepte spre hotelul lui.

Programul muzical se întrerupse brusc şi vocea crainicului anunţă o informaţie de ultimă oră:

„Am aflat adineaori că senatorul Metcalf şi-a retras candidatura pentru preşedinţia Statelor Unite. Nu va figura deci pe listele de candidaţi în alegerile care se vor desfăşura în curând în statul nostru. Pentru moment, nicio informaţie nu ne-a parvenit drept explicaţie a hotărârii lui Don Metcalf…”

Stupefiat, Frank închise radioul şi acceleră în direcţia hotelului. Ce se întâmplase? De n-ar fi avut vreo legătură cu Cindy! Ea n-ar putea suporta aşa ceva şi această ultimă încercare a vieţii o va distruge pentru totdeauna.

Ajunse la destinaţie şi coborî în viteză din Porsche, îi azvârli cheile portarului cerându-i să-i parcheze maşina şi se repezi în holul plin de ziarişti. Comentariile erau în toi şi reuşi să prindă frânturi din fraze disparate.

— De data asta, Cindy Cartier nu-l mai însoţeşte. Curios, nu?

— Se zice că ea a plecat deja.

— Dar ce naiba l-a apucat pe Metcalf?

— Crede-mă că nu Cindy Cartier l-a sfătuit să ia această hotărâre. Ea are prea multă ambiţie pentru a face un asemenea gest!

— Dacă nu cumva se prezintă ea însăşi la alegeri, sugeră o altă voce.

Se auziră râsete.

Frank îmbrânci pe toată lumea şi fugi spre recepţie.

— Ştiţi unde se află domnişoara Cartier?

Recepţionerul îşi consultă fişele.

— A plecat adineaori, domnule. Cu bagajele. Nu, n-a lăsat niciun mesaj.

* * *

Boeingul pierdea din altitudine şi se anunţa coborârea spre Washington. Prin hublou, Cindy privea oraşul imens care creştea puţin câte puţin sub ochii ei. Se felicita că a reuşit să prindă un avion înainte ca nestăvilita curiozitate a ziariştilor s-o împiedice. Conferinţa de presă pe care o organizase în grabă pentru Don se desfăşurase

foarte bine. El îşi anunţase hotărârea cu calm, fără să insiste asupra detaliilor dar explicând clar motivele. Lângă el, Linda şi gemenii atestau legăturile strânse care îi uneau pe membrii acestei familii. Senatorul indicase apoi candidatul care, după părerea lui, trebuia să preia ştafeta. Probabil că, la această oră, mass-media răspândeau ştirea.

Iar ea asistase de departe la scenă, fericită că de data asta nu se mai află în prim plan, că se poate pierde în anonimat.

Acum trebuia să se gândească bine. Toate planurile pe care şi le făcuse până acum căzuseră. Întreaga ei viaţă se îndrepta spre necunoscut. Un necunoscut care o speria atât de mult…

Sosind la Washington, i se păru că apartamentul ei este gol şi friguros. Ciudată senzaţie. Dar puţin îi păsa acum! în taxiul care o adusese de la aeroport, luase o hotărâre. Trebuia neapărat să părăsească Washington-ul. Oraşul era prea populat cu politicieni şi ziarişti pe care risca să-i întâlnească la tot pasul.

Ştia că familia Metcali se va întoarce la ranch-ul ei şi se va ţine deoparte de agitaţia campaniei electorale. Cindy putea deci acţiona după bunul ei plac fără să se grăbească. Va vedea mai încolo ce îi convenea mai mult să facă. Câteva zile de vacanţă îi vor face mult bine. Dar unde să se ducă? Tot ceea ce ştia era că are nevoie de căldură şi de soare. Va sări în primul avion care o va duce **într-**acolo, indiferent de destinaţie…

Trase perdelele şi începu să deschidă dulapurile. Apartamentul era închiriat mobilat şi nu trebuia decât să-şi strângă lucrurile personale. Ceea ce nu-i va lua prea mult timp.

Aşa că, în două ore terminase. Valizele erau aliniate la intrare. Cu acel spirit organizatoric ce o caracteriza, Cindy îi telefonase administratorului imobilului pentru a-şi anunţa plecarea, pentru a face socotelile, pentru a rezilia abonamentele la telefon şi electricitate. Diferitele scrisori de confirmare aşteptau deja în antreu împreună cu cheile pe care urma să le lase portarului. Nu-i mai rămăsese

decât să cheme un taxi.

Pentru ultima oară, tânăra femeie făcu înconjurul apartamentului pentru a verifica dacă nu uitase nimic. Intrând în dormitorul ei, simţi că i se strânge inima. Acum câteva zile, stătuse aici cu Frank. El o strânsese în braţe şi făcuseră dragoste pe acest pat, acum aranjat atât de ordonat, de parcă nimic nu se întâmplase.

Greutatea singurătăţii o copleşi. Ce o să facă cu viaţa ei, atât de pustie acum?

Dar putea continua să iubească un bărbat care o minţise astfel? Niciodată nu va mai putea avea încredere în el…

Învinsă de durere, se aruncă pe pat şi începu să plângă de disperare.

* * *

Frank era la capătul puterilor când ajunse la uşa apartamentului lui Cindy. După plecarea ei precipitată din New Hampshire, el fusese tot timpul sub presiune. O anchetă rapidă îi relevase faptul că nimeni nu ştia unde plecase Cindy. Nici chiar familia Metcalf. Atunci, în lipsă de alte informaţii, mizase pe faptul că va trece pe acasă să-şi ia lucrurile înainte de a părăsi oraşul. Fiindcă era sigur că Cindy va dori să evadeze din Washington. Prea mulţi oameni o cunoşteau aici…

Din nefericire, Cindy avea asupra lui un avans serios. Putea ajunge cu câteva secunde mai târziu şi, în acest caz, unde **s-**o mai caute? Cindy nu avea familie, nu avea nişte prieteni adevăraţi. Era singură pe lume… Ca atunci când era copil…

Cu inima bătând nebuneşte, apăsă pe clanţă şi, spre marea lui surpriză, constată că uşa era deschisă. Se repezi în antreu şi fu gata să se împiedice de valizele care încurcau drumul. Scoase un oftat de uşurare văzându-le. Domnul fie lăudat! Sosise la timp.

Trase cu urechea. O linişte deplină domnea în apartament. Unde **s-**o fi ascuns oare? Brusc, i se păru că aude un suspin din direcţia dormitorului. Se repezi **într-**acolo şi inima i se strânse când o descoperi ghemuită pe

pat, asemenea unei fetiţe părăsite.

— Cindy! Scumpa mea.

Se aşează pe pat şi o mângâie pe păr.

— Totul **s-**a terminat, şopti el cu blândeţe. Nu mai ai de ce să te temi.

Cindy îşi ridică imediat capul la auzul glasului lui şi îl privi cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Era oare un vis? Imposibil să creadă că Frank o găsise. Doar nu spusese nimănui unde pleacă.

Ar fi putut să protesteze, să-şi strige furia şi durerea, să-l gonească. Dar nimic din amărăciunea trecutului nu mai rezistase. Rămăsese doar bucuria imensă de a se găsi din nou în braţele lui.

— Totul **s-**a lămurit, reluă el. Jonathan a plecat. Mama ta a dispărut din nou, nu se ştie unde. Dacă doreşti, îţi poţi păstra numele de Cindy Cartier. Dacă nu cumva îl preferi pe cel de Ellen Smith. Totul nu depinde decât de tine.

Se aplecă spre ea şi adăugă în şoaptă:

— Deşi am o altă propunere.

O mângâie cu blândeţe, aşa cum faci cu un copil sau cu un animal rănit. Dar rănile lui Cindy erau de cu totul altă natură. Trebuia timp şi foarte multă răbdare ca să se cicatrizeze. Totuşi, Frank nu avea nicio îndoială, fiindcă dragostea este atotputernică. În acea clipă i se părea că nu trăise decât pentru a o întâlni pe această tânără, Cindy, Ellen, ce importanţă avea! Ea era femeia vieţii lui.

— Nu vreau nimic de la tine… şopti Cindy fără să-l privească. E prea târziu.

— Nu, nu este prea târziu. Ceea ce vreau să-ţi dau este deja în posesia ta. Te iubesc, scumpa mea. Meriţi atât de mult să fii iubită!

Cindy se întoarse în sfârşit ca să-l privească în faţă.

— Nu… Nu merit nimic, te înşeli, Frank. Totul **s-**a întâmplat din vina mea. Întotdeauna am luptat singură şi niciodată n-am vrut să am încredere în nimeni. Poate că ar fi trebuit să cred în tine aşa cum mi-ai cerut.

El îi cuprinse mâna şi o păstră **într-**ale lui.

— Regret atât de mult că am fost obligată să te mint! Dar aşa a fost situaţia. Nu aveam cale de scăpare…

Cindy oftă.

— Ştiu. M-am gândit la asta. Acum înţeleg mai bine. Era munca ta…

Ea îşi feri privirea.

— Tu… ştii să minţi atât de bine!

Frank o trase brusc spre el şi o forţă cu blândeţe să se ridice pentru a o putea strânge mai bine în braţe.

— Dacă am avut un aer atât de convingător, Cindy, a fost din cauză că eram sincer. Te-am iubit de la prima privire. Tot ceea ce am spus în privinţa sentimentelor mele era purul adevăr. Sper că mă crezi.

— Da, Frank. Te cred.

— Care sunt planurile tale acum? Te-ai gândit la ce ţi-am spus în New Hampshire?

Cindy ezită.

— Bineînţeles, dar ce se va întâmpla cu noi doi? Tu nu mai ai de lucru iar eu am pierdut totul.

— Nu, n-ai pierdut totul, o corectă el. Mă ai pe mine.

Cindy râse fericită. De mult nu mai râsese aşa. De când viaţa ei se prăbuşise în haos.

— Vorbeam de munca mea, bineînţeles. Cu tine, mă simt mai puţin abandonată.

El îi acoperi chipul cu sărutări fierbinţi.

— Nu ştii cât de fericit mă faci spu**nându-**mi asta, Cindy! Iar situaţia noastră nu are de ce să ne îngrijoreze. Meseria mea mi-a pretins întotdeauna să fiu prevăzător fiindcă, în orice clipă şi la cel mai mic eşec, riscam să mă trezesc fără slujbă. Aşa că ne putem permite o vacanţă lungă. Şi cred că tu, la fel ca mine, ai mare nevoie de ea.

Îi sărută în neştire ochii, fruntea, buzele.

— N-aş mai putea trăi fără tine, rosti el cu o voce răguşită. Te vreau alături de mine pentru totdeauna. Căsătoreşte-te cu mine, Cindy!

Ea îşi cufundă privirea ochilor verzi în ochii lui.

— E un ordin sau o cerere în căsătorie?

Frank zâmbi.

— O rugăminte. Dar şi o promisiune totodată. Aceea de a face totul pentru a te face fericită, pentru a te elibera definitiv de trecutul morbid, cu care nu mai ai nicio legătură acum. Nici chiar de nume. Vreau să trăiesc cu tine, să am copii cu tine. Şi vreau să îmbătrânesc lângă tine. Să împărţim totul. Grijile vieţii, dar şi plăcerile ei.

— Oh, Frank! Te iubesc.

El o strânse în braţe, mai **s-**o sufoce. Buzele lor se contopiră **într-**un sărut pasionat.

Când, în sfârşit, se desprinseră unul din braţele celuilalt, Frank fu primul care reacţionă.

— Să plecăm de aici înainte ca ziariştii să**-**ţi dea de urmă.

Şi, scuturat de un fior, adăugă:

— E un frig îngrozitor aici la tine. Mă mir că n**-**ai îngheţat.

Cindy râse.

— În braţele tale, cred că n**-**o să**-**mi mai fie frig niciodată.

Ea îi mângâie cu dragoste obrazul şi îl întrebă:

— Unde mergem?

— N**-**are importanţă. Ai întrerupt telefonul?

— Nu încă. Scrisoarea este pe masa din antreu.

Frank luă aparatul, după ce căută un număr în cartea abonaţilor. Cindy îl auzi punând câteva scurte întrebări, apoi închizând în grabă.

Când reveni în cameră, avea o expresie fericită.

— Gata, totul este aranjat. Decolăm în două ore. Ne mai rămâne timp să trecem pe la mine să**-**mi fac valiza.

— Dar…

Se apropie de ea şi o făcu să tacă prin**tr-**o sărutare.

— Nu**-**ţi face griji! Trebuie doar să ai încredere în mine. Plecăm în Bahamas. Un capitol din viaţa ta şi a mea se încheie. Îţi promit să mai avem multe altele, mai fericite de data asta…

Cindy se cuibări la pieptul lui.

— Cu tine, e ca şi cum aş veni pentru prima oară pe lume. Îmi dai un nume nou, o viaţă nouă, un cămin nou.

Nimic altceva nu mai contează.

Şi, pentru a-l face să înţeleagă mai bine ce spune, îl sărută cu patimă…

Sfârşit